

१८५
३५

தெசிகர் நினைவுமலர்

கூப் பி
காந்தி
54/PR

கொழும்புதமிழ்ச்சங்கம்

நாலகம்

சோத்தோன்

“கோவைவாணன்”

சித்திரபானு, சித்திரை

18925

1942

All Rights Reserved]

[விலை ரூபா]

130/-

சாவகச்சேரி
இலங்காபிமானி அச்சியந்திரசாலை

நிலகம்

தேசிகர் நினைவுமலர்

உவர்வுறை

— ஒன்றைத்தான் —

தேசிகர் நினைவு :

	பக்கம்	
1. எழவாய்	— “கோவைவாணன்”	i
2. ஆண்மொறி	— (கோ—ன்)	xix
3. அலடினில்வராத மந்திரவாதி	— பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை	1
4. ரேவுரேந்ட் பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி	— ராவ் சாகிப் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை	5
5. அன்றும் இன்றும்	— ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை, B. A.. B. L.	6
6. தேசிகர் கிங்ஸ்பரிவாழ்க்கையில்	— Y. D. Raja Rao	12
7. நினைவுக்கட்டுரை	— Mrs. N. P. Pillai, M. A.	13
8. கிங்ஸ்பரிப்பேரியார் பிரிவு	— அரு. சபாரத்தினம்	19
9. கண்டதும் கற்றதும்	— “ஆ. மோசயர்”	27
10. பேராசீரியரும் அவர் கோண்ட	— S. K. சிவலிங்கம், B. A. (Lond.)	43
	— இராஜ. அரியரத்தினம்	65
11. தமிழ்முகில்	— “ஆடகமணி”	93
12. என்குரவர்	— ப. சோதிமுத்து, M. A., B. D.	95
13. கனம் பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி ஐயர்	— “கோவைவாணன்”	106
14. ஆறுமுகம்		
15. <i>An appreciation of the Late Rev. Francis Kingsbury B.A.</i> — The Rev. S. Francis	— The Rev. Francis Kingsbury — A. M. K. Coomaraswamy B. SC., F. P. S. (Lond.) (Registrar, U. C.)	111
16. <i>The Rev. Francis Kingsbury</i> — A. M. K. Coomaraswamy B. SC., F. P. S. (Lond.) (Registrar, U. C.)	115	
17. <i>A Humble Tribute to a Great Friend</i>	— Gerty Bilimoria	117
18. தேசிகர் நினைவு	— செர. கடராசன்	118

இலக்கியம் :

1. குறள்விருந்து	— வித்துவான் திரு. V. வேங்கடராஜானு ரெட்டியார்	8
2. கச்சிக்கலம்பக அரங்கேற்ற வையவம் — சே. வெ. ஜம்புவிங்கம்பிள்ளை	23	
3. குலசேகரப்பெருமாள் திருமோழி	— Vidvan A. S. Narayanasamy Naidu	37
4. கம்பர்	— செல்வி இரத்தினவுதி சுப்பையா	
	— B. A. (Lond.)	49
5. பண்களின் உயர்தரக்கல்வி	— பண்டிதத் S. கிருஷ்ணவேணி அம்மாள்	75

ஆராய்ச்சி :

1. உயிரைக்காணலாமா	— பண்டிதர் கா. பெர. இரத்தினம் B. O. L.	21
2. பாலைபாடிய பேருங்குஞ்கோ	— Vidvan G. Subramaniam M. A , B. L.	32
3. வெட்சிமாமலர்	— மு. அருணசலம் M. A.	52
4. மலர்மிகை ஏகினூன்	— மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி	56
5. திருவாசகங்காட்டும் திருநெறி	— A. S. Gnanasambandar M. A.	61
6. புதையுண்ட நகரங்கள்	— வித்வான் மா. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை B. O. L.	68
7. உரையாசிரியரும் உரையும்	— வித்வான் அ. கிருஷ்ணமூர்த்தி	81
8. சேங்காப்போதார் செப்பியபோது	— குல. சபாநாதன்	86

எழுவாய்

என்னடைய ஆசிரியர், அழகங்தர தேசிகர் இவ்வுலகைநீத்துப் பூதவுடம்பி னின்றம் புகழுடம்பிற்கு மாறிய திருநாளை ஞாபகப்படுத்த எழுகின்றது இங்கினைவுமலர். இம்மலர், சிற்சிலவிடங்களில் கொஞ்சம் வாடியிருக்கின்றது. அதற்குக் காரணம் யாதெனில் எமது கட்டுரை ஆசிரியன்மார் தேசிகர் ஜியாவின் பிரிவைப்பற்றி எழுதும்பொழுதெல்லாம் கண்ணீர் சொரியச்சொரிய எழுதியதனால் அதன்வெப்பம் கட்டுரையை வாட்டிவிட்டதே. ஆதலீன் மன்னிக்க.

யாம், ஜியாவைப்பற்றிப் பல அறிவாளரைக் கட்டுரை வரையக் கேட்டுக்கொண் டோம். சிலர் உடனே வரைந்தனுப்பி ஜியாவின் பிரிவையிட்டுத் தம் துன்பத்தையும் தெரி வித்தனர். சிலர் சிறிது தாமதித்தனராயினும் தம் கட்டமையை நிறைவேற்றினர். வேறு சிலர் எழுதுவதாகக்கறிவிட்டுப் பின் மறுத்துவிட்டனர். தேசிகருடைய கொள்கைகள் சில இவருக்கு மாறுபோலும்! ஒருங்கன்பார் எழுதுவதாகக்கறிவிட்டு ஜியாவையே பின் தொடர்ந்துவிட்டார்! அவர் சாந்தியடைக. வேறுசிலர், தேசிகர் தமக்குப் பிதாப்போல்வர். அவரைப்பற்றி எப்படிக் கூறமுடியும்? சொற்களில் அடங்குமா? சொற்கள் சொரியமுன் கண்சொரியத்தொடக்கிலும் என்று வெள்கி விடுத்தனர். இவ்விதமாக இவர்க்குற, இயன்ற மட்டும் பிரயாசப்பட்டு இக்கட்டுரைகளைச் சேர்த்தோம். சிலகட்டுரை பிறபொருள்கொண்டு வருகின்றன. அதற்குக்காரணம் இரண்டு: வாசகர் அடுத்தடுத்து ஜியா அவர்களைப் பற்றியே மேன்மேலும் வாசியாது பிறவுற்றறயும் படித்தால் மனத்திற்கு விருப்பம்பயக்கு மென்பது ஒன்று; மற்றென்று தேசிகரவர்கள் கொள்கை பல பொதுநிதனவும் சமயத்தை மருவியனவுமாகிய இக்கட்டுரைகள் சூக்குமநிலையில் இருக்கும் அவருக்கே கானுங்தோறும் விருப்பை யளிக்குமீண்பது எம்துணிபு. ஆதலின் அவற்றையும் சேர்க்கவிரும்பி ஒருங்கே புறப்பாகத் தொகுக்காது இடையிடையே விரவித் தந்துளேம்.

இனி, சரிதை :

சென்னைக்குச் சிலகல்தொலைவில் தண்டையார்ப்பேட்டை என்னுஞ் சிறு குறிச்சி ஒன்றன்டி. அங்கே யாழ்ப்பாணத்துச் சித்தூர் (சிறுப்பிட்டி) வைரவநாதர் தாமோதரம பிள்ளை வசித்தார். இவரைத் தமிழ்நாடு நன்கு அறியும். இவரையே சென்னையில் B. A., B. L. தாமோதரம்பிள்ளையென்று இன்றம் சென்னைத்தமிழ்நாடு பிறநண்பரும் அழைப்பார். இவரை பழைய தமிழ்நால்களை முதன்முதல் பதிப்பிட்டவர். தாம் தமிழிற்குச் செய்த பேருக்கவியைப் பெரித்தன நினையாது அதனைத் தங்கடமையாகக்கொண்டு செய்தவர் இவர் ஒருவரே என்னலாம். தாம் பட்ட சிரமங்களைப்பற்றி இவர் ஒருக்காலும் கூற வாயெடுத் தடையில்லை. அப்படிக் குணமே இல்லாதவர் அவர்.

இந்த மகானுக்குப் பிள்ளைகள் பலர். முதல் மனைவியையும் பெண்பிள்ளைகள் இரு வரையும் வலவே காலனுக்குப் பறிகொடுத்தபின்னர், நாகமுத்து என்னும் பெண்ணினால்

லாளை மணமுடித்து மக்கள் ஜவரைப் பெற்றார். அவருள் மூவர் ஆண்கள். இவ்வாண்களுள் கடையவரும் முறைமையில் நான்காம் புதல்வருமாக உதித்தவர் தேசிகர். இவர் பிறந்தது 1873-இன் ஆவணி 8-ஆம் நாள். திருமாலமுகரின் அழகியதோற்றமும் சுங்கரேசனின் சவுங் தரியபூம் இவரிடை இளமையிற்றுனே கண்ட பெற்றார், இவரை ‘அழகசுந்தரர்’ எனப் பெயரிட்டழூத்தனர்.

இவர், உரியபருவத்தில் கல்விகற்கத் தொடக்கிவிட்டார். ஆனால் சில ஆண்டுக்கு ஒருமுறை யாழ்ப்பாணஞ்சென்று சென்னை திரும்புவதால் படிப்பு ஒரே கஸ்லூரியில் நடை பெறவில்லை. ஒருமுறை இவருடைய 9-ஆம் வயதில் வெற்றிவேலு மணியாகாரன் வீட்டில் ருந்துகொண்டு கொழும்புத்துறையில் அப்போதிருந்த தமிழ்ப்பள்ளிக்கூடத்திலும் ஒராண்டு கல்விகற்றார். இவர் போக்குவரவெல்லாம் காங்கேயன்துறையிலிருந்து கடல்மார்க்க மாகவே நிகழ்ந்தது. போகும் வேளைகளில் பயமின்றித் தனிப்பொன் போவார். தாமோதரரிடம் பிள்ளைகள் பலர் இருந்தபடியால் அவருடைய இனத்தவர் வேண்டத் தம் புதல் வருள் அழகசுந்தரரையே சிலகாலம் அவர்களுடன் வாழ்ந்து, புத்திரப்பேறில்லாக் குறையை நீக்கவரும்படி விடுவதுண்டு. இதனால் அவர் கல்வி சிறிது தடைப்பட்டகாலத்திலும் தங்கைக்கேற்ற மைந்தனென்றால் போல இளமையிற்றுனே நிகண்டு, நன்னால் முதலிய வற்றை ஜூபந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்தார். வயது பதினெண்ரூபாமுது தங்கையார் திருவாவடுதுறை ஆதீனகர்த்தர் சுப்பிரமணிய தேசிகரிடம் இவரை இட்டுச்சென்றார். அக்கால வழக்கப்படி ஆதீனம் சிறுவரைக் கேள்விகள் கேட்டது. சிறுவரும் தம் விவேகபுத்தியைக் கொண்டு ஏற்றவிடையளித்தார். அன்றியும், திருச்செந்து நிரோட்டயமகவங்காதியை ஆதி யங்கமாக எடுத்துரைத்தார். அதனைக்கேட்ட ஆதீனம் அவரை முதுகில் தட்டி, “நீ ஒரு காலம் வீரனுய்வருவாய்” என்றுசொல்லிவிட்டது. காலமுஞ்சென்றது; பிள்ளையும் வளர்ந்து வாயிப்பனுனை.

வயது பத்தொன்பதாயது, ஒருநாள் (26-2-1892) பிற்பகல், அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த பாதிரியார் கலாபண்டிதர் பாங்கேஸ்ற்று என்பார் சென்னையில் ஒரு பிரசங்கம் நிகழ்த்தினார். அழகசுந்தரரும் அதனைக் கேட்கச் சென்றிருந்தார். கேட்டார், மனம் மாறி விட்டார். ஆனால், மதம்மாறவில்லை. போதகருடைய பேச்சின் சாரத்தை ஆழ்ந்து யோசித்தபடியால் அகன் உண்மைகளை மேன்தேமலும் ஆராய்க்கொடாக்கினார். ஒராண்டு கழிவதற்கு ஒருக்கழைமைமாத்திரம் இருக்கின்றது. அழகசுந்தர் மதமும் மாறிவிட்டார்! 19-2-1893 ஞாயிற்றுக்கிழமை காலமே யாழ்ப்பாணத்து வட்டுக்கேரட்டைப் பாதிரிமார் கோயிலில் இறைச (Rev. Rice) பாதிரியார் ஞானல்கானம் வழங்கினார். இவரும் பெற்றார். தாம் மனப்பூர்வமாக மதம்மாறிக்கொண்டதைப்பற்றியும் அன்றே வெளியிட்டுவிட்டார். ஆகவின் அவர் அன்றுதொடக்கி ஏசநாதரின் அடியாருள் ஒருவரானார்.

இதற்கிடையில் இவருடைய குடும்பத்தில் வேறும் ஒன்று நிகழ்ந்தது. இவருடைய தாயார் இவருக்கு வயது ஒன்பதாகவே இறந்துவிட்டார். அவர் இறந்தது 15-12-82-இல். ஒவ்வொரு வருடமும் ஆண்டுத்திவசம் நடாத்திவரும் பெறும்பேறு அழகர் தலையிலேயே பொறிந்தது. ஏனெனில் இவருக்கு முத்த ஆண்சகோதரர் இருவரும்

ஒருவர்பின் தெரு வராகக் காலமாய்விட்டனர். முத்தவர் அமிர்தலிங்கர், இளையவர் சோமசுந்தரர். இவர் முறையே 20 ஆவது வயதிலும் 10-ஆவது வயதிலும் இறந்தனர். ஆதவின், அழகர் பத்து வருடம்வரையும் ஆண்டுத் திவசங்களை ஒரு தடையுமின்றி நடாத்திவந்தார். பின்பு அவருக்கு ஒரு யோசனை தொட்டது.

‘இந்தக் கிரியைகளாற் பயனில்லை. இறந்தவர் பின்பு உணர்ச்சிபெறுவதும் தம்மைப் பற்றித் தம் இன்ததவர் நினைக்கின்றனர் என அறிவதும் அசாத்தியம். அவர் மாறிப் பிறப்பினும், பிறவாது சாந்தியடையினும் இப்பூவுலகில் நடப்பதை அறியார். அறியவும் விரும்பார். இவை வீண் மூடங்கிப்பக்கை. பிராமணர் தம் ஊதியத்தின்பொருட்டுச் சிருட்டித்தலை’ என்று கூறி, 1892-ஆம் ஆண்டு மார்கழி 24-ஆம் தேதி இரவு (கிறிஸ்து ஜயந்தினாள்) ஒரு தீர்மானங்கொண்டார். “இனி இது நடப்பதில்லை” என்பதுதான் அது.

ஆனால் தகப்பனுரோ மிகுந்த சைவப்பற்றுடையவர். வைதிகமுறைப்படி கிரியைகள் தவறாது நடாத்துவிப்பவர். மக்னீக் கூப்பிட்டார்; மகன் வந்தார். “நீ நாளைக்கு அம்மா வுடைய திவசக்கிரியைகள் செய்தல் வேண்டும் அன்றேல், என் வீடுவிட்டுப் புறப்படல் வேண்டும்” என்று நிறுத்தி திட்டமாய்க் கூறினார். ஒரு தீர்மானஞ்சிசெப்தால் அதை நிறைவேற்றும் குணம் அழகசுந்தரரிடம் என்றும் இருந்தது. அது அன்று வாராமற்போவது எங்ஙனம்? ஆதவின் வந்தது. “உடுத்த துணியோடும் உயிர்உக்க உடலோடும்” புறப்பட்டார் அழகசுந்தரர். சென்னைக் கிறிஸ்தவ கலாசாலை மாணவன் ஒருவளிடம் சென்றடைந்து நடந்ததைக் கூறாது விடியற்காலை அந்நன்பனுடைய உடையைத் தரித்துக்கொண்டு தான் இரவில் உடுத்துவந்த உடையையும் களைந்து தகப்பனிடம் அனுப்பிவிட்டார். அன்றியும், அவரிடமிருந்து பெற்றனவற்றை எல்லாம் தம்மால் இயன்றனவில் கீக்கி அனுப்பிவிட்டார்.

தாமோதரருக்கோ மனத்தில் துக்கந்தான். இருங்காலும் என்னசெய்வது? பின்பு திரும்பிவரும்படி கூப்பிடுவதும் அழகல்ல என்றெண்ணினார். மேலும், தாம் கூப்பிடப் போனால் பிடிவாகத்காரன் அழகன் வாராது மறுத்தால் என்கெய்வது? ஆதவின் அப்படியே விட்டுவிட்டு, அவருடைய புத்தகங்களை எடுத்து அனுப்பினார். அன்றியும் மில்லர் பாதிரியர் மாதம்முடிந்தவுடன் மகனுடைய செலவை வில் (Bill) முடித்து அனுப்புவார்; இவரும் ஒன்றும்பேசாது காசை அனுப்பிவிடுவார். அம்பலத்தில் இதனை அகலவிட அவர் விரும்பவேயில்லை. ஆனால் அழகசுந்தரர் மெஸ்லெமெல் மில்லருச்சு வெளிவிட்டார். மில்லரும் அவரைப் படிப்பில் உற்சாகப்படுத்தி ஒய்வுகேரத்தில் பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பிக்கும்வேலை யும் கொடுத்தார். மாதம் மூடிய ரூபா 20 கைவசம் சேரவும் செய்தார். இப்படிப்படித்து 1896-ஆம் ஆண்டு கல்லூரியிலிருந்து நீங்கினார். ஆனால் கல்லூரியிலிருந்து தராதரம் பெறவில்லை! மில்லர் படிக்கும்படி கெண்டித்தார், மூடியவில்லை. (பிறகு தனது 41-ம் வயதிலேயே பட்டம் பெற்றார்.)

பின்பு இவர் வட்டுக்கோட்டைக்கு வந்தார். அங்கேதான் ஞானஸ்நானம் பெற்றார் என்றேயும். ஆனால் பெறுவதற்கிடையில் ஒருதடை. அது என்னவானால் அவருடைய

சமயக் கொள்கைதான். “I don't believe in the Bible from cover to cover as the inspired word of God” என்றுர் அழகசங்கரர். இதனைக்கேட்ட வட்டுக்கோட்டைப் பள்ளிக்கூடப் பேராசிரியன்மார் கட்சன் பரமசாமியும் சாமுவேல் ஹென்ஸ்மனும், இவர் மதம்மாறுவதை மறுத்தனர். இப்படிக் கொள்கையுள்ளவர் கிறிஸ்தவராதல் பிசுகு என்றும் எலவே கிறிஸ்தவராயினேருக்கு இவர் இடர் விளைப்பர் என்றும் அவர் எண்ணினர்போலும்! ஆயினும் இவர் கிறிஸ்தவரானார்.

அக்காலத்தில் சென்னைக்குவடக்கே ஆந்திரநாட்டில் நெல்லூரில் யாழ்ப்பாணத்துத் தெஸ்லிப்பழை வாசியான சிதம்பரப்பிள்ளை என்பவர் வைத்தியஞ்செய்து வந்தார். இவருடைய இரண்டாவது மகள் பெயர் மரியம்மாள் இரத்தினம் சமாதானமாகும். இப்பெண்மணி பள்ளிப்பிள்ளையாகவிருக்கும்போதே அழகசங்கரர் இவவுடைய அழகில் சொக்கவிட்டார்! அன்பு முதிர்ந்து காதலாயிற்று. காதல் கணிவும் பெற்றது. ஈற்றில் ஒரு தீர்மானங்கொண்டார் அழகர்: தகப்பனைக் கேட்பது; அவர் சம்மதித்தால் சரி. பெரும்பாலும் சம்மதிக்கவேமாட்டார். என்றாலும் கட்டாயம் மணம்முடிப்பதுதான்” என்பதுவே அந்தத் தீர்மானம். அவர் சம்மதிக்கவுமில்லை, இவர் மணம்முடிக்காது விடவு மில்லை. பின்பு 14-8-1893-இல் விவாகம் சிறப்புடன் நடந்தது. இவ்விவாகத்திற்கு ரூபா 6 மாத்திரம் செலவு, (கலீயாணப் பதிவுகாரருக்கு 3 ரூபா, குதிரைவண்டிக்கு 1 ரூபா, கோயில் மணியடித்தவணுக்கு 1 ரூபா, பலகாரத்திற்கு 1 ரூபா!) இதனை, அதிக இடாம்பேக மாகச் செலவிட்டுக் கலீயாணமந்தாத்துவோர் தயங்கெய்து மனத்தில் பதித்தல் நலம். இல்லற வாழ்க்கையும் இடரின்றி நடைபெற்றது. இனிப் பசுமலைக்குப் போகிறார் அழகசங்கரர். 1898 இல் பசுமலைத் தேவாலயத்திற்கு உதவிப்போக்கராக நியமனம் பெற்றார். அடுத்த ஆண்டில் இந்தக் கோயிலிற்றுனே தேசிகராக அடிதேகமும் பெற்றார்.

இப்படியாகப் போதனையும் இடைவிடாத சாதனையும் நடாத்திவருநாளில் சென்னை மருத்துவ ஆசபத்திரியில் 21-1-1900-இல் அவருக்கு ஒரு பெண்குழந்தை பிறந்தது. இதற்கு மரியாள் கமலம் என்று பெயரிட்டழைத்தார் தேசிகர். ஆனால் அடுத்த ஆண்டு அவருடைய பிறந்த தினத்தன்று மரியாள் மரித்துவிட்டாள்! பின்பு 23-6-1901-இல் அடுத்த பெண்குழந்தை பிறந்தது. அதற்குக் கதறின் கற்பகம் என்று பெயரிட்டார்கள். இக்குழந்தை வளர்ந்து உரிய பருவமடைந்து மணமுடித்துப் பிள்ளையும் ஒன்று பெற்றபின்பு இறந்தது.

மூன்றுவதாகத் தேசிகருக்கு ஓராண்குழந்தை பிறந்தது. இது 10-3-1905-இல் பசுமலையில் பிறந்தது. இதற்கு உவில்லையும் மில்லர் சாந்தசீலன் என்பது பெயர். இப்பெயர் தேசிகர்தம் ஆசிரியரும் அவலகாலத்து உறுதலைவருமாகிய, சென்னைப் பல்லைக் கழக உபாதிகாரி (Vice-Chancellor) மில்லரவர்கள் பெயரையும் அவர்தம் குணத்தையும் ஒருங்கே ஞாபகப்படுத்துகின்றதென்பது யான் சொல்லாமலே விளக்கும்.

அக்காலத்துக் கிறிஸ்தவர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை வெள்ளைக்காரப் பாதிரிமாரே தொட்டு ஞானஸ்நானங் கொடுக்கவேண்டுமென்று விரும்பியதுண்டு. தேசிகர் அக்கொள்கை

யினருக்குப் புறம்பானவர். வெள்ளைக்காரப் பாதிரிமார் அன்றையிலிருந்தபோதிலும் அவர், தமது நண்பன் மேஹார் திருத்துவதாசனை அழைத்துத் தமது குழந்தைக்கு ஞான ஸ்நானங்க் கொடுப்பிடித்தார். இது பாதிரிமாருக்குப் பிடிக்கவில்லை. ஆனால் என்னசெய்ய முடியும்?

இனி, இவருக்கு வியாதிகண்ட காலத்திலும் பாதிரிமாருக்கென்றமைத்த ஆசுபத் திரிக்குப் போகார். அரசினர் வைத்தியசாலைக்கே போவார். அதைப்பற்றிப் பலர் இவருடன் வாக்குவாதஞ்செய்ததும் பகைத்ததுமுண்டு. ஆனால் அவர் ஒன்றை நன்றென்று கண்டால் அதைச் செய்துமுடிக்க எத்தனை மறுப்புகள் வந்தாலும் செய்தே தீருவார். ஒரு முறை 1905-ஆம் ஆண்டு அவருக்கு முதுகுப் பிளாவைக் கட்டொன்று தோன்றி மிக வருத்தியது. அதனை மாற்றுவதற்கு அரசினர் வைத்தியசாலையில் தம் நண்பர் சுந்தரத் திடம்போய்ச் சிகிச்சைபெற்று மாற்றினார். இதுவும் பாதிரிமாருக்குப் பிடிக்கவில்லை. என்றாலும் அவர்கள் ஒன்றாக செய்யவில்லை.

இப்படி நடந்துவருங்காலங்களில் தகப்பனுக்கும் இவருக்குமிடையில் கடிதப்போக்கு வரவு நிகழும். ஆனால் ஒருவரையொருவர் கானுவது அருமை. கடிதங்கள் இலக்கண இலக்கியப் பொருள்பற்றியே பெரும்பாலும் இந்கும். சிறுபான்மை குடும்பவிஷயமும் விரவியிருக்கும். பிள்ளையவர்கள் ஒருநாள் பசுமைக்கு மகனைக் காணவந்தார். அப்பொழுது மகன் எங்கேயோ போய்விட்டார். மருமகள்தான் குழந்தையை வைத்துப் பராக்குக் காட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

அவர் : தமடி!

மருகி : “அவர் இப்ப வந்திடுவர், இருங்கோவன்”

அவர் : “நான் அவளைக்காண வரவில்லை; என்றை பேத்தியையெல்லோ பாக்க வந்தனுன்”

இதற்கிடையில் ஒக்கலையிலிருந்த பேர்த்தியார் முன்னின்ற கிழவரைப்பார்த்து பல்லில்லா வாயால் அழிகொழுக நகையரும்பினான். உடனே அவர், குழந்தையைவாங்கி முத்தமிட்டார். பிள்ளையவர்கள் மிகவும் அன்போடு பேசிப்பறைந்து மாம்பழுமும் ஒன்று வாங்கிஉண்டு பாலுங்குடித்துவிட்டுப் போகும்பொழுது பின்னும் குழந்தையை வாங்கி முத்தமிட்டார். அப்பொழுது அதற்கு அணிகலனில்லாமையையுங் கண்டார். உடனே விடுகௌண்டு மறுநாள் ஒருசோடி தங்கக்காப்புடன் திரும்பினார். “சம்மா பறைப் பிள்ளைகளைப்போல இவளையும் வளர்க்காதே” என்றுசொல்லி அக்காப்புகளை தானுகவே குழந்தைக்கு அணிந்துவிட்டு. “அவன் வந்து கழற்றி எறியவும் பார்ப்பன், விட்டுவிடாதே” என்றும் மருகியாரிடம் சொல்லிவிட்டுச் சென்றாராம். சிறிதுநேரத்தின்பின் மகன்வந்தார், காப்பைக் கண்டார், ஏதென்று கேட்டார், புன்சிரிப்போடு இருந்துவிட்டார்! தேசிகருடைய சிரிப்பின் கருத்தை வாசகரே அறிக்கெவன்று விடுகின்றேன்.

இனி, 1906-ஆம் ஆண்டு கிறிஸ்தவ வாலிபர்சங்கத்திற்குத் தன் உதவியை இயன்ற மட்டுச் செய்யச் சென்றார். ஒருவருடமாக இந்தியா, பர்மா, இலங்கை முதலியவிடங்களையெல்லாம் சுற்றினார். அடுத்த ஆண்டு இந்திய கிறிஸ்தவ வாலிபசங்கத்தின் அங்கத்தவ

ராகி அவர்களுக்கு ஒரு பிரதிநிதியாக அகில உலக கிறிஸ்தவ மகாநாட்டிற்கு யப்பான் தேசம் சென்றார். அது முடிந்ததும் 1908-இல் பசுமலைக்குத் திரும்பினார்.

இப்படியிருந்துவருங்காலத்தில் 1910-ஆம் ஆண்டு அவருக்குப் பங்களூர் மருத்துவ ஆசபத்திரியில் கடைகிமகனும் பிறந்தார். அந்த ஆடிமாசம் உத்தியோகமாற்றமும் ஏற்பட்டது. பங்களூரில் ஆன்மபோதக கலாசாலையில் தமிழ், சங்கதம், சைவம் ஆகிய இம்முன்று பாடங்களையும் கற்பிக்கும் பேராசிரியரானார். 1911-இல் அந்நாட்டுக் கிறிஸ்தவ வாலிபர் சங்க அதிகாரி நியமனம்பெற்றார். இவர் இப்படியாக மதத்தொண்டு மாத்திரஞ்செய்துவந்தாரில்லை. என்றும் தமிழ்க்கல்வியையும் வளர்த்தே வந்தார். தமிழ்நால்களை அருவிலைக்கு வாங்கிக் கற்பார். தம் தந்தையார் அல்லது நாவலர் பதித்த புத்தகங்களென்றால் அவருக்குச் சொந்தப் பொருள்போலிருக்கும். உடனே என்னவிலைக்கும் வாங்கிக் கற்பார்; ஆனந்திப்பார்.

சொற் பிறப்பாராய்ச்சியில் இவர் நிபுணர். சிலவேளைகளில் ஒருசால்லின் தோற்றம் தனக்குத் தேன்றுவிடத்து அதனைப்பற்றி ஆராய்ந்துகொண்டு ஆழந்த யோசனையில் இருப்பார். சிலவேளை இரா இரண்டுமணிக்கும் எழுத்தகராதியைத் திறந்து வைத்துக் கொண்டிருப்பார். குளிக்க அறையுட் சென்றாலும் அரைவாசியில் திடீரென வெளியேவந்து ஏதோ ஒரு புத்தகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார். சிலவேளை கெடுநேரமநின்ற விடுவார். சாப்பிடும்பொழுது யோசனையில் ஆழந்துவிட்டால் கெடுநேரம் மேசையில் இருந்துவிடுவார். பிறகு மக்கள் நினைவுட்டினால் ‘சரிதான்’ என்றுவிட்டு எழும்புவார். ஒருமுறை புகை வண்டியில் பிரயாணங்கெய்யும்போதும் இவ்விதமே யோசனைமேசிட்டகாரணத்தால் இரண் டொருப்பட்டணம் கூடச்சென்று அலைக்கழிந்து திரும்பினார். இப்படிக்குணம் இவருக்கு மாத்திரம் புதிதன்று. இவர் தகப்பனருக்கும் உண்டென்று அறிந்தோர் கூறுகின்றனர்.

ஆனால் செய்வதைத் திருந்தச்செய்வதில் இருவருக்கும் ஒரு வேணவா உண்டு. காசைப்பற்றியோ இவர் கவனித்தது கிடையாது. பசுமலையில் பாதிரியாராயிருந்தபோது சம்பளம் ஆக 60 ரூபாதான். கொழும்பில் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராயிருந்தபோது சம்பளம் 900 ரூபாய். ஆனால் தேசிகரில் யாதொரு மாற்றமும் இல்லை! உழைப்பதெல்லாம் செலவுதான். ‘இறைக்கிற கிணற்றில்தான் புதுநீர் ஊறுவது’ என்பார் அவர். பின்னையவர் கரும் அப்படியே. யாராவது தமிழ்த் தொண்டனென்றேனும், பழையநட்டைப் பதிப் பிக்கப்போவதாகவேனும் கூறிவந்தால் ‘அப்படியே வருபவர் பிறரிடத்து மேலும்போய் யாகியாவன்னம் பொருள் கொடுத்து உதவவாராம். ஆனால் ஒன்று, அக்காலத்தில் உண்டான மயிலிட்டிப் புகையிலையை மாத்திரம் தனக்கென்று புறம்பாக வைத்துவிடுவாராம். ஒருமனிதனுக்கு அவர்செய்யும் மிகமிகக் கூடிய சன்மானம் யாதெனில், அந்தப் புகையிலையில் ஒன்றைக் கொடுப்பதுதான்!

தேசிகர் பங்களூரில் இருந்தகாலத்தில் கலாசாலைக்குச் சைக்கிளிலேயே செல்வார். அப்பொழுது காலஞ்சென்ற மைசூர் மகாராசா ஏற்குகிறையில் காலையுலாவினின்றும் திரும்

புவர். இருவரும் சந்தித்து உபசாரஞ்சிசய்து செல்வர். ஆனால் கதைப்பது குறைவு. 1919-இல் கிறிஸ்த வாலிபார்சங்க மண்டபத்தில் ஒரு விருந்துநடந்தது. மகாராசாவும் அழைக்கப்பட்டார். அப்பொழுது அவரைப் பலருங்கண்டு அளவளாவிப் பேசினர். தேசிகரும் பேசினார். மகாராசா, தேசிகருக்கு சைக்கிள் ஒந்தீதில் ஒரு தராதரப்பத்திரக கொடுத்தார்! “I used to envy you riding a cycle early morning” என்பது அது. நாம் கொழும்பில் கண்ட தேசிகர் எங்கே, அவர் சைக்கிளோடுவெதெங்கே! ஆனால் அவர் பெற்ற மதிப்புரை!! இக்கதையைத் தேசிகர் எனக்குக் கூறிவிட்டுத் தற்போது இடமும் வலமும் அசைந்தசைந்து அவலப்பட்டு அவலட்சணமாகச் சைக்கிளோடும் சிலரைப்பற்றிக் கூறுவார். தனக்குக் கையில் ஒரு பிரம்பண்டானால் அவர்களை மறித்து நல்ல பூசைபோட்டு விடுவாராம்!

இவ்வாண்டிற்றுனே 6 மாசுகாலத்திற்குத் திருவேந்திரம், யாழ்ப்பாணம், பங்களூர் முதலியவிடங்களுக்குப் போதனைவேலையில், பொய்ப்பிலி பாதிரியாருடன் சென்றார். ஆனிமாசத்தில் மட்டக்களப்பில் அகில இலங்கை ஆசிரியர் மகாநாடு ஒன்று கூடியது. அதனைக் கூட்டிவைத்தவர் இவருடைய மைத்துனர் வித்தியாபரிசோதகர் காலஞ்சிசன்ற தில்லை நாயகம். இம்மகாநாட்டில் தேசிகர் சொற்றெபாழிவு நிகழ்த்தி எல்லோரையும் வியக்கச் செய்தார். ஆகலால் அங்கே இன்னும் பல பிரசங்கங்கள் செய்யவேண்டியதாயிற்று. இந்தியா திரும்புவதுகூடத் தாமதமாய்விட்டது.

இலங்கையில் சிலாள் தங்கிவிட்டு ஆவணிமாசம் பங்களூருக்குத் திரும்பினார். அக்காலத்தில் மெசொப்பொத்தேமியாவில் யுத்தம் ஆரய்பித்து மூம்முரமாக நடந்தது. பல கிறிஸ்தவர் மாண்டார். தேசிகருக்குச் சகிக்கவில்லை. பேராசிரியர் உத்தியோகத்தினின்றும் சீங்கினார், வடக்கே சென்றார். புரட்டாதிமாதம் இந்தியப் பட்டாளத்திற்குப் புரோகிதரானார். அங்கு தன் தொண்டெல்லாவற்றையும் சரிவர ஆற்றிவங்கமையால் அதற்கும் பரிசாக ஒரு நீலக்கல்லிட்ட தங்கமோதிரம் பெற்றார். அது அவர் இறக்கும்வரையும் வலக்கைவிரலில் தூலங்கியது. அவர் அங்கிருந்தகாலத்திலும் படிப்பைக் கைவிடவில்லை. ஏசுவின் பிறப்பைப்பற்றி ஆராய்ச்சி பலசெய்தார். செய்து, “கிறிஸ்தாபிமானி” (Christian Patriot) என்ற இந்திய பத்திரிகைக்கு இடைவிடாது எழுதிவந்தார்.

மார்க்டி 1920-இல் திரும்பினார். பிறகும் அடுத்தஆண்டு பங்குனிமாசம் மெசொப்பொத்தேமியா சென்றார். அங்கே 1923-ஆம் ஆண்டு ஆடிமாசம் வரையும் கடமையாற்றினார். இம்மாசம் போர்வீர்யாவரும் இளைப்பாறக் கட்டளையிறந்தது. தேசிகரும் இளைப்பாறினார். இவர் போர்வீரனின் உடையணிந்து எடுத்த படமொன்று இருக்கின்றது. அதனைப் பார்த்தால் இளம்வயதில் இவர் என்னதான் செய்திருக்கக்கூடாது! என்ற எண்ணம் உண்டாகும். இவரிடம் இன்னொரு குணமுண்டு: உணவு, உடை, வாழ்க்கை எல்லாம் மேலூத் தேசத்தவரைப்போலவே இருக்கும். தனது யீட்டில் ஒரு வகுப்பு நடத்துவதானாலும் அதற்கு முழு உடையுங் தரித்துக்கொண்டே வருவார். மெசொப்பொத்தேமியாவிலும் ஆங்கிலேயரின் விடுதியில் நின்று உண்டுடுத்துவந்தார். இப்படிச் செய்த இந்தியர் இவர் ஒருவரே. மேலும் இவருக்கு வேறுமொரு மெருமையுண்டு: பக்தாதில் இருந்தகாலத்தில்

அங்குள்ள கிறிஸ்தவ வாலிபர்சங்கத்திற்கு வேதனமின்றி செயலாளராகவிருந்து தொண்டாற்றியிருக்கிறார். எங்கும் வாலிபர்சங்கத்துடன் தொடர்புடையவராகவிருப்பதால் இவரிடம் வயது ஏற்ற வாலிபம் மேன்மேலும் பெயர்ந்தது போன்று! ஆனால் அவர் உள்ளாம் என்றும் பின்னையுள்ளமாகவேயிருந்தது.

இனி, சென்னைக்கு வந்ததும் அடுத்தஆண்டு (1924) தொழாதம் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தார் தயாரித்துக்கொண்டிருந்த தமிழ் அகராதிக்குழுவினருள் துணையாசிரியராக (Additional Editor) நியமனம் பெற்றார். இவர் ஒருவருக்கே இப்பதவி ஏற்படுத்தப்பட்டது. அப்பொழுது சேஷ்கிரிஜீயர் இவர்களுக்குத் தலைவராயிருந்தார். 1926 ஆணிமாசம் வரையும் இப்பதவியிலிருந்து கடமையாற்றிவிட்டு அனவரதவினாயகம்பின்னோயவர்கள் சென்னைக்குத் தலைமைத் தமிழராய்ச்சியாளராகப் போக, இவர் அவருடைய இடத்திற்குக் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் நியமனம் பெற்றார். கலாசாலை ஆடிமாசம் தொடக்கிறது. தேசிகரின் ஆழந்தஅறிவை அறியாதார், அவர் சண்டைக்குப் போய்வந்தபடியால் நியமனம் பெற்றார் என்றனர். அதனை அவர் விரைவில் பொய்ப்பித்துவிட்டார்.

படிப்பும் ஆசிரியத்தொழி லும் குலவித்தைபாயிருக்க,* அவர் இவ்வேலையில் அதிகம் சிரமப்படக் காரணம் எழுவேயில்லை. கொழும்பில் தேசிகரின் முயற்சிகள் பலதுறைப் பட்டனவாயிருந்தன. பள்ளிக்கூடத்தில் படிப்பிப்பார், (கோயிலிற் சிலகாலமும் நண்பர் வீடுகளில் பலகாலமும்) போதிப்பார், ஆசாயவசனியில் பேசுவார், அன்புமார்க்கசங்கம், விவேகானந்தசபை, இராமகிருஷ்ணர்ச்சபை முதலிய பொது நன்மைத் தாபனங்களில் பங்கு பற்றுவார். நடனமும் ஆடுவார்; சங்கதமும் இசைப்பார். இவையன்றிப் பலதால்களையும் பாக்களையும் இயற்றினார். அவற்றுள் “யாம் ஜுவேம்” என்ற தலைப்பில் பாடிய பாக்கள் என்றும் அவரை நினைவுட்டத்தக்கவை. “புத்திநிதிமகளார் குருள்” என்று ஒருசிறுநால். அதில் தற்காலப் பெண்பிள்ளை ஒருத்தி தன் கணவனுடன் வளித்தேர் (aeroplane) செல்லல், சராழி (cycle) இவர்தல் உய்யானனம் உலவல் முதலிய புதுப்புது விஷயங்கள் காணலாம். தேசிகருடைய இராமன்களை ஒரு புதியநால். அது சார்புநாலாயினும் புதுமையுடைய தாலால் பலரையும் கவர்ந்துவிட்டது. மார்சனும் அனுமனும் அவருக்கு 2-ஆம் நூற்றுண்டினர், மனிதர்! பாண்டவர்க்கதையும் அப்படியே. துரியோதனன் துடையில் வீமன் அடித்தகதை உசாவிய பலராமருக்குத் தேசிகர் தம் புத்திக்கூர்மையால் ஒரு தகுந்த விடையளிக்கின்றார். அதனை ஆண்டுக் கண்டுமகிழ்க். மறியலறையைப்பற்றி ஒரு பாட்டு; என்ன அழகாக அமைந்துள்ளது! காந்தியடிகளும் அங்கு வாசங்கெய்து அதனைப் புனிதமாக்க விட்டாராம்:

“நாவரசர் மாணிக்க வரசகர்முன் நண்ணுமிடம்,
பாவரசர் திருமங்கை யாழ்வாரும் பார்த்தவிடம்,
தேவனடி சிந்தகொண்ட ஜோன்பனிய னுறைந்தவிடம்,
கோவேநி வரழுமிடம் கோயிலெனக் கொண்டேனே.

கயவர்களை யடக்குமிடம் கயவர்களைப் புடைக்குமிடம்,
கயவர்களை ஒறுக்குமிடம் சிறையில்லம் என்னினங்தேன்,

* தகப்பனார் கோப்பாயில் படிப்பித்தவர்

தயவுபொறை வரம்மைஅன்பு தங்குபெறு காந்திவன்னால், மயல்தீர்ந்த முனிவர்பலர் வாழிடமென் பதைமறந்தே.”

இத்துடன் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு நாலுஞ்சில். ஏசுவரலாற்றில் இவருடைய சிரிய வசனநடையைக் காணலாகும். அதில்கானும் இருவது, மூவது, நால்வது, ஐவது ஆதியன தேசிகர் சிருஷ்டிகள்.

இனி, ஒரு இரசமானபாகம் இவருடைய சிவியத்தில் பிறக்கின்றது: 1925-ஆம் ஆண்டு சென்னையிலிருக்கும்பொழுதே கிறிஸ்தவ தேவாலயக் குழுவினர் இவரை மத விரோதி என்று குற்றஞ்சாட்டினர். அடுத்ததுண்டு புரட்டாதிமாதம் புரிசைவாக்கம் தேவாலயத்தில் இவ்விஷயத்தைமுன்னிட்டுத் தருக்கித்து இவர்மேல் தீர்ப்புச்சொல்லப் பல பாதுரிமார் கூடியிருந்தனர். அதைப்பற்றி அவர்கள் இவருக்கு அறிவித்தார்கள். உடனே இவர் தானும் அங்கிருத்தல் வேண்டுமென்று அபிப்பிராயப்பட்டார். ஆதலால் இவருடைய விட்டமுறையுள் ஒருங்கௌளைக்குறிப்பிட்டு அனுப்பினார்கள் அத்திருச்சபையார். இவரும் சென்றார். ‘கிறிஸ்த மதத்தைப்பற்றித் தம்மாவு கற்றவரும் நடைமுறையில் அனுட்டப்ப வரும் அவர்களுள் ஒருவராவது இருக்கிறாரா?’ என்றார் தேசிகர். எல்லோரும் திகைத்தனர். ஆனால் தலைவர், “தாம் தேசிகராவு கல்லாவிட்டாலும் தேவாலயக்கட்டுப்பாடுகளின்படி இவர் நடந்துள்ளோ அன்றே என்று பார்ப்பதற்கு அவ்வாவு அறிவு வேண்டியதில்லை” என்று மறுமொழிகூறி வழக்கைத்தொடக்கினார். தேசிகர் நான்குமணிநேரம் பேசினார். அவர் பேச்சு கால எல்லைமட்டிலாவது நம் அரசாங்கசபை அங்கத்தவர்பேச்சை மிகவொத்திருக்கின்றதல்லவா?

தேசிகருடைய நியாயங்களையெல்லாம் சீர்தூக்கிப்பார்த்தார்கள் சபையார். அவை முழுவதும் சரியாயிருப்பினும் அவர்களுடைய திருச்சபைக்கு ஒத்துப்போகவில்லை. அடுத்ததுண்டு (1927) புரட்டாதிமாசம் பசுமைக்கோயிலில் ஒரு பெரிய பொதுக்கூட்டம் கூட்டார்கள். அவர் போதகராக நியமனம்பெற்றவிடம் இதுவாதலால் இங்கேதானே அவரைக் கொட்டுக்கீப் பாதகராக்கிவிட்டார்கள். என்ன அநியாயம்! அவர் உண்மையில் அப்படியல்லவே என உணர்ந்த அத்திரவாதிகள் என்னும் வேறொரு கிளையினர் (Unitarian Church) இவரை 1924-ஆம் ஆண்டுதொடக்கியே தம் திருச்சபையைச் சேர்ந்தவராக ஏற்றுக்கொண்டனர். இவர்களுடைய சபை இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலுமே உள்ளது. இவரை அவர்கள் திடீரெனச் சேர்த்ததின் காரணம் இவருடைய ஏசுவரலாறு முதலிய நால்கள் அக்காலத்திற்குணே அவர்கள் செவியை எட்டிவிட்டன. ஆதலின் இலங்கையில் இச்சபையினரைச் சேர்ந்தவர் தாம் ஒருவரே என்று தேசிகர் பலமுறை சொல்லி மகிழ்ந்து நகையரும்பியதுண்டு.

இப்படியிருக்கையில் இவ்வாண்டில் தமிழ்ப் புதுவருடக் கொண்டாட்டம் வந்தது. அன்றைக்கு ஒரு பிரசங்கம் சாவகச்சேரித் தேவாலயத்தில் நிகழ்ந்தது. எல்லோரும் பாய்விரித்துக் கீழே இருந்தனர். மேடையில் குத்துவிளக்கெரிந்தது. தேசிகர் வேட்டி சால்வையுடன் இடையில்நின்று சொன்மாரி பொழிந்தார். மாணிக்கவாசகரைப்பற்றிப்

பேச்சு. மாணிக்கவாசகன் தந்த மாணிக்கங்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்றன்னின் ஒன்றூப் பாயினின் ரூம் வழுவிவிழுந்தன. தேவாலயத் தலைவர் ஜோன் பாதிரியார். அந்தக் கூட்டம் முடிந்த மறுநாட் காலை ஒருக்கட்டங் கடிதங்கள் ஜோன்பாதிரியாரின் மேசையில் வந்திறங்கிவிட்டன. அவற்றின் உள்ளுறையைச் சுருக்கமாகக்கூறின் : “நீர் ஏன் அந்த மனிதனுக்குப் பேச இடங்கொடுத்தீர்? உமக்கு யார் தத்துவங்தந்தது?” என்பதுதான். அவர்களுள் ஒருவர், கோப்பாயிலிருந்த போதகர் உவில்லியம் என்பவர். அவர் சொன்னார் : “Rev. Kingsbury’s lecture has put the clock 50 years back in the evangelical work of the missioneries.” ஆனால் எங்கள் தேசிகருக்கு அதைப்பற்றிச் சந்தோஷம். இல்லை, பேரான்தமென்றே சொல்லிவிடலாம். அவருடைய பேச்சு இருளைக்கும் ஓர் அறிவுச்சுடராய் மிரிர்ந்தது.

இப்படியாகப் பிரசங்கஞ் செய்துவருங்காலங்களில் இடையிடையே இவருக்கு கோய் காணலும் உண்டு. உற்சாகமேற்படும்பொழுது மேடையில்லின்று தன்னையறியாமலே துள்ளிக் குதித்துவிடுவார். மறுநாட்காலை வீட்டிற்குச் சென்றுல் ‘முதனுட் துள்ளியதன் பயன் தூக்கம் வரவில்லை, உடம்பு கொஞ்சம் சுகமில்லை’ என்று சொல்வார். என்றாலும் தனது நாளாங்க வேலைகளில் பிசகவே மாட்டார். அவர் எதுவும் நேரங்கப்பிச் செய்ததே யில்லை. ஒருங்கள், நான் வகுப்பிற்கு ஆகப் பத்துநிமிஷம் மாத்திரம் தாமதித்துச் சென்றேன். சென்று “மற்ற உபாத்திபாயருடன் ஏதோ பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டேன், ஆகையால் இந்தவேண்டியதாயிற்று, மன்னிக்கவும்” என்றேன். “சரிதான், மன்னித் தேன். ‘Will you be late for your funeral also?’ என்றார். இருவரும் கிரித்தோம். இன்று வகுப்புவைக்குமுடியாது, நாளைக்குக் குறித்தநேரம் வாரும்” என்று விட்டு வேறுவிஷயங்கள் கடைக்கக்கூடாக்கிவிட்டார். நேரங்கப்பாது நடப்பதைப்பற்றி எனக்கு அன்றைக்குப் பாடம் செய்கையிற் காட்டப்பட்டது!

தேசிகரையாவைப்பற்றி நண்பர் பலர் பின் கட்டுரைகளில் எழுதியுள்ளார். அவற்றைத் தற்செயலாக இங்கேயும் கூறிவிடுவேனே என்ற பயத்தாலும் அவரைப்பற்றி விரிவாக வேறொருநூல் எழுத முயற்சிப்படுவதாலும் இதனை இங்கே சுருக்கிக்கொண்டேன். சில இன்றியமையாதன இங்கு அமையாவிடின் காரணங்கருதியே அப்படிச் செய்தேனன மன்னிக்க.

இனி, இறுவாய் :

1940-ஆம் ஆண்டு சித்திரை மாதம் 20-ஆம் திகதி யாழ்ப்பானை வாலிபர்சங்கம் கிரியலையில் ஆண்டுவிழா நடாத்தியது. ஆண்டுத் தேசிகரும் அஸ்மக்கப்பட்டார். அவருடைய பேச்சின் சாரம் “தமிழரும் சிங்களரும்; இஷ்துக்களும், கிறிஸ்தவரும்; புத்தரும், இஸ்லாமியரும் ஒன்றுபடல் வேண்டும். பிணக்குகள் வேண்டா. எல்லோரும் ஒரு தாய்தகப்பன் பின்னோக்கோ. எல்லோரும் இலங்கை மக்களே” என்பதுதான். ஈற்றில் அழுதமுது பின்வருமாறு சொன்னார் : “Next year I will be with you in spirit”. அப்படியே செய்தார். அடுத்தவருடம் பங்குணிமாதம் (12-4-41) சனிக்கிழமை பிற்பகல்

3 மணியளவில், கொழுப்பு அரசினர் பெரிய ஆசபத்திரியில் (General Hospital) அடங்கி விட்டார்! அவர் ஆன்மா சாந்திபெறுவதாக.

தேசிகரைக்குறித்துச் சில இரசமானபாகங்களைக் கீழே தருகிறேன் :

1. தமிழராகப்பிறந்த கிறிஸ்தவர்கள் ஆங்கிலத்திலும், பிராமணர்கள் சங்கதத்திலும், கத்தோலிக்கர் இலத்தீனிலும் கடவுளைப் போற்றித்துதிக்கிறார்களே. இவர்கள் தமிழர்களே! கடவுளுக்குத் தமிழும் தெரியும். தமிழிலும் அவரைப்போற்றிக் கும்பிடலாமே, என்று தேசிகர் ஒருங்கள் ஒருக்கட்டத்தில் பேசினார். பலர் நானித் தலைகுணிந்தார்.

2. பஸ்கலீக்கழகத் தமிழ்ச்சங்கத்தின் சார்பில் நாடகம் ஒன்று நடாத்தப்பட்டது. அரிவையைசப்பழக்கத் தேசிகர் ஏற்பட்டார். பெண் ஒருத்திக்கு ஒருங்கள் அங்கு வேலை இல்லை; அவர் போகமுற்பட்டார். தேசிகரும் விடைகொடுத்தார். ஆனால் பின்வருமாறு சொல்லிவிட்டார் : “We don’t want you now but we will need you later.” பெண் மணிக்கும் எங்களுக்கும் கருத்துவிளங்கவில்லை; விழிசினேம். ‘போய் அகராதியைப் பாருங்கள்’ என்று அனுப்பிவிட்டார். மறுஙாள் அச்சொற்களின் கருத்தைக் கேட்டார். எங்களுட்சிலர் அவர் சூணமறிந்து ஆயத்தராய்ச் சென்றேம்.

3. இந்தியாவில் தமிழ்ப்பண்டிதன்மார் தம்மிடம் உரையாடச் செல்வராம். அவரைச் சில கேள்விகளில் மடக்கிவிடுவாராம் தேசிகர். அவற்றுளொன்று : “வேண்டுதல் வேண்டா மையிலா னடிசேர்ந்தார்க் கியாண்டு மிடும்பை யில்” என்னுங் குறினைத் தலை பிரித்தல். இதை வாசகரே பிரித்துணர்க.

4. நான் தேசிகரைப்பற்றி முதன்முதல் கேள்விப்பட்டது 1929-இல் சம். யோவான் கஸ்லாரியில். அங்கே உயர்தாவகுப்புக்களுக்குத் தமிழ் கற்பித்தவர், தேசிகருடைய மாணவர் சப்பிரமணியமென்பவர். அவர், சிலப்பதீகாரத்தில் சிலபாகங்களை எங்களுக்குப் படிப்பிக்கும்பொழுது சிறப்பான கருத்து ஒன்றிரண்டு சொல்லுவார். சொல்லிவிட்டு, “இது கிங்ஸ்பெரியாருடையது” என்பார். அன்றியும் அவருடைய பழிப்பித்தல்முறை களைப்பற்றியும் திருத்தமான உரைசளைப்பற்றியும் தெளிவான அறிவைப்பற்றியும் எங்களுக்குச் சொல்லுவார். அப்படிப்பட்ட ஒருமணிதர் காலடியிலிருந்து எப்போது கற்கலாம் என்று அக்காலந்தானே அவாக்கொண்டிருந்தேன். அஃது ஏழாண்டின்பின்பே டூர்த்தியாயது. அந்த இன்பத்தையும் நன்றாய் அனுபவித்தேன்.

5. ஆசிரியர் தேசிகருக்குச் சாதிபேதம் என்னும் பிரிவு இல்லை. அவருக்கு எவருஞ் சரிதான். சாவகச்சேரி ஆசிரியகலாசாலையில் சேர்க்கழியாதென்று வெளிச்செலுத்திய ஒருபிள்ளை இவருடன் வந்திருந்து கல்விகற்றுன். அவன்பால் இவர் யாதொரு வித்தியாகமும் காட்டவேயில்லை. தன்மக்களுள் ஒருவனுக்கவே பாராட்டினார். இவ்விஷயத்தில் ஒன்று கூறிவிடுகிறேன் : நான் ஒருமுறைபாட்டோன்று பாடிமுடித்துக் “கோவைக்கூன்” என்று கைச்சாத்திட்டு இவரிடம் திருத்துவிக்கச்சென்றேன். பாட்டைத் திருத்திவிட்டுக் “கீழானை”, ‘வானை’ என்கிவிட்டார்! காரணங்கேட்டபொழுது சொல்லவில்லை. என்னியே உய்தனர் விட்டுவிட்டார்.

6. அழகசங்தரருக்கு வயது ஐந்து. தமையன்மாருடன் கூட்டிக்கொண்டு நாவலரைக் காணசென்றார். நாவலர் முன்னிலையில் மூவரையும் விழுந்துவணங்கும்படி தகப்பனார் கேட்டுக்கொண்டார். தமையன்மார் இருவரும் விழுந்து வணங்கினர். அழகர் மறுத்து விட்டார்! குழந்தையை நாவலர்தூக்கி மதிமேல்வைத்து உச்சிமோங்து ஒரு தோடம்பழங்கொடுத்தாராம். நாம் பிற்காலத்திலே முனைப்பாகக் கண்ட பிடிவாதக்குணம் இவருக்கு இளமையிலும் இருந்ததென்பதை இச்சம்பவம் விளக்கும். ஆனால் நாவலர்பெருமானைக் கண்ணாரக் கானும்பாக்கியம் இவருக்குக் கிடைத்ததே! அதுமாத்திரமன்று, அவருக் கிருந்த கருவமன்றே அவரை நாவலர்மதிமேல் ஏறும் பாக்கியத்தையுங் கொடுத்தது!

7. தேசிகர் படிப்பிக்கும் வகுப்புக்கள் பலவிதப்பட்டன; பலவிடங்களிலும் இருக்கும். சில வீட்டில் இருக்கும், சில வளவிலிருக்கும், சில மர நிழலிலிருக்கும், சில கிழமைமோறும் வீடுமாறிக்கூடும். சிலவேளைகளில் ஆறுமுகம்* இந்த வீடுகளுக்கு இழுத்துச்செல்லச் சிரமப்படுவான். அவர் அதற்கெல்லாம் சமாதானங்கூறிக் கூட்டிச் செல்வார். “என்னுடைய ஐயாவும் இப்படித்தான் ஆறுமுகம். சிரமமே பார்க்கமாட்டார். அவரும் இப்படித்தான் தமிழ் கற்பிப்பதை ஓர் இனிமையானவேலையாகக் கருதி நடத்தியிருக்கிறார். அவரைப் பின்பற்றித்தான் நானும் இந்தத் தொண்டு செய்துவருகிறேன். ஆனபடியால் நீ சிரமப்படாதே. இது பெரியோர் காட்டிய வழி. அவர் விட்ட குறையை நான் நிறைவேற்றுகிறேன்” என்பார் தேசிகர். அப்பொழுது ஆறுமுகம் சந்தோஷமாய் இழுத்துச் செல்வான்.

8. கலாசாலைத் தமிழ்வளர்ச்சிக் கூட்டத்தின் ஆதரவில் நாடகங்கள் நடிப்பதுண்டு என்றேன். அவ்வேளைகளில் நடிகையராகவரும் பெண்மனிகள் அறைக்குள் உடைமாற்றச் சென்றால் நேரத்திற்குத் திரும்புவது அசாத்தியம். எப்பொழுதும் காலந்தப்பியே வெளி வருவார். இதனைக்கண்ட தேசிகர் ஒருநாள் அவர்களை அழைத்துப் பின்வரும் கேள்வியைக் கேட்டார்: “How long do you think a lady takes to dress?” அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் மறுமொழி கூறினார். ஆனால் ஒன்றுஞ்சரிவரவில்லை. ஒருத்தி 10 நிமிஷம் என்றால், ஒருத்தி 15 என்றால், இன்னொருத்தி 20 என்றால். அவருடைய கேள்விக்கு சற்றேற்றும் இவ்விடைகள் அண்மிற்றில். பின்பு அவர் ஒரு சொல்லில் விடைகூறிக் கூட்டுச் சபாவான நகைப்பையும் காட்டி மகிழ்ந்தார். விடை என்னவென்று நினைக்கிறீர்கள்? “ages!!”. இவர்களைக் காத்துக்கொண்டு வெளியே மன்றபத்துள் நிற்கும் அவருக்கல்லவோ அதன் காலஅளவு நன்கு தெரியும்.

9. கம்முட்சிலர் தேசிகரைத் தம் சுயசரித்திரத்தை எழுதிவைக்கும்படி கேட்டோம். அவர் விருப்பப்படவில்லை. “இவன் தன்னைப் புகழும் கம்மாளனல்லன்” என்று விட்டார் அவர். நாமும் வாயை மூடி நேமில்லை. “தமிழ்நாட்டில் வேறுஞ்சிலர் இப்பொழுது எழுதுகிறார்களே, நீங்களாம்.....” என்றேம். “இது தமிழ்நாட்டிற்கே ஒரு புதிய வழக்கு, எனக்கு இது விருப்பமில்லை” என்றார். அதன்பிறகு பேச்சில்லை.

10. தேசிகருடைய புகைப்படங்கள் வீட்டில் எத்தனையோ உள், அவர் தகப்பனார் 56 ஆம் வயதில் எடுத்தபடமும் ஒன்றுண்டு. தேசிகருக்கும் வயது 56 ஆனது. அவர்

* இவன் யாரன்று பின் அறிவீர்கள்

உடனே சென்று ஒருபடம் எடுத்துக்கொண்டுவந்து இந்த இரண்டு படங்களையும் அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பி அழகான சட்டமினித்தார். இதற்குச் செலவு ஆக ரூபா 400 தான்! இவை வீட்டுவாயிலின் இருபக்கங்களிலும் சங்கநிதி பதுமநிதிபோல் தொங்கின. இவற்றைப் பார்த்தவர் ஒருவர் சொன்னார் : “தகப்பனுரையை தலைப்பாக்கயையும் வைரக் கடுக்கின யும் மகனுக்கு அணிந்து, மகனுடைய தாடியைத் தகப்பனுக்கு அணிந்துவிட்டால் இருவருக்குமிடையில் யாதொரு வித்தியாசமும் தோன்றுது” என்றார். தேசிகர் கேட்டுக் குலங்க நகைத்தார்.

11. தேசிகர் வீட்டில் ஆறுமுகந்தான் கணக்கர். காசு செலவர்கும்விதம் ஆறுமுகத் துக்கன்றித் தேசிகருக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் ஒரு பிச்சைக்காரன் வந்தான். அவன் வழக்கமாகப் பிச்சைவாங்கி உருசிப்பட்டவன். அவரைக் கண்டால்போதும் அவன் போகான். தேசிகர் ஆறுமுகத்தைக் கூப்பிட்டுப் பிச்சைபோடச் சொன்னார். பிச்சைக்காரன் அரிசி வேண்டாமென்று மறுத்துவிட்டான். போகச்சொல்லி வெருட்டவும் போகானும் படலையில் நின்றான். ஆறுமுகம் ஆனமட்டும் பிரயாசப்பட்டான்; முடியவில்லை. இதனைத் தேசிகர் கண்டார், ஆறுமுகத்தைக் கூப்பிட்டார்.

தேசிகர்:—என் காசுகொடுக்கவில்லை?

ஆறுமுகம்:—(பதுங்கிக்கொண்டு) சில்லறை இல்லை ஐயா.

தேசிகர்:—எவ்வளவு இருக்கு?

ஆறுமுகம்:— 50 சதம்.

தேசிகர்:—அதைக்குடு.

ஆறுமுகம் பின்வாங்கினான். ஆருக்குத்தான் 50 சதத்தைச் சும்மா நாளாந்தம் வருகிற பிச்சைக்காரனுக்குக் கொடுக்க மனம்வரும்? தேசிகர் ஆறுமுகத்தைக் கூப்பிட்டு, “அது என்னுடையகாசு; எனக்குக் கொடுக்க விருப்பம்; கீ கொடுக்கிறதற்கென்ன?” என்றார். பிச்சைக்காரனுக்கு அன்றைக்குக் கறுத்தைப்பட்டுள்ளையில் விழிவிசேஷம் போலும்!

12 சென்னையிலிருக்கும்பொழுது சைவசித்தாந்த சமாசக்கூட்டமொன்றில் திரு. வி. க. பேசவேண்டியிருந்தது. அவருக்குச் சுகமில்லை. அவர் காரியதரிசியின் அனுமதி யுன் வேறொருவரை ஏற்படுத்த முயன்றார். எனியோரும் சம்மதித்தனர். அன்று காலை தேசிகரிடம்வந்து அறிவித்தார். தேசிகரும் உடன்பட்டார். சொற்பொழிவு முடிந்தது. கேட்டுக்கொண்டிருங்கவர்கள், “பாதிரியார் எப்படி சைவசித்தாந்தங்கற்று இவ்வளவு அழகாப்ப பேசக்கூடும்? இது பல பிறவிகளிற் சேர்த்த சஞ்சித கருமத்தாலாயது” என்றார்கள். தேசிகர் கேட்டுவிட்டு, “இல்லை, கடவுள் அருளிருந்தால் இப்பிறவியிற்றுனே இவை எவ்வளம் கைகூடும்” என்றார். அவருடைய கடவுட்பற்று அவ்வளவு! தேசிகருக்கு மறு பிறப்பில் நட்பிக்கை இருந்தது போலும்! இதன்பின் அவர் பல உபன்னியாசங்கள் கூத்துவேண்டியதாயிற்று.

13. பசுமலையில் 60 ரூபா சம்பளம் பெற்றுக்கொண்டு பாதிரியாராகவிருந்தார் தேசிகர். இவருடைய பெருமையை அறிந்த பங்களூர் பாதிரியார் ஒருவர் தமதுகோயிலில் வந்த சேவைசெய்யவேண்டுமென்று இராப்பகல் வேண்டிக்கொண்டார். தேசிகருக்கு

அந்தக் குளிர்ந்தநாட்டில் செலவு அதிகமாகுமென்று தெரியும். ஆகலாஸ் அவர் 80 ரூபா கொடுக்கவேண்டுமென்றார். இவர் 75 கொடுப்பதாகக்கூறினார். தேசிகர் போகவில்லை. பின்பு ஒரு கடிதம் வந்தது : “ தாங்கள் இக்கோயிலில்வந்து திருச்சபையாருக்குப் போதிக்க வேண்டுமென்று தேவனுக்கும் விருப்பமாயிருக்கிறது ; ஆனபடியால் வரவேண்டும் ” என்பது அதன்சாரம். அதற்குத் தேசிகர் பதில்கடிதம் எழுதினார் : “ அப்படித் தேவனுக்கும் சித்தமானால் எனக்கு 80 ரூபா் கொடுப்பதைப்பற்றியும் அவருக்குச் சித்தமாயிருக்கும் ” என்னுங் கருத்துக்கொண்டது அக்கடிதம். உடனே அவர் சம்மதித்தார். இவரும் போதகராகப் போய்விட்டார்.

14. அவர் சிலகாலம் கொள்ளுப்பிடியில் பணங்தோப்பில் (Palmyra Avenue) ஒரு வீட்டிலிருந்தார். அப்பொழுது ஒருநாள் நடுச்சாமமிருக்கும், கதவில் யாரோ ஒருவர் தட்டிய சத்தம் கேட்டது. தேசிகர் விழிப்பு. போய்ப் பார்த்தான் ஆறுமுகம். அவனுக்கு முன்னம் நாய்கள் இரண்டும் ஒன்றன்மூன் ஒன்றாக ஏற்விழுந்து குரைத்துக் கொண்டு சென்றன. அந்த ஆள் பயப்படவில்லை. வாயிலில்நின்று, தேசிகரைக் காண வேண்டுமென்றது. ஆறுமுகம் நாய்களை அடக்கிவிட்டு, உள்ளேவந்து, “ ஐயா, ஒரு மனிதர், சோனகர் போலிருக்கிறது ; தொப்பியும் அணிந்திருக்கிறார், சாரமும் உடுத்திருக்கிறார். உங்களிடம்தான் ஏதோ அவசரமான அலுவலாய் வந்திருக்கிறார்ம் ” என்றான். கிழவர் எழுந்து கதவைத் திறந்துகொண்டு சென்றார். நித்திரையுங்கெட்டது ! வெளியே வந்து ஆளைப்பார்த்தால் இலேசில் மட்டிடமுடியவில்லை. முகத்தில் உரோமமே கிடையாது. 18—20 வயதிருக்கும். “ என் இந்தப்பிள்ளை இந்த உடையில் இந்த இரவில் என்னிடம் புறப்பட்டு வந்தாள் ? ” என்றெல்லாம் தம் மனத்திடை ஆராய்ச்சிசெய்துகொண்டு மறு பேசுக்கு இடங்கொடாது தாமே எல்லாவிஷயமும் அறிந்துவிட்டாற்போலப் புறப்பட்டு விட்டார். இவருடைய மைத்துவர் செல்வநாயகம் அவர்களுடைய மோட்டோர் வண்டியில் அவள் வழிகாட்ட இருவரும் நன்றிரவில் கொழும்புத் தெருவிலிவழியே சென்றனர். பாவம் கிழவனுக்கு இதுவும் ஒரு பொறுத்த வேலை ! இருவரும் வந்து அந்த வீட்டு வாயிலில் இறங்கினர். தேசிகர் தொடக்கினார் : “ இவள் என் பிள்ளை, இவருடைய மேலில் நீங்கள் தொடக்கூடாது. தொட்டால் வீண் பழிவரும் ” என்று வற்புறுத்தினார். பின்பு அவளைகொக்கி, “ மகளே ! பயப்படாதே. அவர்கள் உன்னை அடியார். நான் காலமே இவ்விடம் வருவேன். ஏதாவது நடந்தால் சொல் ”, என்று விட்டுத் தேசிகர் வீடு வந்து சேர்ந்தார் ; படுத்தார். ஆனால் நித்திரை வரவில்லை. காலமே எழுந்துசென்றார். சுகம் விசாரித்தார். பின்னும் அந்தக் கிழமைநாள்தோறும் சென்றுவந்தார். அந்தப் பிள்ளைக்குக் ‘குஜன்’ படிப்பித்தார் ; பெற்றுரையும் சக்தோஷப்படச்செய்தார். ஈற்றில் அவள் விரும்பிய கணவனையே பெற்றார் சம்மத்துடன் விவாகஞ்செய்ய உதவியும்புரிந்தார். தேசிகர் இறந்தன்று இப்பெண்மணி அழுதுவிட்ட கண்ணீர் அவர் ஒருவருக்கே தெரியும்

இவள் மாத்திரமன்று ; இவளைப்போல எத்தனையோ பெயர்வழிகளை அறி வேன். தேசிகர் உதவியால் தம் சீவியகாலத்தை மனக்களிப்போடு கழிக்கத் தாம் விரும்பிய கணவரை அடைந்த பெண்மணிகள் பலப்பலர். இம்முயற்சியால், பாவம், தேசிகர் வீண்பழி கேட்டதும் உண்டு. பெற்றார் சிலர் மிக அறவினர், அவரைக் குற்றஞ்சாட்டி

பதுமண்டு. ஆனால் இப்பெற்றூர், தம் பிள்ளைகள் மனமகிழ்ச்சியுடன் தம்பதிகளாக வாழுவதைக் கண்டு (தேசிகர் இறந்தபின்பும்) இன்னும் மனமகிழ்ச்சியுர்கள்வைவா? அவர்கள் தங்குற்றத்தை உணர்வார்களென்பதையான் இங்கே கூறுவேண்டியதில்லை.

தேசிகருக்குக் காதலரிருவர் தாம் விரும்பிக்கூடி. இன்புற்று வாழ்வதைக்காண மிக ஆனந்தம். சாதி, மார்க்கம், குலம் முதலிய வித்தியாசமின்றி இருவர் மணந்து இன்புற்று வராழ்வதில் தேசிகர் காணும் இன்பம் அளவிடற்கியது. அவருடைய கண்கொண்டு கண்டாலொழிய அதன்அளவு தோன்றுது என்பது என்கொள்கை. ஆனால் வேறு சிலர் சொல்லவில் மாத்திரம் காட்டுவர், செய்கையிலோவைனில் அந்தப் பேச்சே கிடையாது. என்னுடைய ஆசிரியர் அப்படிப்பட்டவர்கள். அவர் சொல்வதும் செய்வதும் ஒன்றே.

இவருடைய மகளார் தமக்கு வாழ்க்கைத் துணைவராக ஒருவரைத் தாமே தெரிக் கொடுத்தார். தகப்பனுக்கு இச்செய்தியை மெசாப்பொத்தேமியாவுக்கு எழுதி அறிவித்தார். அவரும் அடுத்த கடிதத்தில் விவாகத்திற்கு அனுமதியுறுப்பி வைத்தார். விவாக மும் நிறைவேறியது. வாழ்த்துப்பாவும் வங்குசேர்ந்தது. அவர் அங்கிருந்து வீடுவங்குசேர்ந்த பின்பே மருமகனைக் கண்டார். அவருடைய ஆண்பிள்ளைகளையும் தாமாகவே வாழ்க்கைத் துணையியரைத் தெரிந்தெடுக்கவேண்டுமென்று விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டார். இப்பொருள் பற்றிய குறிப்புக்கள் பலவற்றை, அவர் பத்திரிகையிலிருந்து நறுக்கி வைத்திருந்ததுண்டு. ஒருகுவியல் பல காதல்மணம் நிறைவேறியதைக் காட்டும். மற்றையது, அதற்குத் தடையாகப் பெற்றேரும் மற்றேரும் இருக்கக் காதலர் சதிமோசனு செய்ததைக் காட்டும். அவர் முன்னையதை எமக்கு வாசித்துக்காட்டிச் சங்கோதிப்பர்; பின்னையதை வாசித்துக் கூக்கிவிட்டுச் சலிப்பார். உடனே நான் அவரைப்பற்றி மனத்தில் ஒரு படம்பிடிப்பேன்.

15. தேசிகருக்கு மனிக்கூட்டில் மிகமிக விருப்பம். (மிக, என்னுஞ்சொல்லை ஏத்தனைமுறை இட்டாலும் பிழையாகாது). ஒருவர், அவருடைய பிறந்ததினத்தன்று உபகாரங்கொடுக்க. ‘என்னபொருளில் விருப்பம்?’ என்று உசாவினார். திடீரென வந்த மறு மொழி, “(Rolex Watch)”. ஆனால் அப்பொழுது அவரிடத்தில் இருந்த மனிக்கூடுகளின் தோகை ஒரு இடசினுக்கு ஆக இரண்டுதான் கூட! இனி, அவர் கொடுக்கும் உபகாரங்களும் மனிக்கூடுகளே. இவை எல்லாம் விலை உயர்ந்தவை; ஒரு வினாடியேலும் பின்தவும் முந்தவும் மாட்டா. அவர் விடியற்காலை எழுந்து அவற்றிற்கெல்லாம் சாவிகொடுத்துமுடியச் சமர் அரைமனினேசமாகும்! ‘என்ஜையா இப்படிச் செலவிடுகிறீர்கள்?’ என்று கேட்டால் “You may think I am vain, but I like these” என்பார் தேசிகர். இவருக்கு இளமையில் தகப்பன் நேரம்பார்க்க மனிக்கூடு கொடுக்கவில்லைப்போலும். உள்நூல் வல்லார் இதனை ஆராய்க.

16. கொழும்பில் “இந்துமாணவர் இயக்கம்” தொடங்கிப் பல்லாண்டாக நடைபெறுகிறது. அதன் கூட்டங்களுக்குத் தேசிகர் தவறாது வருவார். கூட்டம் முடிய, வினா வும் விடையுமாகவேயிருக்கும். அங்கே பேசவருப்பார் இலேசாகச் சென்றபாடில்லை. கொழும்பில் மாத்திரமன்று, பிறவிடங்களுக்கும் இவ்வியக்கம் இயங்குவதுண்டு. தேசிகரும் இதன் பின்னே மெல்லிமல்ல இயங்குவார்! பின்பு வருடமுடிவில் கூட்ட நடவடிக்கைகள்

வாசிக்கப்படும். ஒருமுறை செயலாளர் பின்வருமாறு வாசித்தார் : “ Among the visitors there were The Rev. Kingsbury etc..... ” உடனே எழுந்தார் தேசிகர் : “ No Sir, I am a member, I have paid my subscription ” என்றார். தலைவருக்கு வியப்பும் செயலாளருக்கு வெட்கமும் சபையோருக்குக் களிப்பும் உண்டாயிற்று. பின்பும் : “ I am Rev. F.* Kingsbury ” என்று திருத்தினார். இப்படியாக, அவர் எங்காயினுமென்ன, பிழையனக் கண்டதை உடனே திருத்தாது விட்டதில்லை.

17. ஒருநாள் அட்டாவதானம் ஆறுமுகம்பிள்ளையின் பெருமையைப் பகிரவங்க மாகக் காண விவேகானந்தசபை மண்டபத்தில் ஒரு கூட்டம் கூடிற்று. அதற்குத் தேசிகர் தலைவர். பிள்ளையின் அவதானத்தில் கட்டளைக்கிலித்துறை ஒன்று பாடுதல். “ சாற்றும் ” எனத்தொடங்கி இரண்டாம்வரியில் இரண்டாம் மூன்றஞ்சீர் ‘பழனிவடி வேல’ என்று வருகல்வேண்டும் ” என்றார்கள். பாட்டுப் பாடிமுடிந்தது. ஈற்றில் பண்டிதர் ஒருவர் பாட்டிற்கு விரிவரை எடுத்துக்கூறிச் சொற்பொழிவாற்றினார். தேசிகர் 10 நிமிஷம் கொடுத்தார். பின்பும் இரண்டுநிமிஷங் கொடுத்தார். பேச்சு முடிந்தபாடில்லை. உடனே அக்கிராசனத்தைவிட்டிறங்கிவிட்டார். கூட்டமும் குலைந்தது. மறுநாள் வகுப்பிற்குப் போனேன். பாடம் முடிந்ததும் மெல்லமாகக் கதையை அவிழ்த்தேன். ‘தலைமைகுத்து விட்டு நினைத்தபடி இறங்கிப்போகலாமா?’ என்ற கருத்துத் தொனிக்க மெதுவாகக் கேட்டேன். அதற்கு 45 நிமிஷம் ஒருபாடம் படிப்பித்தார் தேசிகர். கேட்டுக்கொண்டு மூச்சப் பேச்சில்லாமல் வந்துவிட்டேன். ஆனால் ஒன்று உண்மை. என்னுடைய ஆசிரியர் ஒரு போதும் என்னவிடயத்தையாயினும் காலம்தாழ்த்துச் செய்ததேயில்லை.

18. தேசிகர் 1936-ஆம் ஆண்டு பல்கலைக்கழகத் தொண்டிவிருந்து (பெயரளவில்) இளைப்பாறினார். அவருடைய ஞாபகார்த்தமாக ஒரு கூட்டம். அன்று அவருடைய புகைப் படமும் திறந்துவைக்கப்பட்டது. ஒரு உபகாரமும் வழங்க ஆயத்தமாயிருந்தது. தேசிகர் ருக்கும் அறிவித்தார்கள். அவர் நன்றென்று ஏற்றுக்கொண்டார். குறித்தநேரம் வந்தது. ஆனால் ஆளைக்காணவில்லை! ‘தேசிகருடைய இறிச்சோ உருஞும்பொழுது கறையானும் சில்லில் ஏறுவதுண்டு’ என்றார் ஒருவர். ‘இல்லை வருவார், பொறுங்கள்’ என்றார் பேராசிரியர் பேக்மன். ஆனால் பேராசிரியர் சந்தரவிக்கம், ‘அவர் ஒருகாலமும் பின்திவரும் வழக்க மில்லாதவர். தற்செயலாகத் தாமதித்தபடியால் பின்திவருவதிலும் நின்றுவிடுவதேமேல் என்று நினைத்து வாராதுவிட்டாரோ’ என்று ஐயுற்றார். கணிதமூலை கொஞ்சம் எட்டபோகித்துவிட்டது! ஆனால் ‘யார் அறிவார் அவன்செயலை’ என்றாற்போல நான் யோசித்து விட்டு மறுநாள் காண ஆவலோடு விடுகென்றேன். விடியற்காலை அவர் வீட்டில் வகுப்பு. அங்கே போனால் முதனாள் கொடுத்த உபகாரம் மேசையிற் கிடந்தது. அதைப்பற்றி என்னை, “எங்கோபாவது முன் கண்டாயா?” என்று கேட்டார். அவருடைய கருத்தை விளக்கிக்கொண்டு, “ஆம், உங்களைக் காத்துக்கொண்டிருங்கோமே” என்றேன். “என்னுடைய படங்திறப்புவிழாவில் நானும் வந்திருப்பது அழகாயிருக்கும்!” என்றுசொல்லி நகைத்தார் தேசிகர். அவருடைய ஆடக்கத்தை அன்றே அறிந்தேன். “ஆனால் நீங்கள்

* See Oxford Dictionary. It is vulgar without ‘F’

அதை முன்சொல்லாது எங்களை எதிர்பார்க்கச் செய்தது ஏனே? ” என்றேன். “ அவர்களுக்கு அது விளங்கவேண்டுமோ ” என்றார். “ மேலும் யாராவது என் தீர்மானத்தை அறிந்தால் என்னை வலோற்காரமாய் வரும்படி செய்யவுங்கூடும் என்று நினைத்து அப்படிச் சொல்லாது செய்கையில் காட்டினேன் ” என்றார். அதன்பின்பு வேறும் படங்கிறப்பு விழாக்கள், உருவச்சிலைத் திறப்புகள் கொழும்பில் நடந்தன. அவற்றிற்கெல்லாம் உரிய மனிதர் பச்சைக்கூட்டோடு சமூகமளித்தார்கள்! அவர்களையும் தேசிகரையும் ஒப்பிட்டு மனம் மகிழ்ந்துகொண்டேன். இவை போன்ற பலபாடங்களை நான் அவரிடம் படித்துக் கொண்டேன். புத்தகப் படிப்பிலும் இவையன்றே மனிதனை உலகத்தில் மதிக்கச் செய்பவை.

19. மதிப்பைப்பற்றிப் பேசும்பொழுது வேறேன்று ஞாபகம் வருகிறது. தேசிகர் படித்தவரை மதிப்பதிலும் பின்வாங்காதவர். உதாரணம் ஒன்றால் அதனைக் காண்டிப்பேன். சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் தொண்டாற்றிவரும்பொழுது கொழும்பில் தமிழ் விரிவுரையாளர் ஒருவர் வேண்டுமென்று பிரசரிக்கப்பட்டது. இவ்வுத்தியோகத்தை கேரே மனுச்செய்து பெறுவதற்குப் பதிலாகத் தேசிகர் விடுலானந்த அடிகருக்கு மட்டுடைக் காப்புக்குக் கடிதமெழுதினார்: “இவ்வேலையைச் சுவாமியவர்கள் கேட்பதானால் நான் கேட்கவில்லை” என்பது கடிதத்தின் சாரம். சுவாமியும், தமக்கு அப்படி எண்ணமில்லை என்பதாகக் கடிதமெழுதினார். அதன்பின்புதான் தேசிகர் மனுச்செய்தார்.

20. இவர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராயிருக்கும்போது சுவாமி அண்ணுமலையிலிருந்தார். அண்ணுமலையார் பாக்கியம்பெறுதபடியால் சுவாமி ஊர்திரும்பவேண்டியதாயிற்று. அப்பொழுது தேசிகருக்குத் திருமுகம் வந்தது. “சுவாமியும் வகுவிட்டார், இனி அங்குப்போய் ஆவதென்ன? ” என்றெண்ணினார் தேசிகர். மேலும், இங்கேதானே ஒரு வேலையில் அமர்ந்திருந்தார். ஆனபடியால் காரணமின்றி வேலை மாறவும் அவர் விரும்பவில்லை. பின்பு அதற்குச் சம்மதங்கொடாது மறுத்துவிட்டார். நல்லகாலம், எங்களுடைய பாக்கியங்தான் அது!

21. தேசிகருடைய சமயநிலையைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு கூறிவிடுகின்றேன். அவர்களைப் பாதிரிமார் போலல்லாதவர். கிறிஸ்துவின் கற்பணிகளை நன்கு கற்றவர். அவற்றிற்குத் தாம் தங்கருக்கையே நனுகி ஆய்ந்தறிந்தவர். பிறபாதிரிமார் கருத்தை ஒப்புக் கொள்ளாதவர். பிறபாதிரிமார் ஏசநாதர் தம்பக்கமென்று வாதிப்பவர்கள். ஆனால் தேசிகரே தாம் ஏசநாதர்பக்கம் என்று வாதிப்பவர். இருவருக்குமிடையில் எவ்வளவு வித்தியாசம் பாருங்கள்! மேலும், இவர் மிகவும் தேவாரப்பற்றுடையவர். அதுவும் அப்பர் தேவாரமென்றால் அவர்மனம் அன்பால் உருகி ஆரூய்ப் பாயும்! நாலாயிரப் பிரபந்தம் ஜயத்திரிபறக் கற்ற ஒருகில இலங்கையருள் தேசிகர் தலையாவர். இவர் குறள்நூலையும் புதிப் ஏற்பாட்டையும் ஒருங்கே மார்போ டைனத்துவைத்துப் பூசிப்பவர். இச்சிறு புத்தகங்களை அவர் அளவான தகரப்பெட்டிகளுள் அடக்கி மேலங்கிச்சாக்கிலீட்டுக்கொண்டு செல்வது வழக்கம். இவை சிற்றுயிர்க்குற்றதுணையாவன.

22. பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியன்மாரும் விரிவுரையாளரும் வகுப்பில் காரங்கி (Gown) அணிந்திருக்கவேண்டுமென்பது அக்காலத்தைய நியதி ஒன்று. அதன்படிக்கு ஆசிரியன்மார் முதல் இரண்டுநாளைக்கும் அணிந்து வருவார். பின்பு அதை எறிந்துவிட்டு வருவார். அதை அணிவதாலுண்டாகும் வேர்வையும் அதைத்தாங்கும் பாரமும் அவர்கள் செய்யும்வேலைக்கு இடையூருகுமென்பதை முகாமைக்காரர் எல்லே அறியாதது இரங்க வேண்டியதுதான். ஆனால் தேசிகருக்காக அவர்கள் இரங்கவேண்டாம். வகுப்பில் ஒரே யோரு மாணவனுக்கே பாடஞ்சொல்லுவதாயிருந்தாலும் அவர் அந்தக் காரங்கி தரியாது வாரார். பிரமாணத்திற்கு மிஞ்சியும் நடக்கலாமா என்பதுதான் காரணம்.

23. தமிழ் மிகவும் தொன்மையுடையது. அதற்கிணையாக வேறுமொழி இல்லை. ‘கடவுள்தொன்றிய காலத்திற்குனே தமிழும் தோன்றியது’ என்று தனித்தமிழ்ப் புலவர் பலர் கூறிக்கொள்ளார். தேசிகருக்கு அது பிடிக்காது. நியாயங்காட்டாமல் ஒன்றைச் சொல்லி அவரிடம் தப்புவது அருமை. தமிழ் தொன்மையுடையதென்பதற்கு அவர் மாறில்லை. ஆனால் கடவுளோடும் அவருக்கு முன்னும் பின்னுமாக அமைத்து யுகாங்த எல்லைக்குறுவதுதான் வழு. அவர் சொல்லுவார்: “I won’t be sorry if Tamil is 10,000 years old, but where is the evidence for it?” இந்த வசனத்தை நான் பலமுறை அவரிடம் கேட்டதுண்டு. இப்படி இலக்கண இலக்கியங்களோடு தொடர்புபட்ட துணுக்குகள் பல கூறுவார் தேசிகர். அவற்றை இங்கு விரிப்பிற் பெருகும்.

24. “இறப்பதற்கு இன்னும் ஒருமணித்தியாலம்” என்ற தலைப்புடன் தேசிகர் வானெலிப்பேச்சு நிகழ்த்தினார். அதுவே அவருடைய கடைசிப்பேச்சு. வானெலிமன்றம் போவதற்கு முதனான் வீட்டில் சிலபெண்மணிகளையும் அழைத்துப் பரிட்சித்துப் பார்த்தார். அப்பொழுது அவருடைய ஒரேரெயாரு பேர்த்தியாரும் வீட்டில் இருந்தார். தேசிகருக்குச் சேடம் இழுக்கத் தொடங்கிவிட்டது. நா விழுந்துவிட்டது. துணைவிழி மேலிமையுட் செருகுகிறது, “என்னை விடுங்கள்! அப்பு ஆச்சி அதோ வந்திருக்கிறார்கள். நான் போகப் போறேன்” என்று படுக்கையில் கிடந்து அடித்தொண்டையால் அவச்சவைதோன்றக் கத்தினார். அதைத் தொற்றியில் இன்னுமொரு ஆள் கத்திற்று! அதுதான் அந்தப்பிள்ளை. அவள் என்செய்வாள்? பயந்துவிட்டாள். அத்துடன் பரிட்சிப்பும் நின்றுவிட்டது! அடுத்தநாள் யாவரும் ஆகாயவசனிமன்றஞ் சென்றனர். ஆனால் பேர்த்தியார் போகவில்லை. என்றாலும் முதனான் பரிட்சித்துரியே சரிவர அங்கும் நடந்தது. தேசிகர் சேடமிழுத்து முடிய ஆவியும் அடங்கிவிட்டது. ஒருபில்லை தேவாரம் பாடினாள். மற்றவள் எங்கே? பாட்டில் விழுந்துவிட்டாள்! பிறகு தூக்கிவளர்த்தி நீர்ப்பருக்கி விசுக்கினார்கள், இவனுக்கு மாத்திரமன்று தேசிகருக்கும் உடப்பில் சுகவினங் தொட்டுவிட்டது. அவரும் ஆறித் தேறித் தான் அனைவரையும் வீடுகொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார்.

இப்படியுங் திருவிளையாடல்கள் தேசிகரால் இயலும்!
அவர் மறைந்தார். என்றினி அவரைக் காண்போம்!

(அ. வி. ம.)

ஆன்மநெறி

அவன்மேல் ஆணை ; அண்டரு மறியா
 விண்வழி யென்னை வழிநடத் தைய !
 உலகினி லுயிர்க்கடல் உலையென நுரைக்கும்
 உருவெளித் தோற்றம், மருள்தரும், மயக்கும்
 தெருஞுவ தின்று தெளிதலும் அற்றே ;
 ஆதலின், யானும் ஆரிய ! வேண்டுவெல்
 காதலுங் கனிவும் சாதலும் சலிப்பும்
 யாவும் ஒழிய யாண்டும் அமைதி
 தாண்டவம் புரியும் தனியிடந் தருகுவை ;
 உடலெனுங் கூண்டில் உயிரெனுங் கள்வன்
 மனித வருவின் மயக்குறு முழுப்பினன்,
 அவன்தான் வாழும் அண்டமீ தொரீ
 ஆண்டு விளங்கும் மாண்டவர் நாடும்
 புலன்வழிக் கெட்டாப் பூதம் வழங்காத
 தலத்தி னடுவண் தாண்டவ தாசன்
 நாத வருவினன் நடம்புரி கின்றுன்.
 அவனடி யுய்ய அன்று வந்தோன்
 ஆசறு கேள்வித் தேசறு தேற்றத்
 தேச வென்பான் நேச நெறிதனில்
 உய்யுமா றறிதி ; உய்ந்தன னவ்வழி
 எந்தையும் உந்தையு மாகிய வழக
 சுந்தர தேசிக னவன்வையிற் பார்ந்தே.

(கோ—ன்)

அலடி னில் வராத மந்திரவாதி

(*இலக்கிய இரசிகர், பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளை)

“இனி, நாடு நாடாயிற்றுகளின் நூல் வல்லாரைக் கொணர்கவென்று எல்லாப்பக்கம் ஆட்போக்க, எழுத்தத்திகாரமும் சொல் ஏதிகாரமும் வல்லாரைத் தலைப்பட்டுக் கொணர்ந்து, பொருளத்திகாரம் வல்லாரை எக்குங் தலைப்பட்டிலே மென்றுவந்தார்.” “எழுத்துஞ் சொல்லும் ஆராய்வது பொருளத்தின் பொருட்டன்றே! பொருளத்திகாரம் பெறேமெனின் இவைபெற்றும் பெற்றிலேம்” என்று பாண்டிய அரசனும் கங்கப்புலவர்களும் புடைப்பக் கவன்றனர் ஒருசாலத்திலே. இது பழையகதை.

“செல் துளைத்த துளையன்றி மெய்ப்புள்ளி விரவாத சென்னேனேடு.” செல் என்றும் கறையான். மெய்ப்புள்ளி-மெய்யெழுத் துக்கிடும் புள்ளி. மெய்ம்மையான புள்ளியும். ஏடுகளில் புள்ளியிடும் வழக்கம் அக்காவத்தில் இல்லை. செல்-நாள்-சென்னை என்று பழையகாலத்தை. இவ்வளவும் அரும்பதவிளக்கம்.

ஏடுகளுக்கு வரைவிலக்கணம் இந்தப் பாட்டு.

இப்படிப்பட்ட ஏடுகளிலிருந்து, தொல்காப்பியம் எழுத்தத்திகாரம்—உச்சினர்க்கிணியத்தை ‘சாலீவாகன வருத்தாராட்டு’ சுரியன் பலவங்கரால் ஆவணி^{மீ}’, “கனம் போகுந்திய கம்பேனியாரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட முனிவர்சிட்டியென்னுஞ் சகல சாஸ்திர கணித தமிழ்ப்புலமை நடாத்திய” மறைவை காலிக்கையர் அவர்கள் ஒருவாறு அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள். அந்தப் பதிப்புக்கும் ஏடுகளுக்கும் வெகுதுராம் வித்தியாசம்

இல்லையாயினும், காகிதத்தில் வந்ததும், பல பிரதிகள் ஆனதும் பெரிய விசேஷங்கள்; கொண்டாடத்தக்கவைகள். அப்பாலுள்ள அதிகாரங்களைப் பரிசோதித்து அச்சிடுதற்கு அக்காலத்திலே தமிழ்நாட்டிலிருந்த எந்த வித்துவானுக்கும் துணிவு பிறக்கவில்லை. வித்துவான்களொல்லாம் நீந்தப் பழகிக் கொண்டுதான் நீரில் இறங்குவதாகத் தீர்மானம்பண்ணிக்கொண்டு கரையில் நின்று விட்டார்கள். யாழ்ப்பாணம் சி.வெ. தாமோதாம்பிள்ளை மாத்திரம் தொல்காப்பியக் கடவிலே, வித்துவான்களொல்லாங் தடுக்கத் தடுக்கத் தனியே துணிந்து இறங்கி, தொல்காப்பியம்—சொல்லத்திகாரம்—உச்சினர்க்கிணியத்தைத் தாமே பரிசோதித்தும், சேனை வரையத்தை நாவலர் அவர்களைக்கொண்டு பரிசோதிப்பித்தும் அச்சிட்டு வெளியிட்டார்கள். அன்றி, எழுத்தத்திகாரம் உச்சினர்க்கிணியத்தையும் திருத்தமுறப் பதிப்பித்தார்கள்.

பொருளத்திகாரம் என்றெருப்பு பண்டம் இந்தப் பூவுலகத்திலே இருப்பதாக எந்த வித்துவான்களும் நம்பவில்லை. சரபங்கள்-யாளிகள்—அன்னங்கள்—அசுண்மாக்கள் என்ற வரிசையில் தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரத்தையுன் சேர்த்துக்கொண்டார்கள். யாராயினும் ஒருவர் எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் ‘ஒரு பொருளத்திகார ஏடு—வால்தலையின்றிச் சிதைந்தது—சிடக்கின்றது’ என்று சொன்னால், அவரை வித்துவான்கள் குழந்து “அரசன் பொருளத்திகாரம் இன்மையிற் கவல்கின்றுள்ளென்பதுபட்டுச் செல்லாவின் றதுணர்ந்து கம்பெருமான் அருளிச் செய்தானுகும் (அன்பினைத்தினைக்களாவியல்)” என்ற உரை வசனத்தைக் காட்டி, பொருளத்திகாரம்

உள்தாபின், “மாஸ்வரை புரையு மாடக்கூட லாவ வாயிற் பால்புரை பசங்கதீர்க் குழவித் திங்களைக் குறுங்கண்ணியாகவுடைய அழ வல்விர்சோதி அருமதைக்கடவள்” அன்பினைக் கிணைக் களவிபல் அருளக் காரணமென்னை! எனக் கடாவித் தலைகுனியச்செய்து விடுவார்கள்.

பொருளத்தொகார விஷயத்தில் தமிழ்நாடு தலைகுனிகிற காலத்திலே, ஒருங்கள் தொல்காப்பியம் — பொருளத்தொகாரம் — நக்கினர்க் கினியம் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளை பரி சோதித்து வெளியிட்ட பதிப்புத் தமிழ்நாட்டெங்கும் பவனிவந்தது. தமிழ்வித்துவான் களெல்லாங் தங்கள் கணக்கை நம்பாமலே கண்டு களித்தார்கள்.

“நீடிய சீர்பெறு தாமோதர மன்ன நீன்
[புவியில்

.....

கோடி புலவர்கள் கூடினு நின்புகழ் கூற
[ரிதே.”

என்ற பாட்டு வேதநாயகம்பிள்ளையின் வாயிலிருந்து வழுவி விழுந்தது.

“தாமோதரம் பிள்ளை சால்பெடுத்துச்
[சாற்ற எவர்
தாமோதர முடையர்! தண்டமிழ்ச்செந்
[நாப்புலவீர்.”

என்றார் சூரியநாராயண சால்திரியார்.

திருவாவடுதுறை முதலிய ஆதீனங்கள் ஆசிர்வதித்தன.

பழைய காலத்திலே பொருளத்தொகாரம் பெறுத கவற்சி அன்பினைக்கிணைக் களவியலால் நீங்கியது. தாமோதரம்பிள்ளை காலத்திலே அந்தக் கவற்சி தாமோதரம்பிள்ளை பதித்த அன்பினைக்கிணைக் களவியலாலும் நீங்காமல், பொருளத்தொகாரப் பதிப்பினாலே

தான் நீங்கியது. கவற்சிகளின் தாரதம்பியங்களை யாற்றிவார்! சங்ககாலத்திலே பாண்டிய அரசன்பெறுத பொருளத்தொரத்தைத் தாமோதரம்பிள்ளைபெற்ற புதுமை, இப்பொழுதைய தமிழ்நாட்டுக்கும் இந்தப் போக்கில் இனிவருங் தமிழ்நாட்டுக்கும் வரவரப் புதுமையாயிருக்குமென்பதில் புதுமையில்லைப் போலும்.

இந்தப் பழங்குடைகள் ஒருபுறமிருக்க, சென்ற 1920-ம் ஆண்டுவரையில் எனக்கும் ஒரு கவற்சி பெரிதாயிற்று. அதுவும் பொருளத்தொகாரம் பெறுத கவற்சி. தாமோதரம்பிள்ளையின் பொருளத்தொகாரப்பதிப்பு தமிழிலே தலைசிறந்த வித்துவான்களின் வீடுகளிலெல்லாம் வீத்திருந்தும், ‘கைக்கெட்டி யது வாய்க்கெட்டாதவாறபோல’ என்று உவைமசொல்ல எனக்கு உரிமை இல்லையாயினும், அந்தப்பதிப்பு எனக்குமாத்திரம் எட்ட வில்லை. விலைக்குக் கிடையாது. அதனாலே தான் எனக்குக் கவற்சி பெரிதாயிற்று. பழைய காலங்களிலே உண்டான கவற்சிக்கும் எனக்குண்டான கவற்சிக்கும் வேறு பாடு வெகுதூரம். எனக்குண்டான கவற்சிக்காரணம் மிகத் தெளிவானது. ‘பரீட்சை ஒன்று எடுக்கிறதற்குப் படிக்கப் பொருளத்தொரம் ஒன்றில்லையே’ என்பதுதான் எனது கவற்சிக்குக் காரணம்.

இப்படிக் கவன்றுகொண்டிருக்கிற காலத்திலே, புலோலியிலேல்லோ ஒருமனுக்கார்—வித்துவ பரம்பரையைச்சேர்ந்தவர்—வறுமையிருதியினாலே, தமது குடும்பச்சொத்தாகவிருந்த பல புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு அவைகளை விற்கும்படி வண்ணுப்பண்ணையிலுள்ள நாவலர் வித்தியாசாலைக்கு வந்தார். திருக்குறள்உரை, பெரிய புராணங்களை, திருவினோயாடற்புராணங்களை, சிந்தாமணி, சிலப்பத்தொகாரம், வேறும் எத-

தனியோ புத்தகங்கள் அவர் கொண்டுவங் தவங்கள். அவைகளுக்குள்ளே தொல்காப்பியம் பொருளத்திகாரமும் ஒன்று இருந்தது. “பாற்சமுத்திரத்திலே வெண்ணெய் திரளூ சிரசமயம்போலே” எனக்கு அந்தச்சமயம் இருந்தது. என்னுடைய கையில் ஒரு சல்லி யும் இல்லையாயினும், பொருளத்திகாரத்துக்கு சிலசொல்லும்படி அந்தமனுஷ்ணரைப் படாத பாடுபடுத்தினேன். அந்த மனுஷர் சொல்லுகிறார்:—

“இந்தப் பொருளத்திகாரத்தின் புதிய விலை ஆறுரூபா; இப்பொழுது பழையதாய் விட்டது. முகப்பில் சிலகாகித்தக்களின் ஓரம் எண்ணெய் சிந்துண்டு ஊறியுமிருக்கிறது. இரண்டாம்பா தாவேண்டும்:”

பொருளத்திகாரம் எங்கே! அதன் அற்ப விலைங்கே! அந்த மனுஷரை—அழுக்குத் தனியோடுகூடிய அந்த உருவத்தை—அப்படியே கட்டித்தமுவட்டுமா என்றுகூட எனக்கு அகமகிழவு தோன்றியது. ஆனால், அது ஒரு கணந்தானும் நிலைக்கவில்லை. அந்த மனுஷர் புத்தகங்களைச் சேர்த்துக்கட்டுகிறார். பொருளத்திகாரமும் அந்தக் கட்டில் சேருகிறது. இனிப் புத்தகக்கட்டைத் தலையிலே துக்கிவைக்கப் போகிறார். வேறு எங்கேயோ போகப்போகிறார். வெறுக்கை முழும் அளக்குமா! என்னிடம் கையிற் பணம் ஏது!

எனது நண்பர் காலஞ்சிசன்ற ஸ்ரீ பொ. குழந்தவேலு உபாத்தியாயர்,

‘காலத்தினுற் செய்தனன்றி சிறிதெனிலும் காலத்தின் மாணப் பெரிது’

என்ற அருமைத் திருக்குறளை நான் எக்காலத்திலும் ஞாபகப்படுத்தும்படி செய்தி குக்கலாமென் ரெண்ணுகிறேன். எப்படியோ பொருளத்திகாரம் என் கைக்கு வந்து விட்டது.

‘கண்டறியாதவனுக்கு ஒரு கன்றும் பசுவுமாம்’ என்று சொல்லுவார்கள். நான் அவைகளிலும்பார்க்க எனது பொருளத்திகாரத்தை நல்ல உறைபோட்டுப் பிடத்தின் மேலே வைத்துப் பேணிவங்தேன்.

சில ஆண்டுகள் கழிந்தன. பரீட்சையும் முடிந்தது. பழகப் பழகப் பாலும் புளிக்குமல்லவா! பொருளத்திகாரத்தின் அருமையும் முன்னிருந்த அளவில் இல்லை. இது இப்படியிருக்க;

“பவானந்தம்பிள்ளை என்று ஒரு பரோபாரி. பொருளத்திகாரத்தை முன்று பாகங்களாகப் பதித்து, பயின்டு செய்யவும் நேரமில்லாமல், வெறும் பிரதிகளாக, கிடைக்காத அரியபொருளைக் கிடைக்கும்படி செய்கின்றார். விலை ஒரு முப்பத்தைந்து ரூபாதான். எடுப்பிக்கிற செலவு, கட்டுகிறசெலவு எல்லாம் சேர்த்தால் நாற்பதுரூபா முடியும்”, என்று ஒருவர் சொன்னார். நான் பார்த்தேன், தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பில் ஆறு ஏழு பொருளத்திகாரத்தின் காசு; இப்பொழுது சொல்லுகில், சென்னைச் சர்வகலாசாலையார் வெளியிட்ட ஒருகடகம் அகராதியின் விலை! பவானந்தம்பிள்ளையின் பதிப்புக்கு ஆசைப்படுகிறது, முடவன் கொம்புத் தேனுக்கு ஆசைப்படுகிற மாதிரி. பின்னை, எட்டாத பழம் புளிக்கிற நடையில், சொன்னதைச் சொல்லுகிற கிளிபோல, பதித்ததைப் பதித்ததுஶானே. அதில் என்ன விசேஷம்! என்று வெளியிலே சொல்லிக் கொண்டேன். ஆனால், அந்தப் பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பையும் ஒருமுறை பார்த்துவிடவேண்டும் என்ற ஆசை உள்ளேயிருந்து மெல்ல வளர்ந்து வந்தது. முன் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பு வாங்க இரண்டேயிரண்டு ரூபாவுக்குத் தாளம்போட்டான் இப்பொழுது நாற்பது ரூபாவுக்கு என்னசெய்வது! என்றாலும் ஆசை வெட்கமில்லாமல் வளர்ந்தது.

இனித்தான் நமது கதாநாயகர் வருகின்றார். கட்டுரை ஒரு கெட்டதமும் ஆகலாம். கிங்ஸ்பரி தேசிகர் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளையின் புத்திரர். இவரிடம் இவர் தங்கையார் பதித்த பொருளத்தொரம் இல்லாமலிருந்தது. விற்கப் பாயிழைழக்கிறவன் வீட்டிலே கிடக்கப் பாயில்லாத மாதிரியோ, வேறேவிதமோ இவரிடம் அந்தப் பொருளத்தொரம் இல்லை. கிங்ஸ்பரி தேசிகர் எத்தனை இரண்டுருபாக்கள் வைத்திருந்தவர். அப்படியிருந்தும், புலோவியிலுள்ள ஒரு மனுஷர் இவரிடம் பொருளத்தொரம் விற்கப் போகவில்லை. அதனாலே, கிங்ஸ்பரி தேசிகருக்கும் பொருளத்தொரம் பெறுத கவற்சி பெரிதாயிற்று. அது எனக்கிருந்த கவற்சி போல ஆகாமல் மிகமிகப் பெரிதாயிற்று; பின்னும், வரவரப் பெரிதாயிற்று. பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பினாலே அது தனியில்லை. பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பு காலில் உள்ள புண்ணில் புல்லுக்குத்துகிறதுபோல தங்கையாரின் பதிப்பை ஞாபகப்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்பைக் கானுந்தோறும் தமது தங்கையார் பதித்த பொருளத்தொரம் கையினாலே தொட்டுக் கண்ணினாலே பார்க்க வேண்டும், அதனைக் குடும்ப பொக்கிஷமாக சேமித்து வைக்கவேண்டும்' என்ற ஆசைதேசிகருக்கு வளர்ந்துகொண்டிருந்தது. தேசிகர் எங்குந்தேடினார் — எத்தனையோ பேரைக் கேட்டார்—எவ்வளவு தூதுகள் போக்கினார் — பொருளத்தொரம் கிடைக்கவில்லை.

1928-ம் ஆண்டு ஒருநாள், நண்பர் ஸ்ரீ மாண் மா. பிதாம்பரம்பிள்ளை என்னிடம்தாது வந்தார். ‘நீர் உம்மிடம் இருக்கும் பழைய பொருளத்தொரம் தாமோதரம்பிள்ளை பதிப்பை கிங்ஸ்பரி தேசிகருக்குக் கொடும்; அவர் புதிய பொருளத்தொரம் பவானந்தம்பிள்ளை பதிப்புப் பயின்டுசெய்து உமக்குத்

தருவார்’ என்றார். பழையதுகொடுத்துப் புதியது வாங்கும் ஆசையினாலே, இரண்டு ரூபா முதலுக்கு நாற்பதுரூபா வருகிறதே என்ற களிப்பினாலே ‘ஆம்’ என்று இசைந்து விட்டேன். இரண்டொருதினத்தில் புதியது வந்தது. பழையது போய்விட்டது.

இந்த மாற்றத்தினாலே தேசிகர் அநுபவிக்கும் ஆங்கத்தைப் பார்க்கிறதற்கு அப் பொழுது எனக்கு ஒரு இலக்கியப்பார்வை இல்லாமல் போய்விட்டது. எனக்குத்தான் பெரிய அதிருஷ்டமென்று ஆச்சரியப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், நாட்கள் செல்லச் செல்ல தாமோதரம்பிள்ளையின் பொருளத்தொரப்பதிப்பின் அருமையையும், அது நினையாப்பிரகாரம் கிடைத்த எளிமையையும் எண்ணி எண்ணி என்மனம் என்னையறியாமலே புண்ணுய்யப்போனது. அந்தப்புண் பவானந்தம்பிள்ளைக்குப் பிறகு வேறு பொருளத்தொரப் பதிப்புக்கள் வந்தும் ஆற்றவில்லை. ‘வலியவந்த சிதேவியை எதுவந்தாலும் கைவிடலாகாது’ என்ற பாடத்தைப் படித்தக் கொண்டேன். என்றாலும், ‘தம்பொருளொன்பதம் மக்கள்’ என்று நாயனார்கட்டளையிட்டருளியபடி, தாமோதரம்பிள்ளையின் புதல்வராகிய பொருளை, அவர் பதித்த தொல்காப்பியப்பொருள் ‘பொருஞ்சன் பொருள் சேரும்’ என்றபடி, சென்றுசேர்ந்ததில் ஒரு அளவு உவகையும் என்மனசில் ஒருபக்கத்தில் இல்லாமலில்லை.

கிங்ஸ்பரிதேசிகர் தமது தங்கையார்பதித்தக் புதியதொரு இலக்கண விளக்கத்தை எனக்குத் தந்து, என்னிடமிருக்கும் பழைய இலக்கணவிளக்கத்தைப் பெற்றுக்கொள்வாராயின், தேசிகரை, ‘அலட்டினில் வந்த அந்த மந்திரவாதிதானே’ என்று, நான் ஆச்சரியப்படமாட்டேன். [விளக்கு, விளக்கும் என்பன ஒருபொருட்களைவிகள்] ஆனால், தேசிகர் அப்படிச் செய்யவில்லை.

புதிய விளக்கைத் தந்து பழையவிளக்கைப் பேறவில்லை. இலக்கணவிளக்கம்—தாமோ தரம்பிள்ளை பதிப்பு—பழையபுத்தகம்—என் விடம் அப்படியே இருக்கிறது. பின்னை, புதிய பொருளதிகாரத்தைத் தந்து பழைய

பொருளதிகாரத்தைப் பெற்றிருக்கின்றார். அதனுலேதான், கிங்ஸ்பெரி தேசிகர் ‘அலட்சினில் வராத மந்திர வாதி’.

ரெவரெண்ட் பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பெரி

(சென்னை சர்வகலாசாலைத் தமிழ்ஆராய்ச்சித்துறைத் தலைவர் ராவ் சாகிப் எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை B. A., B. L.)

சுமார் முப்பத்தைந்து ஆண்டுகட்குமுன் என் பிரவேசபரிசைத் தகுப்பில் (Matriculation) வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். அப்போது எனது பாலியநன்பர் முத்தைய பேர்லை யென்பவரொருவர். இவர் சிலஆண்டுகளாக மதுரைப்பக்கத்துள்ள பசுமையில் தமது தமக்கையரோடு தங்கியிருந்தார். நெல் வையையடுத்துள்ள எங்களுருக்கு வந்துசேர்க்கார். இவர் வந்ததும், நான் எப்பொழுதும் தமிழ்ப் புத்தகங்களையே படித்துக்கொண்டிருந்தைப் பார்த்து, என்னுடன் மிக்க அன்புண்டு நெருங்கியறவாடினார். ஒரு நாள், மதுரையில் ஒருகலாசாலையில் தாம் பாத்துக்கொண்டிருந்தைப்பற்றிப் பேசி வந்தவர், அங்குள்ள பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரிப் பாதிரியாரைக்குறித்தும் அவருடைய அன்பைக்குறித்தும் அவருடைய தமிழ்க்கல்வி வைக்குறித்தும் பாராட்டத்தொடங்கினார். முதலில் அப்பாதிரியார் யாரோ ஆங்கிலேய மறிக்கலாமென்று நினைத்துக்கொண்டேன். பின், எனது நன்பர், அப்பாதிரியார் தமிழ்தானென்றும், திரு. சி. வை. தாமோ தரம்பிள்ளையவர்களின் புத்திரரென்றும் எனக்குச் சொன்னார். தமது தந்தையாகுடைய பெருங் கல்வியையும் அருங்

குணங்களையும் அப்பாதிரியார் அடிக்கடி நினைந்து உருகுவதுண்டென்றும் என் நன்பர் கூறினார்.

இதுவே நான் முதன்முறையாக ரெவரெண்ட் பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரியைப்பற்றித் தெரிந்துகொண்டது. சுமார் இருபது ஆண்டுகள் சென்றன. சென்னை சர்வகலாசாலையார் இயற்றுவித்து வெளியிட்டுவந்த ‘தமிழ்லெக்ஸிகன்’ என்னும் தமிழ்ப்பேரை ராதிக் குழுவில் தலைமையாசிரியங்கை எனக்கு நியமனமாயிற்று. 1926-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தின் இறுதியில் சென்னை சர்வகலாசாலைக்கு வந்து எனது உத்தியோகத்தை ஏற்றுக்கொண்டேன். அப்போது எனக்கு முன் அகராதிக்குழுவில் வேலைசெய்தோரை யெல்லாம்பற்றித் தெரிந்துகொள்ள நேரிட்டது. ரெவரெண்ட் பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி 1924 ஜனவரிமாதத்திலிருந்து 1926 ஜூன் மாதமுடிய அகராதிக்குழுவில் துணையாசிரியராக (Additional Editor) அமர்ந்திருந்தாரென்பது தெரிய வந்தது.

1929-ம் ஆண்டு ஜனவரியில் ஒருங்கள் 11 மணிக்கு அகராதிக்காரியாலயத்துக்கு வந்து சேர்ந்தேன். கடுமையான வெயில்.

வெயிலில் வந்தங்கிலைமையில் என்கண் பார்வை தெளிவாயிருந்ததென்று சொல்லமுடியாது. என்றாலும், அகராதிக்குழுவின் தலைமைத் தமிழ்ப்பண்டிதராகிய இராவ் சாகிப் மு. ராக வையங்காரவர்களும் அகராதிக் குழுவைச் சார்ந்த மற்றுள்ளோரும் மிக்க கணிவோடு ஒருவரிடம் பேசிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்த்தேன். நான் நெருங்கிவந்ததும், அனைவரும் எழுந்தார்கள். ஸ்ரீ ராகவையங்காரவர்கள் வந்திருப்பவரை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி ஏர்கள். ஒருசில இடங்களில் புகைப்படத்தில் பார்த்திருந்தேனுகையால், அவரை இன்னு ரென்பதைச் சொல்லுவதுமுன்னே அறிந்து கொண்டேன்.

கி ஃ ஸ்பரி குட்டையானவரென்று சொல்லமுடியாது. ஆனால் கொஞ்சம் துவித்த சர்வமுடையவராதலால், குட்டைபோலத் தோன்றிற்று. பரங்கமுகம். நரைவிரவிய தலைமுடியும் தாடியும். ஆங்கிலாட (full suit) தரித்துத் தொப்பியும் அணிந்திருந்தும் போல்கொண்டிருந்தும் தோலிலையைக்குறித்தும், அவர்களுடைய வேலையைக்குறித்தும் பலவிஷயங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

தார். கையில் ஒரு சிறு கம்பும் இருந்த தென்று நினைக்கிறேன். 47 அல்லது 48 வயசாக மதிக்கலாம். மொத்தத்தில் வசிகர மான தோற்றம். அதற்கேற்றபடி வசிகர மான இனிய குணம்.

நீண்டநேரம் அளவளவிக்கொண்டிருந்தோம். அகராதிவேலையைக்குறித்தும், அவர்கள் தங்தையார் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் தமிழுக்குப் புரிந்துவந்த அருங்தொண்டுகளைக்குறித்தும், கொழும்பில் பல்கலைக் கலாசாலையில் அவர்களுடைய வேலையைக்குறித்தும் பலவிஷயங்கள் பேசிக்கொண்டிருந்தோம்.

அன்று கண்ட ரெவரெண்ட் பிரான்லிஸ் கிங்ஸ்பரியவர்களைப் பின்னர் ஒருமுறையேனும் காணும்பேறு எனக்கு வாய்க்கவில்லை. ஆனால் அன்றுகண்ட காட்சி என்னஞ்சில் நன்றாய்ப் பதிந்துவிட்டது.

அன்றம் இன்றம்

(சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தலைமைத் தமிழ்விரிவுரையாளர்
ரா. பி. சேதுப்பிள்ளை B. A., B. L.)

ஈழநாட்டையும் திராவிட நாட்டையும் கல்லையால் இனைத்தான் கமலக்கண்ணன். கலத்தினால் இனைத்தார் பண்டைக் காவலர். அன்றுமுதல் இன்றளவும் திராவிடம் ஈழநாட்டிற் கொண்டதும் உண்டு; கொடுத் ததும் உண்டு. புலவர் பாடும் புகழுமைந்த பூம்புகார்த்துறையில் ஈழத்துணவு இறக்கிய பான்மையைப் பட்டினப்பாலை குறிப்பிடுகின்றது.

கண்டியின் காவலன் வேண்டியாக்குப்பலாயிரத்தில் நெல்லனுப்பி ஈழத்தின்துயரங்கீர்த்த சடையனது வண்மையையும் பொன்னிநாட்டின் எளமையையும் பழையபாட்டொன்று பாராட்டுகின்றது. சோழவளாடும் ஈழவளாடும் உற்றழியுதவியும் உறுபொருள்கொடுத்தும் அற்றைநளர்முதல் ஒன்றையான்று ஆதரித்த முறைமை இத்துல்லான்கறியப்படும்.

முன்னாளில் ஈழத்தினின்றும்போங்கு சேராட்டிலும் பாண்டிநட்டிலும் குடியேறிய மாந்தர் ஈழவர் என்ற பெயருடையராய் இன்றும் திராவிடாட்டில் வாழுங்களுக்குக்கூட்டுகள். நெல்லைநாட்டில் வாழும் இவ்வகுப்பார், “இல்லத்துப்பிள்ளைமார்” எனப்படுவர். இல்லத்துப்பிள்ளை என்பது ஈழத்துப்பிள்ளையென்பதன் சிதைவாகும். இங்ஙனம் ஈழ வரைத் திராவிடாட்டிற்குத் தந்த இலங்கை தென்பாண்டிநாட்டினரை உவக்கு ஏற்றுக் கொண்டது. நெல்லைநாட்டினின்றும் ஈழத்திற்போங்கு குடியேறிய மாந்தர் தமிழர்ப் பேயராகிய திருக்கல்வேலியையும் உடன் கொண்டுசென்றார்கள். இவ்வாறு திராவிடாட்டினின்றும் பண்டைத்தமிழர் இலங்கையிற் குடியேறிச் சிறப்புற்று வாழுங்க பான்மையை,

“சிங்களம் புட்பகம் சாவக மாதிய தீவு பலவினும் சென்றேறி-அங்கு தங்கள் புலிக்கொடிமீன்கொடியும் சின்று சால்புறக் கண்டவர் தாம்நாடு”
என்று பாரதியார் வியங்கு மகிழ்ந்தார்.

திராவிடாட்டின் இதயமாயமைந்த தில்லையம்பதியையும், தென்கடற்கரையிலைமாந்தசெந்திலம்பதியையும் ஈழநாட்டவர் கிசைனோக்கித் தொழுவர். அங்ஙனமே தெய்வமணங்கமழும் நூல்களை ஒது உருகும் திராவிடாட்டார் ஈழத்து மாதோட்டத்துட்கோயில்கொண்ட மாதொருபாகனையும், மாத் தாரயினருகே யமைந்த கதிர்காமத்தையும் யனமொழி மெய்களால் வழுத்துவார்கள். சேராட்டுத் தலைகராய வஞ்சியிற் போங்கு கண்கை தெய்வத்தின் நல்லனிகண்டு நெஞ்சம் குளிர்ந்த கடல்சூழ் இலங்கைக் கயவாகு மன்னன் “ஆடித்திங்கள் ஆகவையின் ஆங்

கோர், பாடிவிழாக்கோள் பன்முறை”யெடுத்தான் என்று சிலப்பதிகாரம் கூறும்.

இங்ஙனம் பண்டுதொட்டு வாரைகவகையிலும், வாழக்கைத்துறையிலும், வழிபாட்டு முறையிலும் நெருங்கிய தொடர்புற்றுவாழும் திராவிடமும் ஈழமும் கலையறிவாலும் கலப்புற்று விளங்குகின்றது. சிவநெறியும் செங்தமிழும் தழைத்தோங்க யாழிப்பானத்து நல்லாரில் தோன்றிய நாவலர் பெருமான் தில்லையிற் போங்கு திருநெறித்தமிழைப் பரப்பி னர். தில்லையின் எல்லையி லமைந்துள்ள அண்ணுமைலைப் பலகலைக்கழகத்தில் தமிழ்ப் பேராசிரியராக அமர்ந்து தமிழ்மொழிக்குப் புத்துயிரளித்த விபுலானந்த அடிகள் என்னும் புலன்முக்கற்றபுலவர்ப்பெருமானை ஈன்ற பெருமையும் ஈழநாட்டிற்கே உரியதாகும். இன்னும் தமிழ்மொழியைத் தம்முயிரினும் இனிதாகக் காதலித்து இறக்கும் நிலையிலிருந்த பழஞ்சுவடிகளுக்கு உயிர்கொடுத்துப் புகழ் பெற்ற ஈழநாட்டுத் தாமோதரனுரை அறியாதார் தமிழ்நாட்டிலுண்டோ? இத்தகைய தாமோதரப் பெருந்தகையார் தந்த அறிவறிந்த மைந்தனுரைப் பிரிந்து இன்று தமிழுலகம் வருந்துகின்றது.

அழகசுந்தரர் என்னும் பெரியார் பழுத்த தமிழ்ப்புலமைவாய்ந்து, பல்கலைக்கழகத்தில் அருந்தொண்டுபுரிந்து, பெரும்புகழ்பெற்றார். இப்பேராசிரியரை னேர்முகமாகக் கண்டு இன்புறம் பேறு இங்குள்ளார் பலர்க்குக் கிடைத்திலதேனும் உற்றுர் வாயிலாகவும், உரைவழியாகவும் அவர் தம் பெற்றியை அறந்து போற்றிய நற்றமிழுலகம் இன்று அவர் பிரிவாற்றுது வருந்துகின்றது. அச்செந்தமிழ்ச் செல்வரது நல்லுயிர் நிலமிசை நெடிது வாழும்வண்ணம் இறைவன் திருவடியை இறைஞ்சுகின்றேன்.

குறவ் விருந்து

(சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் தமிழ் விரிவுரையாளர்
வித்துவான் திரு. வி. வேங்கடராஜாலு ரெட்டியார்)

நமது தமிழ்மொழியிலுள்ள நால்களுள் மிக்க சிறப்புவாய்ந்தது திருக்குறளே என்பது ஒருதலை. அதற்குப்பின் தோற்றிய தமிழ்ச் செய்யுட்களில் (காப்பியங்களில்) அதன்கருத்தினை மேற்கொள்ளாதது ஒன்றுமே இல்லை. அன்றி, பல்வேறு மொழியினரும் அதனைத் தத்தம் மொழிகளில் மொழிபெயர்த்திருத்தலும் அதன் பெருமையைத் தெரிவிக்கும்.

திருவள்ளுவனுர் தம்நாலில் ஓவ்வொர் அதிகாரத்தையும் பப்பத்துப் பாட்டுக்களில் அமைத்திருத்தலான் அதில் இன்றுகாறும் இடைச்செருகலாக ஒரு பாட்டாதல் சேர்ந்திலது. இவ்வாறு ஒரேற்பாடு இல்லாமல் அதிகாரங்களை அமைத்திருப்பாரேல் இடைச்செருகல் பல சேர்ந்திருக்கும். ஆயின், இம் முறையினால் தீங்கும் உளது என்ப. என்னென்னின், சிலபொருள்களைக்குறித்துப் பப்பத்துப் பாட்டுக்கட்டு. மேறும் கூறுதல் கூடும்; சிலபொருள்களைக்குறித்துப் பத்துப் பாட்டுக்களிலும் சிறந்த பொருள்மையக் கூறுதல் இயலாதாகலாம். கல்வி, அவையிற் பேசுதல் முதலிய பொருள்களைப்பற்றியன பத்துப்பாட்டுக்களில் அடங்காததனுணே கல்வி, கல்லாமை, அவையறிதல், அவையஞ் சாமை என இரண்டிரண்டு அதிகாரங்களாக வருத்தல் நேர்ந்தது நட்பினைக்குறித்து, நட்பு நட்பாராய்தல், தீநட்பு, கூடாநட்பு என்னான்கு அதிகாரங்கள் அமைத்தல் வேண்டு வதாயிற்று. நிற்க.

இனி, நாலினுள் ‘சுது’ என்னும் அதிகாரத்தில் உள்ளதொரு செய்யுளை நோக்குவோம்:

‘இழத்தொறுங் காதலிக்குஞ் சூதே
[போற் உன்பம்
உழத்தொறுங் காதற் றயிர்’

என்னுஞ் செய்யுள், அதிகாரத்திற்கு அமையக் கூறப்படவில்லை. என்னெனின், இவ்வதிகாரம் சுது என்னும் பொருள்பற்றிய தாகலின் அப்பொருளே முதன்மையதாகக் கூறப்படல்வேண்டும். இச் செய்யுளி ன் பொருள், ‘சுதாட்டில் பொருளை இழக்குஞ் தோறும் அதன்மேல் விருப்பங்கொள்கின்ற சூதாடுவோனைப்போலத் துன்பத்தின் வருங் துந்தோறும் உடம்பினை விரும்புகின்றது றயிர்’ என்பதாகலின், இதிற் கூறப்பட்ட செய்தி ‘உயிர் உழத்தொறுங் காதற்று’ என்பதுவேயாகின்றது. அதனை நிறுவுதற் பொருட்டு ‘இழத்தொறுங் காதலிக்குஞ் சூது’ என்பது உவமானமாகக் கொடுக்கப்பட்டுளது. ஆகவீன், இப்பாட்டில் சூதினைக் குறித்துக் கூறியிருப்பதற்கு முதன்மையின் ரூயிற்று.

பரிமேலழகர் இதையறிந்தே, கூறப்பட்டிருப்பதற்கு யாதேனும் ஓர் அமைதி கூறல்வேண்டுமென்றுகருதி ‘சூதன் தறி யாமை கூறுதல் கருதாகலின், அதனையாப் புறுத்தற்பொருட்டு உவமாக்கிக் கூறினார்’ என்று எழுதியுள்ளார். உவமானம் சிறந்த தாகுமாகலின் இவ்வதிகாரத்தில் சூதினைப்

பற்றிபதனை உவமாமாக்கிக்கூறுதலே அமைதி எனின், இவ்வதிகாரத்திலேயே,

‘வேண்டற்க வென்றிடனுஞ் சூதினை
[வென்றதூஉம்
தாண்டிற்பொன் மீன்விழுங்கி யற்று’

என்னுஞ் செய்யுளில், ‘வென்றதூஉம்..... விழுங்கியற்று’ என்று மீனின் செயலை உவமானமாகக் கூறுமல், சூதில் வென்றதனை உவமானமாக்கிக் கூறுதல் வேண்டுமன்றே? ‘சூதன், தான் அடைந்த பொருளாற் றளைப் பட்டுப் பின் துன்புறுதல்போல, மீன் தூண்டிற் போன்றும் றளைப்பட்டுத் துன்புறுகின்றது’ என்று கூறி யாப்புறுத்தலன்றே தக்கது? சூதில் முதற்கண் எய்திய பொருளான்றே அதில் ஈடுபடுகின்றன! ஆகவின், ‘வென்றிடனுஞ் சூதினை வேண்டற்க’ என்று கூறுமிடத்தில், வென்றெய்திய பொருளைக் குறித்த செய்தியை உவமானத்தாற் கூறி யாப்புறுத்தல் வேண்டற்பாலதன்றே? இனி,

‘எழுதுங்காற் கோல்கானுக் கண்ணே
[போற் கொண்கன்
பழிகாணேன் கண்ட விடத்து’

என்னுஞ் செய்யுளில், காதலைனக் கண்ட விடத்து அவன்மாட்டுக் குற்றங்கானுத தன்மையினை உவமானமாக்கி யாப்புறுத்தாமல், எழுதுங்காற் கோல்கானுக் கண்ணை உவமான்களைது சிறப்புடையதாகுமோ? அவ்வாறோ,

‘அளவறிந்தார் நெஞ்சில் அறம்போல
[நிற்குங்
களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு’

என்னுஞ் செய்யுளிலும், களவறிந்தார் நெஞ்சிற் கரவு நிற்றலை உவமானமாக்கி யாப்

புறுத்தல் வேண்டாவோ? இவ்வாறு, கூற்றபாலதனை உவமாமாக்காமல் வேறோர் உவமானத்தால் அதனை வலியுறுத்தியுள்ள பலசெய்யுட்களி லும் அவ்வவ்வதிகாரத்திற் கூறுத்து இயைபுடையதனை யாப்புறுத்தற் பொருட்டு உவமாமாக்கிக் கூறுமல் விடுத்தது என்னே? அவையெல்லாம் யாப்புறுத்துக் கூறவேண்டுவன அல்லபோலும்! ‘சூது’ அதிகாரத்திலும் இவ்வொரு செய்யுளிற் கூறப்பட்ட பொருளே யாப்புறுத்துக் கூறற் பாலதாயிற்று! பலப்பல செய்யுட்களில் அதிகாரத்திற்கு இயையக்கறிப் பிறதோருவமானத்தால் வலியுறுத்தப்பட்டனவெல்லாம் யாப்புறுத்துக் கூறப்படவில்லை என்ற லும், இவ்வொரு செய்யுளில் மட்டுமே யாப்புறுத்திக் கூறப்பட்டுளது என்றலும் எத் துரின அமைதி. இதனை நோக்கின், பரிமேலழகர் கூறியுள்ள சமாதானத்தின் கருத்து இன்னதென்று விளங்காமற் போகாது.

இனி, உபமேயத்தை உபமானமாகவும் உபமானத்தை உபமேயமாகவும் கூறுதல் ‘பிரதீபம்’ என்னும் அணி ஆகுமாதலின், அவ்வணி அமைய ஆகிரியர், ‘இழுத்தொறுங் .....காதற்றுயிர்’ என்னுஞ் செய்யுளைக் கூறியுள்ளார் எனின், உபமானம் உலகப்பிரசித்தியுடையதாயிருத்தல் வேண்டும். திங்களை முகத்துக்கு உவமை கூறுதல் பிரசித்தியதாகவின் ‘இவள் முகம்போல் திங்கள் விளங்குகின்றது’ என்று பிரதீப அணிபெற மாற்றிக் கூறுதல் அமையும். ‘உழுத்தொறுங் காதற்றுயிர்’ என்பது அவ்வாறு உலகப்பிரசித்தியுடையதன்றுகளின் அவ்வுவமானத்தை உபமேயமாக்கிப் பிரதீபம் தோன்றக் கூறினார் என்றலும் அமைதியாதல் இன்று.

‘எப்பெருள் யார்யார்வாய்க் கேட்பி து
[மப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு’

இனி, பரிமேலழகருரையில் ஒரு செய்யு
ஞரையைமட்டும் நோக்குவோம்,

‘அணங்குகொல் ஆய்மயில் கொல்லோ
[கனங்குழை
மாதர்கொல் மாலுமென் னெஞ்சு’

என்னும் பாட்டிற்கு, “இக்கனவியகுழையை
யுடையாள், இப்பொழுத்தன் உறைவாளோர்
தெய்வமகளோ! அன்றி ஒரு மயில் விசே
டமோ! அன்றி ஒரு மானிட மாதரோ!
இவளை இன்னள் என்று துணியமாட்டாது
என்னெஞ்சு மயக்கா நின்றது’ என்று பரி
மேலழகர் உரை கூறியுள்ளார்.

சுன்னு, கனவிய குழையையுடையாள்
எழுவாய்; தெய்வமகளோ, மயில் விசேடமோ,
மானிடமாதரோ என்பன பயனிலைகள்.
‘கனவிய குழையையுடையாள்’ என்றதனால்
பால் அறியப்பட்டது. ‘இக்கனவிய குழை
யையுடையாள்’ என்று இகரச்சுட்டுத் தந்து
கூறியதனான், அவள் அருகில் இருக்கின்றன
வர்கள் என்பது பெறப்படும். இவ்வாறு அருகி
விருக்கும் மகடூல்வினைக்குறித்து ஜையம் நிகழ்
வதாயின், இவள் வானவர் மகள்கொல், வரை
யர மகளிர்கொல் மானுடமகள்கொல் என்று
ஜையம் நிகழ்தலேயன்றித் திணைஜையம் நிகழ்
தல் இன்று. ஆகவே, ‘இக் கனங்குழை
யாள் மயில்கொல்’ என்று ஜையற்றுக்கூறின்,
‘இக் கறக்கின்ற ஏருமை மல்டோ?’ என்று
ஜையற்றவாருகும். இனி, ‘இக்கனங்குழை
யாள் தெய்வமகளோ! என்று ஜையற்றவதும்
இல்லை, தெய்வமகளிர் அனி அனிதலில்
என்பது தலைவன் அறிவானுகளின். தெய்வ
மகளோ மானிடமகளோ என்று ஜையங்
தோன்றியவழி, அவ்வையத்தினீங்கித் துணி
தற்கு,

‘வண்டே இழையே வள்ளி பூவே
கன்னே யலமரல் இமைப்பே அச்ச
[மென்

றன்னவை பிறவு மாங்கவ ணிகழு
நின்றவை களையுங் கருவி என்ப’

என்னுஞ் சூத்திரத்தில் கருவிகளைக் கூறு
மிடத்து, இழை (அணிகலன்) அணிந்திருத்
தலும் ஒன்றுக் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்
கூறியின்ஸார். பொருவிறந்தோனும்—பெரு
மையும் உரனுமுடையனும்—விளங்குங் தலை
மகன் தான் கண்ட மகடூல்வின்கண் அணி
கலனைக் காண்பானுயின் அப்பொழுதே
அவள் தெய்வமகள்லள் என்று துணிவா
னுகளின், குழையையுடையாள் தெய்வமக
ளோ என்று ஜையற்றதல் இல்லன். கறக்கின்ற
எருமையாடோ? என்று அறிவுடையோன்
வினாவுகல் உண்டோ? இவற்றால், அறிவு
மிக்க கலைவன், இக் கனவிய குழையுடையாள் மயிலோ
அணங்கோ மானிடமகளோ என்று ஜையற்றுன் என்று பரிமேலழகர் கூறும்
பொருள் சிறிதும் அமைவுடையதாதல்
இல்லை. இனி, அவர் கூறிய விசேடவுரை
யிலும் சில பொருந்துமாறில்லை. ‘எழுத
லாகா உருவும் தன்வருத்தமும் பற்றி அணங்கு
கொல் என்றும்’, ‘தன்னெஞ்சம் சென்றமை
யும் அவள் எதிர்நோக்கியவாறும்பற்றி மாதர்
கொல் என்றும் கூறினுன்’ என்றார். தன்
ணெஞ்சம் சென்றதனால் மாதர் கொல் என்று
ஜையற்றானுயின், ‘அணங்குகொல்’ என்று
முதலில் ஜையற்றபோழுது அவள் கெஞ்சம்
சென்றிலதாகும். தன்னெஞ்ச சென்றிலாத
வழி அப்பொருளினால் அவனுக்கு வருத்தம்
உண்டாதல் இல்லையாகவின், ‘தன்வாருத்தம்
பற்றி அணங்குகொல் என்றான்’ என்றது
அமையாதன்றே? அன்றியும், தெய்வ
மகள்மாட்டு மானிடருள்ளாஞ் செல்லாது என்பது
நியதியாதல் வேண்டும். இதிகாசங்
களில் தேவமகளிரை மானிடர் விரும்பியது
வும் அவரை மணங்கு வாழுந்ததுவும் பிறவும்
குறப்பட்டுள்ளனவே!

இனி, ‘அணங்குகொல்.....கெஞ்சு’ என் அம் பாட்டின் நேர் பொருளாவது : ‘அதோ தோன்றுநின்ற உரு அணங்கோ, மயிலோ, மானிடமகளோ ! அதன்கண் என்னெஞ்சும் மயக்கம் உறுநின்றது’ என்பது. *‘கனங்குழை மாதர் கொல்’ என்றது மானிடமகளோ என்றபடி. குழையனியும் பெண் ணை என்றதனால் மானிடமகளையே குறிக்கும், தேவமகளிர் குழையனிதல் இலராக வின். ‘உரு’ என்பது தோன்று எழுவாய். தினையூயங் தோன்றியவழி, ‘உரு’ என்னுட் சொல்லையே வழங்குதல் முறை. ‘குற்றியோ மகனே தோன்றுநின்ற உரு?’ என்று உதாரணங்காட்டியிருப்பது ஈண்டைக்கு நோக்கத் தக்கது.

‘கனங்குழைமாதர்’ என்ற தொகைச் சொல்லைப் பிரித்துக் கனங்குழையை எழுவாயாக்குதல் ஆகிரியர் கருத்தாதல் இல்லை. அவர்க்கு அது கருத்தாயின் தினையூயங் தோன்றச் செய்யுள் செய்யார்;

‘பராணங் கோதிருப் பாற்கட லீன்றபங் [கேருகத்தின் ஓரணங் கோவெற் புறையணங் கோயைர் [பாவலர்க்கு வராணங் கோடி தருந்தன்சை வாணன் [தென் மாறைவையை சிரணங் கோநெஞ்ச மேதனியே யிங்கு [நின்றவரே’

என்பதுபோல அமைத்துக் கூறியிருப்பார். இக்குறியவற்றில் ‘அணங்குகொல்’ என் அஞ்செய்யுட்குப் பரிமேலமுகர் கூறியவறை குற்றமுடையதாதல் நன்கறியப்படும். ஆகவின், அவ்வரையை மேற்கொண்டு, ‘கனங்குழை’ என்பது ஆகுபெயரா அன்மொழித் தொகையா என்று வாதஞ் செய்தது வேண்டற்பாற்றன்று என்பது கூருமலேவிளங்கும்.

* ‘கனங்குழை’ என்னும் பாடம் சிறக்கும்.

இனி, திருக்குறளில் ஒரு செய்யுளின் பாடத்தை நோக்குவோம் :

திருக்குறளில் எல்லாச் செய்யுட்களி ஹம் யாதேனும் ஒருவகை எதுகை அமைந்திருக்கும். அஃதாவது,

‘அகர முதல எழுத்தெல்லா மாதி பகவன் முதற்றே உலகு’

என்பதுபோலச் சில செய்யுட்களில் நோன எதுகையும்,

‘அறிவினு எல்லாங் தலைஏன்ப தீய செறுவார்க்குஞ் செய்யா விடல்’

என்பதுபோலச் சிலசெய்யுட்களில் கிளையெழுத்தெதுகையும்,

‘புத்தே ஞலகத்து மீண்டும் பெறல்தே ஒப்புவின் னல்ல பிற’

என்பது போலச் சிலசெய்யுட்களில் இன வெதுகையும் அமைந்திருக்கும். சில செய்யுட்களில்,

‘நன்றாங்கா னல்லவாக் காண்பவ [ரன்றாங்கால்,

‘சேவிச் சொல்லுஞ் சேர்ந்த நகையு [மவித் தொழுகல்,

என்பதுபோல, ஒரு எதுகை அமைந்திருக்கும். இவ்வாறு யாதேனும் ஓரேதுகை அமையாத செய்யுளே இல்லை. ஆயின்,

‘நீங்கிற் ரெறாம் குறுகுங்காற் றன் [ணென்னுக் தியாண்டுப் பெற்று விவள்’

என்னுஞ்செய்யுளில் எந்தவகையான எதுகையும் இல்லை. ஆகவின், இதில் யாதோ ஒரு தவறு இருத்தல் வேண்டும். அதனை நோக்குவோம் :

‘நீங்கிற் ரெறுங் குறுகுங்காற் றண்
[ணை அந்தி
யாண்டுபெற் ரூஅ விவள்’

தன்றிருப்பின், இனவெதுகை அமைந்து
சிறக்கும். ஈண்டு, ‘பெற்றுள்’ என்பது,
ஈ ‘வாழ்வார்’ என்பது போல நிற்றலின்,

த ‘அழித்தினு மாற்ற வினிதேதம் மக்கள்’
என்னும் அடி,
‘அழித்தினு மாற்ற வினிதே தமக்கள்’
என்றிருக்தற்பாலது.

கடவுள் 3.

குற்றமுடையதாதல் இன்று. ‘பெற்றுள்’
என்பதில் அளமெடை விடுபட்டதனுன்,
இப்பாடம் இவ்வாறு திரியலாயிற்று. முத
லடியின் ஈற்றிலுள்ள ‘தீ’ என்னுஞ் சொல்லை
இரண்டாமடியின் முதலாகக் கொண்டதனுல்,
‘தண்ணென்னும்’ என கரவொற்று மிகு
வதாயிற்றுப் போலும். ‘தண்ணென்னும்’
என்பதே இரண்டுவகைப் பாடத்திற்கும்
அமைப்பும். இப்பாடத்தை அறிஞர் நேக்கு
வாராக.

தேசிகர், கிங்ஸ்பரி வாழ்க்கையில் சிலசம்பவங்கள்

Y. D. RAJA RAO,

Head Master, Language School for Missionaries.

I

தேசிகர் கிங்ஸ்பரிப் பெரியார் பாதிரியா
ராயிருந்தகாலத்தில், தாம் ஞாயிற்றுக்கிழமை
யன்று கோயிலிற் செய்யப்போகும் பிரசங்
கத்தின் சருக்கத்தை முன்னுளே தம் மாணுக்க
கருட் சிலருக்குச் சொல்லுவார். அவ்வாறு
ஒருமுறை கோயிலிற்றெய்த பிரசங்கம் முன்
னிலிற் சொல்லிய பிரசங்கவிஷயத்தினும்
வேறுபட்டிருந்தது. அதைப்பற்றி மாணுக்க
கர் கேட்போது, அவர், ‘நான்செய்த பிர
சங்கம் எனக்கே புதிதாய் இருந்தது’ என்றார்.

தேசிகர், சிற்கில சமயங்களில் கடவு
ளருள் கிரம்பப் பெற்றுத் தம்மை மறந்து
பரவசராகவிடுவார்.

II

கிங்ஸ்பரி ஒருநாள் தம்மாணுக்கருள்
ஒருவளைத் தம்மொடு கூட்டிக்கொண்டு தம்

நண்பர் வீட்டுக்கு விருந்தினராய்ச் சென்
றிருந்தார். அங்கு மாணுக்கன், தனக்குத்
தங்கிருந்த படுக்கை மிகச் சிறங்கதாயிருந்தது
கண்டு ஆசிரியரிடம்போய், ‘ஐயா, இவ்வாவு
சிறந்த படுக்கை எனக்கு வேண்டா; ஒரு
பாயும் தலையையும் போதும்’ என்றார்.
அதற்கு நம் ஆசிரியர், ‘அப்பா, உயர்வு வந்
தாலும் தாழ்வு வந்தாலும் ஒத்த மனமுள்ள
வனுயிருத்தலே சிறந்தது. அவ்வாறு இல்லை
யானால், பாயுங் தலையையும் கிடைக்காத
விடத்தில் உனக்குத் திருப்புதி உண்டாகாது’,
என்றார்.

III

ஒருநாள் தித்திப்புரூட்டி (Bun)
வாங்கிக்கொண்டு வரும்படி சிறுவருளை
அனுப்பினார்; வாங்கிவந்தபின், அவனை
நோக்கி, ‘அப்பா, உனக்கு வேண்டுவதை

‘ஏத்துக்கொள்’ என்றார். சிறுவன் மரியா வைக்காக ‘வேண்டாம்’ என்று சொன்னான். பெரியர் அங்கிருக்தோராணவருக்கும் அவற்றைப் பகிந்துகொடுக்க அவர்கள் எல்லாவற்றையும் தின்றனர். அதன்பின், சிறுவனைப் பார்த்து, ‘உன் மனம்விரும்பிற்று, வாய்தான் “வேண்டாம்” என்று சொல்லிற்று, அல்லவா? மனத்தில் ஒன்று வைத்துக்கொண்டு வாயில் ஒன்று பேசுவது நஷ்டத்தை விளைக்கும்’ என்று போதித்தார்.

IV

கிங்ஸ்பரி, தம் மனைவியார் நோயுற்றிருந்தபோது அவரைச் சர்க்கார் ஆஸ்பத்தி கிக்கு அனுப்பியிருந்தார். அதனை அறிந்த மிடன் தலைமைப் பாதியார் கிங்ஸ்பரியைப் பார்த்து, ‘நீர் மிஷனில் உத்தியோகம் பெற்ற வராயிருந்தும், உம் மனைவியை மிகூன்ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பாமல், சர்க்கார் ஆஸ்பத்திரிக்கு ஏன் அனுப்பினீர்?’ என்று கேட்டார். அதற்குக் கிங்ஸ்பரி ‘என் மனைவிபால் எனக்குள் அன்னில் அவ்வாறு செய்தேன்’ என்றார்.

V

ஒருகால், ரயிலில் ‘யூரேஷியருக்கும் ஐரோப்பியருக்கும் (Eurasians and Europeans) என்று எழுதியிருந்த வண்டியில்கூறி, கிங்ஸ்பரி பிரயாணஞ்செய்தார். அதனைக் கண்ட ரயிலதிகாரியொருவர் இவரைநோக்கி, ‘இந்த வண்டி யூரேஷியருக்கும் ஐரோப்பியருக்கும் உரியது’ என்றார். இவர், ‘அப்படி எழுதியிருப்பதனுற்றுன் நான் ஏற்றனேன்’ என்றார். ரயிலதிகாரி, ‘நீர் யூரேஷியரா, ஐரோப்பியரா?’ என்றுகேட்க, இவர், ‘நான் யூரேஷியனுமல்லேன்; ஐரோப்பியனுமல்லேன்’ என்றார். ‘ஆயின், நீர் ஏன் இதில் ஏற்றீர்?’ என்று ரயிலதிகாரி கேட்க, இவர், ‘அமெரிக்கரும் ஆஸ்திரேலியரும் இந்த வண்டியில் ஏற்கூட செல்லாமா?’ என்று வினவினார். அதற்கு ரயிலதிகாரி, ‘செல்லாம்; இந்தியர் ஏறக்கூடாது என்பதுதான் கருத்து’ என்றார். உடனே இவர், ‘சரியே. நான் இந்தியனல்லேன், யாழிப்பானி’ என்று கூறினார்.

நினைவுக்கட்டிலை SOME REMINISCENCES

BY

MRS. N. P. PILLAI, M. A.

Zahira College.

காலஞ் சென்ற கிங்ஸ்பரி தேசிகாவர் கீழ்ப்பற்றி எனக்குக் கெரிந்தவிஷயங்கள் கொவர்க்க ஒரு சிறு கட்டுரையாக வரைந்து கோடுக்கவேண்டுமென்று திருவாளார் மயில் வாகனம் என்னைக் கேட்டபொழுது, நான்

அந்தப் பணியை நிறைவேற்றுதற்குத் தகுதி யற்றவளாயிருந்தும் அதற்கு விரைவில் ஒப்புக்கொண்டேன். ஏனென்றால் கிங்ஸ்பரி தேசிகாரி நினைவிற்காக என்னால் இயன்றதைச் செய்வது எனக்குப் பெரும் மகிழ்ச்

சியை அளிக்கின்றது. அவருடன் நான் பத்துவருடங்களாக ஒரு மாணவி என்றழுறையிலும், ஒரு புத்திரி போலவும் நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். அவரைப்பற்றி எனது சிற்றறிவிற்கு எட்டியதை நான் இவ்விடத்தில் வரைந்துள்ளேன்.

கிங்ஸ்பரி தேசிகரின் தங்கை, தமிழ்த் தாயின் அரும் புதல்வருள் ஒருவரான திருவாளர் தாமோதரம்பிள்ளையாவர். அவர் தமிழ்மொழிக்காகச் செய்த அரும்பணியை அறியாதார் தமிழுலகத்தில் யாருளர்? அவர் தமிழ்மொழிபில் மட்டுமல்ல, ஆங்கிலத்திலும் வெகு தேர்ச்சி பெற்றிருந்தார். சென்னைப் பல்கலைக்கல்லூரியிலிருந்து வெளி ப்பட்ட பி.ஏ. பட்டதாரிகளுள் அவர் முதல்வராவர். அவர் தென்னிந்தியாவில் பலவிடங்களிலும் பெருமைவாய்ந்த அரசாங்க உத்தியோகங்கள் வகித்துவந்தார். சிலகாலம் புதுக்கோட்டையில் நியாயாதிபதியாகவும் கடமைபார்த்தார். அவருடைய புதல்வனுண கிங்ஸ்பரி யென்று பின் பெயர் வகித்த அழகங்தரன் பிதாவிற்கேற்ற புத்திரனும் விளங்கினான். “வினையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்” என்றுத்தோல் சிறுவனுண அழகங்தரன் தன் னுடைய மனவுறுதி நடுவங்கிலைமை முதலிய அருங்குணங்களைச் சிறுவயதிலேயே காட்டினான். ஒருநாள் தாமோதரம்பிள்ளையாவர்கள் வெகு கோபங்கொண்டவராய்த் தன்னுடைய மகனை ஒரு சிறு தவறுதலுக்காகக் கம்பால் அடித்தார். அழகங்தரன் தான் அந்தத் தண்டனைக்குஉரியவனங்கள் என்றுவனர்க்க வனுய்த் தங்கையோடு இவ்வாறு கூறினானும்: “தங்கையே, நான்மட்டும் தங்களைப்போல வளர்ந்த ஒரு பெரியவனுயிருந்தால் என்னைத் தாங்கள் அடித்திருக்கமாட்டார்கள்”. நியாயாதிபதியாக வாழும் தங்கை இவ்வார்த்தை களின் ஆழமான கருத்தை உணர்ந்து வெட்கத்தால் மனங்குண்றி யிருந்துவிட்டாராம்.

தேசிகரின் பிடிவாதக்குணம் அவருடைய மதமாற்றத்தில் மிகத் தெளிவாக விளங்கிறது. வயது இருபது ஆனதும் அவர், தான் பிறந்து வளர்ந்தசைவசமயத்தை விட்டு, கிறிஸ்துசமயமே தனக்குரியதெனக்கருத்துக்கொண்டார். அவருடைய மனத் தேற்றத்தை மாற்றுவதற்குச் சுற்றத்தாரும் கிணேகிதரும் முயற்சித்தும், அவருடைய தங்கையார் அவரை வீடுவிட்டுப் புறந்தள்ளு வதாகப் பயமுறுத்தியும் அவர், தான் நாடி னைதைக் கைவிடாதவராய் கிறிஸ்துசமயங்கமுவலானார். அவருடைய இத்தகைய பிடிவாதம் அவருடைய பிற்கால சீவியத்திலும் நன்றாய் விளங்கிற்று. கோபில்களில் பாதிரியாகவிருந்து கிறிஸ்துசமயத்தின் பெருமையைப் புகழ்ந்து பேசும்பொழுது அவர், அங்கச் சமயத்தைத் தான் நம்பின மாதிரி மட்டுமே எடுத்துவரைப்பார். அவர் மற்றும் பாதிரிகளுடைய கட்டுப்பாடுகளுக்குட்படாமல் தமிழுடைய நம்பிக்கையையே நிலை நிறுத்திப் போதித்ததனால் மற்றும் பாதிரிகள் ஒருங்குகூடி, தங்களுடைய மதத்தினைப் பரவச்செய்வதற்கு இவர் ஒரு இடையூருக வந்துள்ளார் என நினைந்து, கிறிஸ்துசமய போதனைசெய்யும் உரிமையை இவரினின்றும் நீக்கிவிட்டார்கள். இந்தச் செய்கை எந்த மனிதனுடைய பொறுமையையும் சிதைத்து விடத்தக்கது. அதுவும் தன் மதத்தினின்ற பிறமதம் தழுவிய ஒருவருக்கு இம்மாதிரி மதிப்பில்லாத ஒரு சூறைவை அம்மதத்துள்ள செய்வார்களானால், அவர் அம்மதத்தை விட்டுப்போவதற்கும் இயல்பாக நினைக்கக் கூடும். ஆனால் தேசிகரின் நம்பிக்கை அத்தகையதன்று. அவர், கிறிஸ்துமதத்தின் உண்மையை நன்றாய் ஆராய்ந்து, கற்ற, நம்பி, அம்மதத்தின் பெருமையை மற்றவர்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டி நால் முதலியவை எழுதிக் காலம்கழித்துவந்தவர். அவர், தான்

தமுவின சமய ஆசார முறைகள் சிறிதும் தவறுதலின்றித் தன்னுடைய வாழ்க்கையை நடத்திவந்தார். ஒருங்கள் ஆங்கிலப் பாதிரி பாரோருவர் தமிழ்மொழி கற்கும் ஆசை டுன் அவரை அடைஞ்து, “பெரியோரே, எனக்குத் தமிழ்மொழி கற்பதற்கு ஆசையா விருக்கிறது. நான் பலரையும் கேட்ட பொழுது தாங்களே என்னைப்போன்றவர் களைக் கற்பிக்கத் தகுந்தவர் என்று கூறினார்கள். அதன்பொருட்டு நான் இவ்விடம் வங்குதலேன். தாங்கள் எனக்குத் தமிழ் கற்பிக்க இசைவீர்களா?” என்று கேட்டார். அப்பொழுது தேசிகர், “அதற்கென்ன சங்கேமம்; வெகு சங்தோஷமாகக் கற்பிக்கி ரேன். நமக்கிசைந்த நேரத்தை இப்பொழுதே நிச்சயப்படுத்திவிடலாம்” என்றார். பாதிரியார், சங்தோஷத்துடன், “அதற்கு முன், தங்களுக்கு உபகாரமாக நான், மாதா மாதம் என்னதொகை அளிக்கவேண்டும்?” என்று கேட்டார். தேசிகர், “என்னுடைய தாய்மொழியை மற்றவர்கள் கற்றுக்கொள்ள விரும்புவதே எனக்குப் பெரும் பெருமை பாகும். அதைக் கற்க விரும்புவோர்க்குச் சொல்லிக்கொடுத்து, நான் இதுநாள்வரை விலும் உபகாரம் பெற்றதில்லை. தங்களிடம் மட்டும் நான் என் வேற்றுமை காட்டவேண்டும்?” என்று வினாவினார். அப்பொழுது பாதிரியார், “நான் யாரென்று தங்களுக்குத் தெரியுமானால், கட்டாயமாய் தாங்கள் என்னிடம் வேற்றுமை காட்டுவீர்கள் என்றே நான் நம்புகிறேன். தேவாலயங்களிலெல்லாம் பேசும் தங்களுடைய உரிமையை விலக்கி வைக்க முயற்சித்தவர்களுள் நான் முதல்வராவேன். இப்பொழுது தாங்கள் என்னை உபகாரமின்றி படிப்பிக்க விரும்புவீர்களா?” என்று கேட்டார். தேசிகர் நகைத்துக்கொண்டு, “நான் போற்றும் கிறிஸ்துசமயக் கொள்கை இவ்வளவுக்கானு? நான் நம்முடைய சமயத்தைப் புத்தகத்தில் படிப்பது

மட்டுமல்ல, ஏற்குறைய என்றுடைப் பாழ்க்கையிலும் அதன் முறைகளை அதுசரிக்க முயன்றுவருகிறேன். தங்களை எனக்கு நன்றாய்த்தெரியும். நான் வெகு சங்தோஷத்துடன் உபகாரமின்றி தங்களுக்குத் தமிழ்மொழி கற்பிக்கிறேன்” என்று கூற அந்தப்பாதிரி நாணித்தலைகுனிந்து சிறிதுநேரம் இருந்தபின், தேசிகரின் கையைப்பிடித்து, “தாங்களே உத்தகமகிறிஸ்துசமயாசாரியாவீர்கள். நான் முன்செய்ததை நினைந்து மிக வருந்துகிறேன். இனிமேல் நாம் நண்பர்களாயிருப்போம்” என்று கூறினாரா.

தேசிகர், எல்லா மதத்திலுள்ள பெருமையைப் பார்த்தின்தான் சைவசமயத்தினைக் கைணிட்டும் அச்சமயத்தின் பெருஞ் சிறப்புகளைப் பின்னும் நன்கு ஆராய்ந்தவர். கடவுளின் பெருமையைப் புகழும் பாட்டுக்கள் பாடக்கேட்கும்பொழுது ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிந்து மகிழ்வார். அவர் கிறிஸ்தவ தேவாலயங்களில் போதனை செய்கையில், திருவள்ளுவர், மாணிக்கவாசகர், தாயுமான வர் முதலிய சைவப் புவெர்களின் அரிய பாட்டுக்களை எடுத்துக்காட்டி மகிழ்ந்துரையாடுவார். புத்தசமயம் இல்லாம்சமயம் முதலீயவைகளிலும் அவர் வெகு நுட்பமான ஆராய்ச்சிசெய்து அச்சமயங்களின் உண்மையை நன்கு அறிந்தார். ஒருமுறை சில இல்லாமியப் பெரியோர்கள் அவரை முகம் மது நபியின் பிறந்தநாள் கொண்டாடும் சபையில் ஒரு சொற்பொழிவு நடத்துவதற்கு வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவர் அதற்கு உடன்பட்டுச் சொற்பொழிவாற்றினார். அவர் மூகம்மதுநபியைப்பற்றிப் பேசுகையில் தானும் ஒரு இல்லாமிய சமயத்தினர்போல வே உணர்ந்து வெகு உருக்கமாகவும் உற்சாகத்துடனும் பேசினார். அதைக்கேட்ட பலர் மிக ஆச்சரியமடைந்தார்கள். மறுநாள் பத்திரிகையில், “கின்ஸ்பரிதேசிகர் இதுநாள்

வரையும் கிறிஸ்துசமயத்தினராயிருந்து இப்பொழுது இஸ்லாமியமதம் தமுனிவிட்டார்” என்று ஒரு கட்டுரையை ஒருவர் பிரசரப் படுத்தினார். தேசிகர் அதைப்பார்த்ததும் ஆச்சரியமடைந்தார்; விபப்புற்றார்; நகைத்தார். அவர் அந்தக் கட்டுரை எழுதிய பெரியோரின் சிற்றறிவை நினைக்கே நகைத்தார். ஒருவர் எந்த மதத்தினராயிருந்தாலும் வேறு மதத்தின் பெருமையை அவர் நன்கறிந்தவரானால், அம்மதத்தினைப்பற்றிப் பேசும் பொழுது அம்மதத்தினர்போல் அவருக்குப் பேசுமுடியும் என்பதை இக்கட்டுரையாளர் அறிந்திலர் போலும் என்ற குறிப்புப்பட, தனது உள்ளக்கிடக்கையை விளக்கி, தான் கிறிஸ்துமதத்தினரே என்று அப்பத்திரிகையாகியிருக்கு ஒரு கடிதமெழுதினார்.

தமிழ்மொழியில் அவருக்கிருந்த அபாரமான அன்பிற்கு ஓர் எல்லையில்லை. தமிழ்மொழியில் பேசுவதற்கும், தமிழ்ப்பாட்டுக்கள் கேட்பதற்கும், தமிழ்மொழியைவிருத்தி செய்யும்பொருட்டு ஆராய்ச்சி செய்வதற்கும், தமிழ்மொழியில் தனக்குத்தெரிந்தவற்றை மற்றவர்களுக்குக் கற்பிப்பதற்கும் அவருக்கு இருந்தாலும் ஆசை நான் மற்று எவரிடத்திலும் கண்டதில்லை. தமிழ் கற்கவேண்டுமென்று அவரிடம் அனுகியவரை எவ்வளவு நேரக்குறைவு இருந்தாலும் அவர் மறுத்து அனுப்பியதாக நான் கேட்டதில்லை. அவருடைய ஒப்புக்கொங்களில் ஒவ்வொருபொழுதும் அவர் பலவித வகுப்புக்கள் நடத்துவதில் ஈடுபட்டிருந்தார். அவருடைய வகுப்புக்களில் நண்பர்களும், மாணுக்கர்களும், தனிக்களும், ஏழைகளும், கிழவர்களும், இளைஞர்களும், பெண்களும், ஆண்களும் ஒருங்கே இருந்தார்கள். அவர் படிப்பிக்கும் விஷயங்களும் பலவிதப்பட்டவை. பைபிள் கற்பிக்கும் கிறிஸ்துசமய வகுப்பும், சிவஞான போதங் கற்பிக்கும் சைவசமய வகுப்பும்

தொல்காப்பியம் நன்னால் கற்பிக்கும் இலக்கண வகுப்பும், நளவெண்பா சிலப்பதிகாரம் முதலியலை கற்பிக்கும் இலக்கிய வகுப்பும், தமிழ் எழுத்துக்கள் எழுதவும் வாசிக்கவும் கற்பிக்கும் ஆரம்பவகுப்பும் ஆகிய பலவகுப்புக்களை அவர் களார்வின்றி நடத்திவிவந்தார். அவருடைய மாணுகர் பலவித பதவியிலும் சமயத்திலும் உள்ளவர்களாயிருந்தார்கள். ஒருவகுப்பில் வித்தியாபகுதி உதவித்தலை வரும், வித்தியாதரிசிகளும், சுகாதாரப் பகுதி உத்தியோகத்தர்களும், பாதிரியார்களும், இலக்கியப்பொருள்களை ஆராய் மிடத்தில் வரும் நுட்பமான சொற்கள்பற்றித் தருக்கம் நடத்துவதைப் பார்க்கலாம். இன்னெரு வகுப்பில் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்களும் கல்லூரி மாணுகரும், சமயப்பெருமை வாய்ந்தவர்களும் யேசுகாதரின் பிறப்பைப் பற்றியும், அவர் மலைமீதிருந்து செய்த உபதேசங்களைப்பற்றியும் முரண்பட்டு வாதாடுவதைப் பார்க்கலாம். இன்னுமொரு வகுப்பில் ஆங்கிலத்தில்மட்டும் தேர்ச்சிபெற்ற சிலபெரியோர் தமிழ்மொழி கல்லாமையினால் இருக்கும் பெரும் குறைவை நீக்குத்தற்பொருட்டு “ஆத்திசூடியாவது தெரிந்திருப்போம்” என்றுகருதி ‘அறஞ்செய விரும்பு’ ‘ஆறவது சினம்’ என்று தடுமாறித்தடுமாறிப் படிப்பதைக் கேட்கலாம். இன்னெரு வகுப்பில் தேவாரங்கள் விருத்தங்கள் இன்ன இராகங்களில் பாடவேண்டுமென்று “பாடினி மனி” கருக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதையும் காணலாம்.

அவரிடம் கற்கும் மாணவர்கள் அவருடைய வகுப்புக்களை எதிர்பார்த்தவண்ண மாயிருப்பார்கள். அவர் பழையமாதிரித் தமிழ்ப் பண்டிதர்களைப் போலன்றி, வெதுஇன்புறத்தக்கவண்ணமும் பொருள் எளிதில் விளங்கி மனதிற் பதியத்தக்கவண்ணமும் கற்பிக்கும் திறமை வாய்ந்தவர். கற்கும்

பொழுது நேரிடும் சந்தேகங்களை அவர் விரைவில் உரைசொல்லி விளக்குவதில்லை. மாணக்கர்களே ஆராய்ந்து, யோசித்துப் பார்க்கச் சொல்லி அவர்கள்து யோசனைக்கு உதவக்கூடியவற்றையும் எடுத்துக்காட்டிக் காத்திருப்பார். ஒருங்கள் வித்தியாபகுதி யைச்சார்ந்த சில பெரியோர்கள் இருக்கும் ஒரு வகுப்பில் அவர் ஒரு செய்யினுக்குப் பொருள் விளக்கும்பொழுது அதில் வந்த “மாடு” என்ற பதக்தின் பொருள் தெரியாமல் ஒருவர் தயங்கினார். அதைப்பார்த்து தேசிகர், “இது ஒவ்வொருங்களும் நாம் வழக்கும் வார்த்தைத்தானே. நன்றாய் யோசியுங்கள்” என்று கூறினார். ஒருவர் அதன் பொருள் ‘பசு’ வாயிலிருக்கலாமோ என்றும், இன்னொருவர் ‘காளை’ யாயிலிருக்கலாமோ என்றும் சந்தேகித்துக் கூறினார்கள். கடைசியில் அவர்களுக்கு அதன்பொருள் சொல்ல முடியாது என்று கண்டவுடன் தேசிகர், “உங்களுடைய பாட்டி, ‘பின்னோ கால்மாட்டிலிருக்கும் வெத்திலைப்பெட்டியை இஞ்சாலை எடு பின்னோ’ என்று கூறுவது நீங்கள் கேட்டதில்லையா?” என்று வினாவினார். அவர்களேலோரும் இந்த எளியசொல் தங்களுடைய நினைவிற்கு எட்டாதுபோனதை வினாக்கு வெட்கினார்கள். இன்னொரு வகுப்பில் ‘கறி’ என்ற ஒருபதம் நேரிட்டது. அந்தப் பதக்தின் பொருள் பலவிடங்களில் பயமாதிரியாகவிருக்குமென்று கூறினார் தேசிகர். இந்தியாவில் சிலவிடங்களில் “கறியென்றால் இறைச்சி” என்று பொருள் படும் என்றும், யாழிப்பானத்தில், ‘கறி’ என்பதற்கு ‘மீன்’ என்றபொருள் மூங்கு யென்றும் அவர்விரித்துச் சொன்னார். யாழிப் பயங்கைப்பற்றி தேசிகரைவிடக் கூடத் தெரியுமென்று நினைத்த ஒருவர், “யாழிப் பயங்கைத்தில் ‘கறி’ யென்றால் அந்தப்பொருள் அல்லவே?” என்று வணக்கத்துடன் கூற,

பெரியவர், “‘அந்தக் கறிக்கார வள்ளியைக் கூப்பிடு மோனே’ என்று ஒரு மாது சொல் வூவதின் பொருளான்னே” என்று கேட்டார். சந்தேகப்பட்டவருக்கு ‘கறி’ யின் யாழிப்பானைப் பிரயோகம் நன்றாய் விளங்கினிட்டது.

அவருக்கும் மாணக்கருக்கும் தருக்கம் ஏற்படும் தருணங்களில் அவர் தன் அடைய கொள்கையை விரைவில் கூறார். மற்றவர் சொன்னவற்றை முழுவதும் கவனமாகக் கேட்டபின், மேதுவாகத் தன்னுடைய ஆசனத்தைவிட டெழுந்து அவருடைய கொள்கைக்கு ஆதாரமான புத்தகங்களையும் குறிப்புக்களையும் கொண்டுவந்து அவற்றை மற்றவர்களைப் படிக்கச் சொல்வார். அவரே பெரும்பாலும் வெற்றியடைவார். அப்பொழுது சிறு குழந்தையைப் போல் மகிழ்ந்து சிரிப்பார்.

குறித்த காலத்தில் செய்யவேண்டிய வற்றைச் செய்வதில் அவர் மிகக் கட்டுப்பாடுள்ளவர். ஒரு வகுப்பு ஏழுமணிக்கு ஆரம் பிப்பதாய்க் குறிப்பிட்டால் ஏழுமணிக்கு ஒரு நிமிஷம் முன்னே பின்னே தவறுதலை அவர் ஒப்புக்கொள்ளார். மாணவர் எல்லோரும் வந்திருந்தாலும் அவர் குறித்த நேரத்தி லேயே பாடம் ஆரம்பிப்பார். குறித்த நேரத்தில் ஒருமாணுக்கரும் வராபலிருந்தாலும், அவர் தன்னுடைய ஆசனத்திலமர்ந்து அவர்கள் வரவை எதிர்பார்த்திருப்பார். ஒரு வர் வந்ததும் மற்றவர்களை எதிர்பாராமல் பாடம் ஆரம்பித்துவிடுவார். ஒருமுறை அவர் ஒரு சபைக்குத் தலைமை வகித்தார். சொற்பொழிவாளர்களுக்கு நேரம் குறித்துக் காட்டியிருந்தார். நிகழ்ச்சிமுறையில் குறிப்பிடாத ஒருவரையும் அச்சபையில் சிறிது நேரம் பேச அனுமதிக்கவேண்டுமென்று சபையிலுள்ளார் சிலர் தலைவரை வேண்டினர். தலைவர் அதற்கு உடன்பட்டு அவ

ருக்கும் உபங்கியாசம்செய்து முடிக்கவேண்டிய நேரத்தைத் தெரிவித்தார். அந்த சொற் பொறிவாளர்க்குக் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் உபங்கியாசத்தை நிறுத்த முடியாமற்போய் விட்டது. தலைவர் இரண்டுமூன்றுமுறை அவரை ஞாபகப்படுத்தியும் பின்பும் அவர் வெகு விரைவாகப் பேசிக்கொண்டேயிருந்தார். தலைவர் மெதுவாகத் தன் ஆசனத்தை விட்டெழுந்து, தன்னுடைய தொப்பியையும் பிரம்பையும் எடுத்துக்கொண்டு சபையை விட்டுச் சென்றுவிட்டார். அதைப் பார்த்த சபையோர் அவருடைய நேரக்குறிப்புக் கட்டுப்பாட்டினை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டார்கள்.

அவர், பெண்களிடம் இயல்பாகவிருக்கும் அருங்குணக்களை நன்கரிந்து அவர்களை மிகமதித்தார். எல்லாப் பெண்களிலும் அவர் தன்னுடைய காலஞ்சென்ற புதல்வியைக் கண்டார். பெண்களுக்கு எந்தவித உதவியும் எக்காலத்திலும் புரிவதற்கு அவர் ஆயத்தாராயிருந்தார். பெண்மக்களும் ஆண்மக்களைப்போலவே கல்வியின்று அவர்களுக்கொப்ப மரியாதைக்கும் வாழ்விற்கும் உரியவர் என்றே அவர்களுக்கு அவர்களுக்கு விஷயத்திலும், பெண்மக்களின் விருப்பத்தைப் பாராமல் தாய்தங்கையர் அவர்களுக்கு மனம் முடித்து வைத்ததீல் அவர் நிராகரித்தார். ஒருபெண் தனக்குப் பிரத்த மனிதனையே மனங்குகொள்ளவேண்டும் என்பது அவருடைய கொள்கை. அவரும் தானே தெரிக்கொடுத்துக் காதல்கொண்ட மங்கையை மனம்முடித்தார். அவர் தன்னுடைய கலையாணத்தைப்பற்றி இன்பமாகச் சிலசமயம் பேசுவதுண்டு. அவருடைய கலையாணத்திற்கு அவர் ஆற்றுபாயே செலவழித்தாராம். அந்த ஆற்றுபாயின் கணக்கும் அவர் ஞாபகத்திலேயே வைத்திருந்தார். மூன்று ரூபாய் பாதிரியாருக்கும், ஒரு ரூபாய் மணி

அடித்தவனுக்கும், ஒரு ரூபாய் குதிரைவண்டிக்கும், ஒரு ரூபாய் கலியாணப் பணி காரத்திற்கும் செலவழித்தாராம்!

அவருடைய அருமைப் புதல்வியின் மனமும் அம்மங்கையின் விருப்பம்போலவே நடந்ததாம். அவர் மொப்பொட்டேமியாவில் பாதிரியாகவிருக்கும்பொழுது அவர், தம் புதல்வியைப் பங்களூர் கிறிஸ்தசமய போத கக்கல்லாரித் தலைவராயிருந்த இலாஸன் (Dr. Larson) அவர்களின் பாதுகாப்பில் விட்டுப் போயிருந்தார். அம்மங்கை, தன்னுடன் படித்துப் பழகின ஒருவரைக் காதலித்து, அவரை மனஞ்செய்துகொள்ள அனுமதிகேட்டுத் தங்கைக்கு ஒரு கடிதமெழுதினால். அதற்கு மறுமொழியாக தேசிகர், “உன்னை நான் இலாஸன் துரையின் பாதுகாப்பில் வைத்து விட்டு வந்துள்ளேன். அவரே இப்பொழுது உனக்குத் தங்கையாவர். அவர் விருப்பமிருங்கால் நீ காதலிப்பவரை மனங்குகொள்ளலாம்”, என்று தெரிவித்தார். இலாஸன் துரை அக்கலியாணத்திற்குச் சம்மதமளித்தார். கலையாணமும் நடைபெற்றது. கலையாணத்திற்கு வாழ்த்துச்சொல்லித் தேசிகர், மகளுக்கு தங்கி அனுப்புகையில் ஒருவார்த்தை கூடச் சேர்த்திருந்தார். “உனக்குப் பிடித்த வரலை நீ மனங்குகொண்டதில் நான் வெகு சங்கோஷமடைகிறேன். ஆனால் இனி மேல் நான் உன் உள்ளத்தில் இரண்டாவது இடத்திற்குத்தானே உரியவன் என்று யோசித்து நான் வருந்துகிறேன்”, என்று தெரிவித்தார். இதிலிருந்து அவருக்குத் தன் புதல்வியிலிருந்த அன்பின் அளவை ஒருவாறு தெரிந்துகொள்ளலாம். சிலமாதங்கள் சென்ற பின் அவருக்குத் தம் புதல்வியின் உள்ளத்தில் மூன்றுவது இடங்கான் கிடைக்கும் என்று தெரிந்தபொழுது அவர் எவ்வாறு வருங்கியிருக்கலாம்! அவர் நெருங்கிப்

பழகிய பெண்மனிகளின் பிறங்க தினங்களைக் குறிப்பிட்டு நினைவில் வைப்பது வழக்கம். அவர் எந்தவேலையில் ஏற்பட்டிருந்தாலும் அத்தினங்களில் அந்தப் பெண்மனிகளை நேரிற் போய்ப் பார்க்கவோ, அல்லது கடிதமூலம் தம்முடைய ஆசிக்கறவோ தவறூர். ஒருமுறை என்னுடைய பிறங்க எளைப்பற்றி நான் அடியோடு மறந்துவிட்டேன். தேசிகரின் கடிதம்வரத்தான் அதைப் பற்றி எனக்கு ஞாபகம் உண்டாயிற்று.

அவரில் விளங்கிய பெருங்குணங்களில் சிறந்தது அவருடைய அன்பாகும். அவர்

அன்பின் உருவமேயாயிருந்தார். அவர் ஒரு சீவனிலும் தீயகுணங்கள் கண்டிலர். தீயகாரியங்கள் செய்த எவ்வரையும் அவர் தீயரென்று கடிந்திலர். அப்படிப்பட்டவர்களுடன் அவர் கடின அன்பு பாராட்டி அவர் களைத் திருந்தச் செய்வதற்கே முயன்றுர். அன்பின் உருவமும், குழந்தையின் மனத்தாய்மையும், தீந்தமிழின் இன்சவைகாட்டும் சொற்களும், களங்கமற்ற புன்னகையும் அமைந்த ஒரு பெரியாரை நாம் தீழங்கோம். தங்கையும், குருவும், நண்பரும் ஒருவடிவமாய்த் திரண்டு உருவெடுத்த அவரைப்போல ஒருவரை, நாம் இனி எக்காலத்தில் எவ்விடத்திற் காண்போம்?

கின்ஸ்பெரிப் பெரியார் பிரிவு

(அரு. சபாரத்தினம்)

1933-ஆம் ஆடிசம்பர்மீ 23-ஆங்க எனது குடும்பத்துடன் யான் திருக்கோணப்பகைக்குப் போக நேர்ந்தது. போகும்போது புகைவண்டியில் அன்றுதான் முதன்முறையாக கிங்ஸ்பரி தேசிகரை நாங்கள் சந்தித்தோம். அதற்கு முன் யான் அவரைப்பற்றி அறியாதவன்ல்ல. அவர் இலங்கைக்கு 1926-ஆம் ஆண்டில் பல்லக்கழகக் கல்லூரியின் தமிழ்ப் பேராசிரியராக வருமுன்னரே அவரைப்பற்றியும் அவருடைய தங்கையாரைப்பற்றியும் நன்றாயறி வேண். தேசிகர், 1926-ஆம் ஆண்டில் இலங்கைக்கு வந்தபின் னும் பலபிரசங்கங்களில் அவரைப் பார்த்திருப்பேன். ஆனால் நேரில் அவரைச் சந்தித்ததும் அவரோடு உரையாடிப்பதும் இல்லை.

புகைவண்டியில் நாங்களிருந்த அறைக்கு அடுத்த அறையிலேதான் அவர் பிரயாணம்

பண்ணினார். காலமே உனவு ஒழிந்ததும் அறைக்கு வெளியே வந்தபோது எங்களைக் கண்டார். அன்று வழியில் ஏதோ தடையுற்று காலமே 10 மணிக்குத் திருக்கோணமலை போகவேண்டிய புகைவண்டி மத்தியானம் 1 மணிக்குத்தான் போய்ச் சேர்ந்தது. நாங்கள் எங்களை அறிமுகப்படுத்திக்கொண்டதும் எங்கள் அறைக்குள்வந்து வெகுநோம் பேசிக்கொண்டிருந்து, எனது புத்திரிகளி லிருவர் தேவாரம் பாடுவார்கள் என்பதையறிந்து அவர்களைத் தேவாரம் பாடப்பண்ணி தான் இசைத்து வைத்திருந்த ஒரு பாவையும் அவர்களிடம் கொடுத்துப் பாடுவித்து இன்புற்றார். கொழும்பில் நாங்கள் வசிக்கும் வீட்டு விலாசத்தையும் கேட்டுப் பெற்றுக் கொண்டார்.

இரண்டுவாரத்துக்குப்பின் நாங்கள் கொழும்புக்குத் திரும்பியதும் ஒருநாள் சாயந்தரம் தேசிகர் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்தார். அன்றைதாடக்கம் எங்கள் குடும்பத் துக்கு அவர் ஓர் அருமை நண்பராய்விட்டார். வாரம் ஒருமுறையாகுதல் வந்து எங்களைப் பார்த்துப் பேசி மகிழாமலிரார். நட்பு மிக மிக, அவரை நங்குமிம்பத்திலாருவராகவே போற்றி வந்தோம்.

தேவாரத்தில் அவருக்கு இருந்த அன்புக்கு மட்டில்லை. பண்ணுடன் தேவாரம் பாடும் ஆற்றலுடையவர்கள் சிலரைக் கூட்டி வந்து எனது குழந்தைக்கட்குத் தேவாரம் சொல்லிக்கொடுத்து இன்பமடைவார். “சொற்றுணை வேதியன்” என்றைதாந்கும் அப்பர் தேவாரத்தில் அவருக்கு ஒரு தனி உவகையுண்டு. அதிகமாக என் குழந்தைகளைக்கொண்டு அதைப் பாடுவிப்பார். கேட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது அவர் முகத் தில் அளவற்ற சாந்தமும் இன்பமும் பிரகாசிக்கும்.

ஆசிரியத்தொண் டாற்றுவதில் அவருக்குத் தனியா வேட்கையுண்டு. அதே தமது வாழ்க்கைப்பணி என்பது அவர் கடைப்பிடி. தம்மிடமிருக்கும் கலை முழுவதையும் தருகியுள்ளார்கட்குச் சொல்லி வைப்பதே தமக்குப் பேரின்பம் என்று என்குப் பன்முறையுஞ் சொல்லியிருப்பார்.

எனக்கும் வேறுசில நண்பர்கட்கும் சங்க இலக்கியத்தில் ஆர்வமும் வேட்கையும் உண்டுபட்டது தேசிகராலென்றே சொல்லல் வேண்டும். வாரங்கொறும் வியாழக்கிழமை களில் யானும் நண்பர்களும் சிலப்பதிகாரம் முதலை நால்களை அவர்பாற் கேட்டுவங்

தோம். இது ஏறக்குறைய 4 வருஷங்கால மாக நடந்துவந்தது. சஸிப்பில்லாமல் முகமலர்ச்சியோடு ஒவ்வொருநாளும் பாடம் சொல்லுவார். பயன் சற்றும் கருதாமல் ஆசிரியப்பணியாற்றுகை அவருடைய வாழ்வில் அறியக்கிடக்கும் நற்குணங்கள் பல வற்றுள்ளனன்று.

சமய விஷயத்தில் பொதுநோக்குள்ளார். கிறிஸ்தவராயிருந்தும் சைவமதத்தில் ஆர்வமும் பற்றமுள்ளார். கிறிஸ்தவக் கொள்கைக்கும் சைவத்துக்கும் பெரும்பான்மையாகப் பொருத்தமுண்டு என்பது அவர் துணிபு. பெளத்தம், இல்லாம், முதலைய மற்றைய சமயங்களிலும் அவருக்கு அன்புண்டு. அம்மதங்களின் கொள்கைகளையும் நன்கறிவார்.

இத்தகைய பெரியாரின் மறைவு ஆற்றெண்ட துயரை வருவிக்கின்றது. அவருடைய தூய இருசயத்தையும் கிறந்த நற்குணங்களையும் சிந்திக்குக்கொறும் எம்முள்ளங் குழந்தைருகும். தமிழுலகு பலகலையைத் தன்னுள்ளே கொண்டிருந்த ஒரு பெருவிருட்சத்தை இழந்தது. யானும் என்மைனவிமக்களும் ஓர் உயிர்க்கிணிய நண்பரை இழுக்கோம்.

பொறை, அன்பு, தயையாகிய நற்குணங்கள் விளங்கும் வதனத்தைத் தாங்கிய அவருவும் எமது முன்னே என்றும் தோன்று நிற்கும். அவர் பூதுடம்பு மறைந்தாலும் புகழுப்புதமிழ்நாட்டைவிட்டு ஒரு போதும் அகலாது.

எல்லாம் வல்ல இறைவன் தேசிகரின் ஆன்மாவுக்கு என்றும் சாந்தி அளிப்பானாக.

உயிரைக் காணலாமா?

பண்டிதர் கா. பொ. இரத்தினம், B. O. L. அவர்கள்

இது என்னவினு? உயிரைக்காண முடியாதென்பது சிறவருக்கும் தெரியுமே என்று இலோசாகப் பதிலிறுக்கலாம். ஆனால் “காண்கிறோம், கண்டோம்” என்று சொல்லு கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொல் அகற மாதிரியைப் பார்த்தால் திகைப்புண் டாகிறதுதான். ஆச்சரியங்கூட உண்டா கிறது. எனி உயிரைக் காணமுடியாதென் கிறவர்களையும் அவர்கள் நன்கு அறிந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுங்கூட உயிரைக்காண முடியாதென்றுதான் முன் எண்ணியிருந்தார்கள். இப்பொழுது தம் கண்ணூரைக் காண்கிறார்கள். காணமுடியாதென்பவர் களையும் பழிக்கிறார்கள். தம்முடிரையே தாம் காண்கிறார்களாம். அந்த உயிர் பேசு வின்றதாம், அசைகின்றதாம்.....என்ன ஆச்சரியம்!

இச்செய்தி இக்காலத்தில் பத்திரிகை மூலம் அறிந்ததோரு புதினமன்று. எங்க ஞாடைய பழங் தமிழ்நால்களிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஒரு காதலனும் காதலியும் வீணவசத்தால் கூடி இன்பத்தை அடைகின்றனர். தலைவன் தன்னுயிரைத் தன் தலைவி பிடத்தில் காண்பதாகக் கூறுகின்றன. அவனைத் தன் உயிரென வியக்கின்றன. அகப்பொருள் துதலிய பழங்தமிழ் நால்களி றும் பிற்காலக் கோவைதூல்களிலும் பல நீலவர்கள் தங்கள் உயிர்களைக் காதலிக விடத்தில் கண்டு பலவாறு கூறியிருக்கின்றனர். அவர்கள் கூறியது உண்மையாகுமா என்பதைப்பற்றி ஆராயுமுன் அவர்கள் கூற முக்களில் சிலவற்றையாகுதல்ஸண்டு நோக்குவாம்.

களவியற் காரிகையுரையில் மேற்கோளாகப் பின்வருந்து சிறு செய்யுள் காட்டப் பட்டிருக்கின்றது.

“புலன் அன்றான்ப இன்னுயிர் அதுவே அலர் முலையாகம் தாங்கி நிலவொளி மதியின் நிலவும் என்றுயிரே.”

தொல்காப்பியக் களவியற் சூத்திரமொன் ருக்கு நச்சினார்க்கினியரால் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்ட செய்யுள் :

“கானு மரபிற்று உயிரென மொழிவோர் நான்இலர் மன்ற பொய்ம் மொழிந்தனரேயாம் காண்டும் எம்அரும் பெறல்உயிரே சொல்லும் ஆடும் மென்மெல இயலும் கணைக்கால் நுணுகிய நுசப்பின் மழைக்கண் மாதர் பணைப்பெருங் தோட் [டே”

“தேயத்தவர் உயிரைப் புலன் அன்று
[என்பர் செங்கிலத்தைக்
காயக் கனன்று எதிர்ந்தார்
[மருமத்துக் கடுங்கணைகள்
பாயச் சிலதொட்ட பஞ்சவன் வஞ்சிப்
[பைம்பூம் பெழிற்கண்
ஆயத்திடை இதுவோ திரிகின்றது
[என் ஆருயிரே”

என்பதும்,

“இன்னுயிர் கண்டறிவார் இல்லை
[என்பர் இகன்மலைந்தார்
மன்னுயிர் வான்சென்று அடையக்
[கடையலுள் வென்றுவையம்
தன்றுயிர் போல்நின்று தாங்கும்என்
[கோன்கொல்வித் தாழ்பொழில்வாய்
என்றுயிர் ஆயத்து இடைஇதுவோ
[நின்றியங்குவதே”
என்பதும் பாண்டிக்கோணவ.

“என்னுமிர்யான்கண்டு இளமுலையும்
வேய்த்தோறும்
பொன்னிறமுங் கொண்டுபுன மயில்போல்
[—மன்னி
வயங்குகின்ற நெய்தல்வாய் வானவன்றன்
[வெற்பில்
இயங்குகின்றது ஆயத்து இடை.”
என்பது கிளவிவிளக்கம்.

இனி, மாணிக்கவாசகர் திருவாய்மலர்ந்
தருளிய செய்யுளையும் கடைசியாகக் காண்
பாம்.

“நேயத்ததாய் நென்னல் என்னைப்
[புணர்ந்து சென்றுக் கொப்போய்
ஆயத்ததாய் அமிழ்தாய் அனைங்காய்
[அரன் அம்பலம்போல்
தேயத்ததாய் என்றன் சிந்தையதாய்த்
[தெரியிற் பெரிதும்
மாயத்ததாகி யிதோவந்து நின்றது
[என் மன்னுமிரே.”

மேலே குறிப்பிட்ட செய்யுட்களில்
கூறப்பட்டன ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கனவா?

பூதக்கண்ணுடியின் துணைகொண்டு
கண்ணுக்குத்தெரியாத ஒருபொருளைப் பார்க்
கின்றோம். அக்கண்ணுடியின் துணையின்
றிப் பார்த்து அப்பொருளைக் காணமுடியாத
ஒருவர் நாங்கள் சொல்வது உண்மையைல்ல
வென்றால் அஃது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதா? பூதக்கண்ணுடியின்மூலம் பார்க்கும்படி ஏவி
ஞல் அதைப் பிழையாக உபயோகித்து
அதனால் பொருளைப் பார்க்கமுடியாது நாங்கள் சொல்வது பொய்கள்று சொல்லுகிற
வர்களை என்செய்யலாம்?

தன் உயிர்க்காதலீகளிடத்தில் தம்
உயிரைக் கண்டதாகக் காதலர்கள் சொல்லு
கின்றார்கள். அவர்கள் அன்பாகிய கண்ணுடி

மூலம் கண்டிருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்ட
அன்பாகிய கண்ணுடியை அணிந்துபார்த்த
பின்பே நாம் ஓர் முடிபுக்குவரவேண்டும்.
இனி, கண்ணுடியில்கூட சக்தி (Power)
வேறுபாடுகள் உண்டல்லவா? ஆகவே நாங்கள் அணியும் அன்புக்கண்ணுடிபோதிய சக்தி
உடையதா? என்பதையும் நாம் தெரிந்து
கொள்ளவேண்டும். இதை நாம் நுனுகி
ஆராயும்போது “அன்பு” என்றபொருள்
குறுக்கே கிடக்கின்றது. இந்த அன்பின்
தத்துவத்தை — சக்தியை — அளவிட்டறி
வது இலேசான காரியமன்று.

“அன்புடையார் பிறர்க்கு என்புமுரியர்”
என்றார் திருவள்ளுவர். இன்னும் அவரே
“அன்போடியைந்த வழக்கென்ப ஆரூயிர்க்கு
என்போடியைந்த தொடர்பு” என்றறைந்
தனர். காதலன்புமிக்க காதலன் தன்னுயிரைக்
காதலி காதலன்னுயிரைக் காதலனிடத்துக் காண்கின்றார். இவர்களுக்குத் தத்தம் உயிரைக்
காட்டிக்கொடுப்பது காதலன்பே.

இன்னும் இவ்வண்பு முதிர்ந்து முதிர்ந்து
அருளாகமாறகிறது. அருளை அன்பு எனும்
மகவனன்று திருவள்ளுவர் எங்களுக்கு அறி
விக்கிறார். இந்த முதிர்ந்த அன்பை ஞல்—அருளினால்—ஒருவன் தன்றயிரை மற்றைய
பிராணிகளிடத்தில் எல்லாம் காண்கிறான். இவன்தான் தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைப் போற்றலாம்.

“அந்தனர் என்போர் அறவோர்மற்
[ஹவ்வுயிர்க்கும்
செந்தன்மை பூண்டொழுக வான்.

என்ற திருக்குறளில் கூறப்பட்ட அந்தனை இவனே. இவனிடமிருந்துதான்
“தாம் வளர்த்ததோர் நக்சமாமரமாயினும்
கொல்லார்” என்னும் அருள்வாக்கியட

பிறக்கும். இவன்தான் கடந்தபொருளை கடவுளை—காண்கிறீன். அவரை “அன்பினில் விளைந்த ஆரமுடே” என்று போற்றுகின்றன.

ஆகவே, ஒருவனுக்குத் தன் உயிரைக் காதலியிடத்துக் காட்டிக்கொடுப்பதும் மற்றும் பிராணிகளிடத்தெல்லாம் காட்டிக்கொடுப்பதும் அன்பே. இதனுலேயே திருமூலரும்,

“அன்புஞ் சிவமும் இரண்டென்பர் அறி
[கிளர்]
அன்பே சிவமாவது ஆரும் அறிகிலர்
அன்பே சிவமாவது ஆரும் ஆறிந்தடின்
அன்பே சிவமர்ய் அமர்ந்திருப்பாரே”

என்றார்.

“அன்பே சுவர்க்கம், சுவர்க்கமே அன்பு. (Love is Heaven, Heaven is love) என்றார் ஆங்கிலப்புலவராறுவர்.

உபிரைக் காணலாமா? என்று தொடங்கி, கடவுளையுங் காணலாம் என்ற முடிபுக்குவரச்செய்த அன்பின் தத்துவத்தையாரால் அளவிடமுடியும்?

“என்பென்பது யாக்கைனன்பது உயிர் [என்பது இவைகள் எல்லாம் பின்பென்ப அல்லவேனும் தம்முடை [நிலையிற் பேர முன்பென்ப உள்தென்றாலும் முழுவதும் தெரிந்தவாற்றால் அன்பென்ப தொன்றின் தன்மைஅமராம் [அறிந்ததன்றால்”

—கட்டபர்.

கச்சிக்கலம்பக அரங்கேற்ற வைபவம்

சே. வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளை

கச்சிக்கலம்பகம் என்னும் நால் காஞ்சி ஏகாம்பரநாதர் மேலது. இதனை இயற்றியவர் இராயபகதூர் பூண்டி அரங்கநாதமுதலியார் என்னும் அறிஞர்பிரான். இவர், சென்னை இராசதானிக் கலாசாலையில் கணிதசாத்திரப் பேராசிரியராக இற்றைக்கு 50 வருடங்களுக்குமுன் விளங்கியவர். கூரிய மதியினராகவின் எவ்விஷயங்களையுஞ் சலபமாகக் கையாளத்தக்க வன்மை படைத்தவர். இதனால் இவர் ஆங்கிலத்திலும் வல்லவர். தருக்கசாத்திரத்திலும் நிபுணர்; சொன்மாரிபொழிவதிலும் சமர்த்தர்; தமிழிலும் பண்டிதர்; இராயபகதூர் சி. வை. தாமோதரம்பிள்ளையவர்கள் காலத்தவர். பண்டைக்கால முறைப்படி தாம் இயற்றிய கச்சிக்கலம்பகத்தைச் சென்னைத் தொண்டைமண்டல வித்தியாசாலை மண்டபத்தில் ஓர்சபை கூட்டுவித்து அதன்கண் அரங்கேற்றியவர். இது நிகழ்ந்தது 1889-ம் ஆண்டில்; அதாவது இற்றைக்கு 52 வருடங்களுக்கு முன்னரென்ப. அச்சபையில் முக்கியமாகக் கூறத்தக்கவர்கள் (1) திரு. சின்னசாமிப்பிள்ளை, (2) தண்டலம் பாலசுந்தரமுதலியார், (3) திருமயிலை முருகேச முதலியார், (4) கும்பகோணம் சாமிநாதஜயர், (5) திரிசிபுரம்

சப்பராயசெட்டியார், (6) சிதம்பரம் ஈசானியமடம் இராமலிங்க சுவாமிகள் முதலியோர். சபைக்கு வந்திருந்தவர்களுக்கெல்லாம் கச்சிக்கலம்பகம் அச்சிட்டபிரதி ஒவ்வொன்று இனுமாக வழங்கப்பட்டதென்ப. இவ்வரங்கேற்ற வைபவச் சிறப்பைப்பற்றி திருமயிலை வித்துவான் சண்முகம்பிள்ளையவர்கள் பின்வருமாறு பாராட்டியுள்ளனர். இவ்வளவு அருமைவாய்ந்த நால் இப்போது கிடைக்கக்கூடிய நிலையிலில்லாமையைப்பற்றி துக்கிக்கவேண்டியதாயிருக்கின்றது. நமது தமிழுமிமானம் இருந்தவாறென்னேயோ!

நீவோன் முதற்பகுதி நிலையாகி நேயெலி யன்பார் நேஞ்சிற்
கூடுவோன் பழமறைகள் பாடுவோன் குஞ்சித்த தாகேக்கி மன்றின்
ஆடுவோன் றனைப்பரசி யடியேமைப் புரந்தருள் வானணி நீர்க்காஞ்சி
நாடுவோன் புகழ்மேய ஞானப்பிர காசன்சீர் நவீன்று வாழ்வாம்.

1. பார்பூத்த பல்லுயிரும் மூத்தபனி மலைபூத்த பாவை யன்று கார்பூத்த மணிமிடற்றெம் மான்றருநெல் லீராழி கைக்கொண் டென்றும் நார்பூத்த வளங்கெதன் ணைங்கறனு மினிதுஞ்சறு நலங்கொள் காஞ்சிப் பேர்பூத்த திருக்கரைத் தன்வயிற்கொண் டதுபாலிப் பெருஞ்சீர் நாடு.
2. இன்னராட்டி னின்மனுவ எஞ்செழுத்துஞ் சத்திகளு ஸிமய மீன்ற நன்னுதலும் பல்கலையும் சிவகலையும் வரைதம்மு னம்பன் கோட்டும் பொன்னிமய மேருவுமா மறைகளுட்சா மழுதியும் பொன்னி யும்போன் மன்னியநீர் வளஞ்செறியும் பூண்டிநகர் சிறந்துளது மரபின் மாதோ.
3. இன்னநகர் வயிற்பொன்னி நாடதுசெய் பாக்கியமா மெனம திக்குங் தன்னிகரில் சீர்த்திமலி கொற்றவன் குடிமுதல்வர் தமிழிற் சாலப் பொன்னெனநன் றெடுத்துரைக்கும் பொருவில்வே ஓரண்குலத்திற் புவன முய்யத் தென்னவன்போற் றமிழ்வளர்ப்பான் ரங்கநாதக் குரிசில் செனித்தானன்றே.
4. ஆயதமிழ்க் கலையைனத் தும்வரம்பறக் கற்றரசபா டடையுனன் ரேதித் தாயைனையா னெனச்சிறந்து தன்னுட்டு மொழியினிமை தனைமிக் கோர்ந்து பாயபல பிரபந்தத் தொகுதியுண ரார்க்குணர்வு பாலிப் பான்போன் மாயனறியாக் கழலாற்கோர் பிரபந்தம் புகல்வான் மதித்திட் டானுல்.
5. முன்னுறுபல் புலவருளவ் வெல்லப்ப நாவலரு முதிர்ந்த தீஞ்சொற் பொன்னையை கவிபாடு மிரட்டையரு மிவெனெப் பொன்னிதம் முத்த நன்னிதிச்செஞ் சடைமுடியா னேகம்ப வாணன்மே னயந்திஞ் ஞான்று சொன்னயமும் பொருணயமுந் துதைந்தகலம் பக்மாலை சொற்று னம்மா.

6. எந்தாலே யியற்றிக்கு மகவக்களத்துப் புலவரேலா மேற்ப முற்றுக் கொன்னாலே யரங்கேற்றும் வழக்காக விஞ்ஞான்றத் தொடர்பு காடிப் பன்னாலும் வல்லாருஞ் செறியவைக்க ஒசங்கை பாற வம்மா தன்னாலே யரங்கேற்றித் தனுதுபுகழ் கிறுத்தான்பிற் சாற்று மாறே.
7. பரமனுத வியகெல்லீ ராழியைப்பெற் றுமைதாப் பாங்கொடு பெருக்கும் பரிசெய்தி யொருவனிகன் பொருட்டெழுப் தின்மரிசை பரிவி னட்டுங் காவிலரத்துஞ் வவேனானர் தொண்டைமண் டலமாங் கல்விச் சாலை வரமலி சபாமண்ட பத்துணைடும் புலவரேலா மகிழு மாறே.
8. முன்னைஞரன் ஜூருகுறட்கே சுச்சர்பரி மேலழகர் முதலா யோர்சின் றின்னமுத நிகர்மொழியி னுரைவரைந்தா ரென்பதவ ரெழுத்திற் கண்டாம் இன்னபோழ் தவைக்களத்துப் பிரசங்க மழைபொழிவித் தானென் ஞேதத் தன்னிகரில் புலவரேலாங் தனித்தனியின் னுரைபுகன்றுர் தகவின் மாதோ.
9. பொலம்பூத்த விதழிநறுங் தார்புத்த புரிசடையான் புரைதீ ரன்பே தலம்பூத்த தென்ப்புரசை வயிற்பூத்த பெருந்தவத்தான் றமியேற் கின்று நலம்பூத்த தமிழ்மடங்கை தனைப்புணர்த்த வருஞ்சடையா னல்லோர் காண வலம்பூத்த வவதான மோரெட்டும் பூத்தசபா பதிவா ணன்பால்.
10. கற்றுரிற் பிறந்ததனுற் பிறவாத வீடுதருங் கவினை மேவி யற்றுர்கட் கோர்புகலா மிறைவனே ரன்பனுக்கா வன்று தூது சொற்றுனென் றுலகுரைக்குஞ் தொன்னகரிற் ஞேன்றியகங் தோன்ற லென்றும் பற்றுகத் தனிகைநா டியசின்ன சாமியரும் பாவ லோனும்.
11. சந்திரமோ லிப்பெருமான் வன்றேஞ்டர் தமையுஞ்சங் கிவியால் யாத்திட் டந்திலவன் றனக்கருஞ் மரும்பதியை நாடுகிற்போ னடிய னேன்பால் நந்தலிலன் புடையான்றன் டலையுடுத்த தண்டலமா நகரா னென்றும் வந்தனையன் பருக்குநற்று மெழிற்பால சுந்தரனு மதிமிக் கானும்.
12. கயிலைதனை யொரிஇயுமையோர் மயிலுருக்கொண் டெழிற்புன்னைக் கண்ணார்ந் பயிலனையே யவஹுரையா கமநெறிமின் வழிபாடு பரிவி னற்று [தம்மால் மயிலைவனம் பதிசெய்தவ மெனவங்கு மெய்கண்டான் மரபி னால்கள் செயிரத்தேர்க் தனுபுதித் திறல்வாய்ந்த முருகேசச் செம்மல் தானும்.
13. வானுட்சி யுறுபுலவர் வழுத்தினுநின் றுலவாத வண்மை யானக் கோனுட்சி யுறக்கவிதை பொழியெழிலி யன்னுன்மெய்க் குரவு முண்பான் தானுட்சி செந்தமிழ்க்கென் றுலகுரைக்குஞ் சிறப்புடையான் தன்னே ரில்லான் மீனுட்சி சுந்தரமா அழைக்கற்றுர் கமிலெவரும் விழைந்து காண.

14. தீதிலொழுக் கன்பறிவே முதலகுணங் கோட்டிகொளச் செறிவோ னென்று மோதுஉலம் பொலிசங்க நூலாய்ந்தெம் மோர்க்கவிப்போ ஞெருமை கெஞ்சான் மாதொருபா கலைப்பரவு மாண்பினுன் கடன்மிசைந்த மலைய வெற்பின் மாதவனே நிகர்சாமி நாதனெனப் புகழ்சாலு மறைவ லானும்.
15. ஆலவாயி ரமரையு மோர்க்குணராப் பெருந்தகைமுத் தமிழில் வல்ல கோலவான்பு வல்வரோடுவீற் றிருந்துதமி மாய்வான் கூடல் வைகும் ஆலவாய் டிகளாருளி யவாடலெல் வெட்டு மடைவி னேர்ந்து சாலவான முதுகைப்ப வுரைசெய்சுப் பராயவிருங் தமிழ் சேறும்.
16. நங்கட்டிருத் துறைசைவ ருசிவாருன முனிவர்பிரா எலஞ்சால் காசிப் புங்கவளைக் கலம்பகஞ்சொ ஸரும்புலவன் முதலாயோர் புவிவந் தன்னுன் துங்கமலி சிகிப்பொருப்பி அறைகிவாரு னிக்கன்பு தைந்த தூயோன் எங்கள்குரு மணியெனுமி ராமவிங்க முனிவரனென் றியம்புங் கோவும்.
17. அவையுளார திசயித்துச் சிரகாகம் பிதஞ்செய்ய வன்பு பூப்ப நவையறுசித் தாந்தமணம் பிலிற்றவருஞ் சொற்பொருளி னயங்க டேரன்றச் சுவைமலிசெந் தமிழ்தொகுத்தோர் நூன்மேற்கோன் பெய்துரைப்பத் துரிசில் [கேள்விச் சுவையிதுபோ லெங்குளதென் றறிஞர்வியப் பப்புகன்று சதிர்பெற் றுரே.

வேறு

18. இன்வாறி வண்கச்சிமாக் கலம்பக மெவரு நன்னலம்பெற நூலரங் கேற்றி நாவலர் துன்னிருங் களத்தேற்றிடச் செய்தனன் றுரிசு மன்னுநெஞ் சினோன்சொற் றிடலாவதோ வகுத்தே.
19. முதிகண்டிகை பொருவில்சீர்க் கம்பமற் றதற்கே ஒதுநற் கலம்பக மஸ்துநற்று நம்மரங்க நாதவேள வனவிலுமங் நூனயம் விரித்த ஏதில்சீர்ப் புலவோர்குழாம் வாழிய வினிதே.

கண்டதும் கற்றதும்

(ஆ. மோசயர் *)

கிங்ஸ்பரி தேசிகர் அவர்களை என் கிறு வயதிலேயே கேள்விப்பட்டிருக்கின்றேன். பாங்கலூரில் (Bangalore) வேதசாஸ்திரக் கல்லூரியில் ஆசிரியராகவிருந்துவந்த காலத் தில், தென்திந்திய ஜக்கியசபையைச்சேர்ந்த தென்திருவாங்கூர் ஸண்டன்மிஷன் சபை கல்லீல் தற்போது ஊழியர்களுக்கூட்டுவாரும் ஆழியர்பலர், தேசிகர் அவர்களிடம் வேதசாஸ்திரங் கற்றவர்களே. இவர் பலமுறை தேசிகர் அப் பற்றிச் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். அங்காட்களில், அவர்கள், ‘கிங்ஸ்பரி’ என்ற படியால், இவர் ஒரு ஆங்கிலேயராகவிருக்கவாம் என எண்ணினேன். இங்குணம் வருடங்கள் சில சென்றன. பின்பு நான் கொழும் பில் இருந்தபோதும் இவரைப்பற்றிக் கேள்வியுற்றேனேயல்லது நேர்முகமாகப் பழகும் கவக்கியம் பெற்றிலேன். பின், 1933-ஆம் ஆண்டில் யாழ்பாணத்துக்கு வந்தேன். அதன் பின்னரே இப்பெரியார் ஆங்கிலேயர்கள், ஒருதமிழரென்றும், யாழ்ப்பாணத்துவரென்றும், இராவப்பகுதூர் சி.வை. தாமோநாய்ப்பிள்ளை அவர்களின் அருந்தவப்புதல்வரேன்றும் அறிந்துகொண்டேன்.

இப் பெரியாரை ஒருமுறையாகுதல் கணவேண்டுமென்ற பேரவா எனக்குண்டானது. இப்பெரியாரோடு பேசவும் உறவடவும் என்போன்ற சிறியோருக்கு இடமிராதென்றே எண்ணினேன். ஆயின், என்னெண்ணம் பிழையென உரைக்குடிய சந்தர்ப்பம் வெருசீக்கிரம் வாய்த்தது.

* கிங்ஸ்பரி தேசிகரவர்கள் தம் அன்வின்பெருக்கால் குடிய பெயர்.

இது ஒரு பெரும்பாக்கியமென்றே நினைக்கிறேன். பாக்கியமென்றேன்! ஆம்; அது இச்சிறியேனுக்குக் கிடைத்தது பெரும்பாக்கியந்தான்!!

“ஜவஹர்லால்நேரு கொழும்புக்கு வந்தார். பல பிரமுகர்கள் சூழ்ந்து அவருடன் நடந்தனர். ஒரு ஏழைச்சிறுவன், ஜவஹருக்கு மாலையிட ஓடிவந்தான். அதைக் கண்ட பொலிஸ்காரன் அவனைப் பிடரியிற் பிடித்துத் தடுத்தான். அதை நேரு கண்டார். உடனே அவர், பொலிஸ்காரனை அப்புறப்படுத்திவிட்டு அந்தச் சிறுவன் முன் சென்று மாலைக்காகத் தன் தலையைத்தாழ்த்தி நின்றார்”; என்று முன்னெருமுறை நம்முட்பலர் பத்திரிகையில் வாசித்தபொழுது அந்தச் சிறுவனின்பாக்கியத்தை நினைத்தோமல்லவா? தேசிகரும் இவ்வாரூக, (நிலையில்—அந்தஸ்தில்) தமிழிலும் தாழ்ந்தவர்களுடன் பேசிப் பழகும் சபாவும் படைத்தவர். தேசிகரைப் போன்ற பெரியவர்களென்றால் என்னைப் போன்ற சிறியவர்களுடனும் தங்கள் பெருமைகளை மறந்து தாழ்மையாக நிற்பார்கள். ‘பெரியவர்கள்’ என்றசொல்லுக்கு இதுதான் வரைவிலக்கணம் என்பது எனது கருத்து. இக்கருத்தின்படி தேசிகர் அவர்கள் பெரியவர் என்பதற்கு கிஞ்சித்தும் ஜயமின்று! ‘தன்னைத் தாழ்ந்துகிறவன் உயர்த்தப்படுவான்’ என்றும், ‘ஆயினில் எளிமையுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்....’ என்றும், சாந்தகுணமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்...’ என்றும், ‘நீதியின்மேல் பசிதாகமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்...’ என்றும், இரக்கமுள்ளவர்கள் பாக்கியவான்கள்...’ என்றும்,

இருதயத்தில் சுத்தமுள்ளவர்கள் பாக்கிய வான்கள்...’ என்றும், ‘சமாதானம்பண்ணு கிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்...’ என்றும், ‘நீதியினிமித்தம் துன்பப்படுகிறவர்கள் பாக்கியவான்கள்...’ என்றும் இயேசுசுவாமி மொழிந்த திருவுரைகள், என்னாபக்த்தில் இவரைப்பற்றி நினைக்கும்போது வருகின்றன. இத்தகைய தாழ்மை, ஆவியில் எளிமை, சாந்தகுணம், நீதியின்மேல் பசிதாகம், இரக்கம், சமாதானம், தூய்மை, நீதியினிமித்தம் துன்பம் அனுபவித்தல் முதலிய அரும்பெருங்குணங்கள் தேசிகிடம் நான்கண்டேன் ; கற்றேன்.

இப்பெரியாரோடு பழகும் பாக்கியம் பெற்றநாட்டொடக்கமாக, நான் அவரை “தாத்தா” என்றே அழைத்துவந்தேன். சிறுவில்லைகள், பெற்றூர் இருந்தாலும், பாட்டன் பாட்டி இருப்பரேல் அவர்களுடனேயே அதிகமாகக் கொஞ்சிக்குலாவி விளையாடுவர். பாட்டன்பாட்டியும் அகற்கேற்றவாறு பின்லைகளோடுசேர்ந்து அவர்களைப் போலவே விளையாடியும் அளவளவியும் சந்தோஷமுற்றிருப்பர். இவ்வாறுக, தாத்தா கிங்ஸ்பரி அவர்களும் சிறியேனுகையை என்னேடும் மற்றவர்களோடும் உள்ளக்களங்கமற்றவராக கேவிபண்ணி, விளையாடி, அளவளவிமகிழ்ந்தார். ‘தாத்தா’ எனஅழைக்க நான் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியுள்ளவனுகவிருந்தேனே அவ்வளவு மகிழ்ச்சி அவருக்கும் இருந்ததென்பதை அவரது நிஷ்களங்க வதன்த்தினாடாப்பிரதிவிமித்த புன்முறைவல் விளங்கப்படுத்திற்கு.

லருகாள் நாங்கள் உணவாருந்திக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது, ‘மோஸஸ்’ என்று. ‘தாத்தா’ என்றேன் நான். உடனே அவர், “நான் முந்தின ஜென்மத்தில் உங்கள் மலையானாட்டில் பிறந்திருப்பேனேவென்று

நினைக்கிறேன்” என்றார். “என் தாத்தா அப்படிச் சொல்லுகிறீர்கள்? ” என்றேன் நான். அவர், “என்மனதைக் கொள்ளைகொண்ட நண்பர்கள் பலர் மலையாளத்தினராகத்தானிருக்கிறார்கள். Dr. ஜெயராம் என்ன! (எங்களுடன் கூடதிருந்து உணவாருந்திக்கொண்டிருந்த ஒரு மலையாளத்து அம்மானைத் தலையால் சுட்டிக்காட்டி) இந்தச் சகோதரியென்ன! ‘பாடினிமணி’ யென்ன!, Mr & Mrs N. P. பின்லையென்ன!, சீர் என்ன!, யாரைப்பார்த்தாலும் எல்லாரும் மலையாளத்தினராகத்தானிருக்கிறார்கள். என்ன, சரியா சிழையா நான் சொன்னது? ” என்றார். “என் தாத்தா, மறுஜென்மம் ஒன்றுண்டானால் நான்கூட யாழ்ப்பாணத்தில் தான் முன்ஜென்மத்திற் பிறந்திருப்பேனே என்று சமூசயிக்கிறேன்” என்னவும் கொஞ்சநேரம் சிரித்து மகிழ்ந்தார் தாத்தா.

இன்னொருநாள் மாலைப்பொழுது தேசிகர், சாய்வநாற்காலியில் புன்முறைவுடன் சாய்ந்திருந்தார். நான் அவருக்கெதிரே உட்கார்ந்துகொண்டு, ‘உணவை ஏறிய நிறபவனின் கையைப்பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்காகம் போல’ தேசிகருடைய வாயையும் கண்ணையும் கருத்தாய்க் கவனித்துக்கொண்டிருந்தேன். மணிமொழிகள் சிந்தத்தொடங்கின!: “மோஸஸ், ஏழாலையில் என்னுடைய தாய்தந்தையரின் சொந்தமான வடவிக்காணி யிலுள்ள ஒரு கூரைக் கொட்டிலுக்குள் ஒரு ஒலைப்பாயின்மேல் நான் ஒருநாள் படுத்திருந்தேன். அப்போது ஒரு அமெரிக்கநண்பர் என்னைத்தேடி அங்கே வந்திருந்தார். உடனே நான் எழுந்து பளைத்தைப்பாயைத்தின்னையின்மேல் விரித்தேன். அவர் அதின்மேலமர்ந்து, வடவிக்காணியையும், கூரைக்கொட்டிலையும், என்னையும் ஏற்கிறங்கப் பார்த்தார். பின் அவர், ‘மில்டர் கிங்ஸ்பரி, உம்மைப்பற்றி நான்கேள்விப்பட்ட

தென்ன! , உமது படிப்பெண்ண! , செல்வாக் கென்ன!!! நீர் இங்கே இந்தக் கூரைக் கொட்டிலீற்றானு இருக்கிறீர்? தற்கால காகரிகத்திற்கேற்றவிதமாய் நீர் ஒரு பெரிய வீட்டில் இருப்பிரென்றே எண்ணியிருக்கேன்! இனியாவது இந்த வட்சிகளையுந்தறித்து, இந்தக்கொட்டிலீயும் இடித்து அப்புறப்படுத்திவிட்டு அழகிய மேல்வீடொன்று டட்டி இரும்' என்றார். அதற்கு நான், 'ஐயா, இந்தக் கிண்ணைதான் என் ஆச்சிவன்னைக் கொஞ்சிக்கொஞ்சிக் குதலைகேட்டுக் கொழுஞ்சவை முழுந்கொடுத்த நல்லிடம்; அந்தக் தாழ்வாரத்திற்றூன் என் அப்பு 'ஆனுதுவன்னு அன்பொடு கற்பித்து அகமிக மகிழ்ந்தார். அந்தப் பணைமரநிழலில் சின்ன வயதில் கிறுரொடுகூடி சிற்றில்கோளி கிறுசோற்று, பெற்றவர்மகிழ பெரிதுவந்திருந்தேன். இவ்வாறு, பண்டைநினைவுகள் பலப்பல்கொண்ட இவ்வீட்டைக் குலைப்பதெங்குமா? ' எனக் கூறினேன். அவரும் அகன்றார்.

சின்னைட்கழித்து பிறிதொரு நண்பர் எனிக் கானுவான் விழைந்து வந்தனர். அவரோ ஆங்கிலேயர். அவர், என் எனிய வீட்டைக்கண்டு, முழுவதையும் இடித்தழித் தொழியென இடிப்பிரை இசைக்காது, 'கிங்ஸ பரி, இது கல்லகாணி! நல்லவீடு! ஆயின், சுற்றுவர இந்த மண்சவரில் சில சிறு யன்வங்கள் கட்டுக' என ஒரு சிறு திருத்தம் குறினார்" என்று கணத்தைய முடித்தனர். இவர் கூறுவது யாவும் உண்மையாய் ஏழாலையில் கடந்த காரியங்களாக இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தோடு, திறந்தவாயும், இமையாய்தியும், சுருக்கிய நெற்றிய முடையனுக் கிடியினி என்னசொல்வாரோ என்றிருந்த எண்ண விளித்து, "அமெரிக்க நண்பர் கூற்றே ஆங்கில நண்பர் கூற்றே யாது

சிறந்தது?" என ஒரு வினை விடுத்தனர். தயங்காது, "ஆங்கில நண்பர் கூற்றே நன்று" என்றேன். "மோஸல், சரியாகக்கூறினீர்" என்று சொல்லிவிட்டு, "இக் காலத்தில் கிறிஸ்துமார்க்கமும் இப்படித்தான் வளருகின்றது. சைவசமயத்தின் நன்மைகளை மதித்துக் கண்ணியப்படுத்தாமல் எல்லாவற்றையும் அத்திபாரத்தோடு இடித்தழித்து, சைவத்திலீருந்து கிறிஸ்துவை ஏற்கும் ஒரு வரின் குடும்பயைவெட்டி, மரக்கறி உண்பவினை மாட்டிறைச்சி உண்ணப் பழக்கி, கஞ்சி குடிப்பவனைக் காப்பிக்குள் விழுத்தி, கந்தசாமியைக் காப்பியேலாக்கி, சப்பிரமணியத்தைச் சுவக்கினுக்கி, அட்டாங்க சாஷ்டாங்க நமஸ்கார முறைகளை அழித்து, தேனிலுமினிப் தேவார திருவாசகங்களைத் தள்ளி, மேனுட்டிலீருந்து இறக்குமதியான 'ஞானப்பாட்டு' எனும் காதுக்குக் கரடுமுரடான சரடிராகம் பாடி, எல்லாவற்றையும் அடிதலை மாற்றி அழித்தொழித்து மேனுட்டின் அலங்கோல நாகரிகத்தைக் கிறிஸ்துமார்க்கத்திற்குத்தி "சாம்பார் குழம்பு" வைக்கிறார்களோ! வீட்டைப்பற்றி அந்த ஆங்கில நண்பர் கூறியதுபோல் கிறிஸ்துவை ஏற்றுக் கொள்வாரைக் காணுமே!" என்று பெருமூச்சு விட்டார். தேசிகரது அழகிய வெண்தாடியில் கண்ணும், கதையில் கருத்துமாக இருந்த நானே தேனுண்ட வண்டு மயங்குவதுபோல மயங்கிக்கொண்டிருந்து கண்களைத்துடைத்து, 'ஏழாலை வீட்டைப்பற்றியகதை', மார்க்கவியயம் நான் விளங்கும் பொருட்டு உதாரணமாக ஒரு கட்டுக்கதையாய் எனக்குக் கூறினுரெனப் பின் உணர்ந்தேன், ஐயோ! தேசிகரது இக்கொள்கையினை உலகம், விசேஷமாக இந்தியாவும் நம்மிலங்கையும் கைக்கொண்டாலோ!

பிறிதொருநாள், தேசிகருடன் அளவளாவிக்கொண்டிருந்தேன். "மோஸல்!"

என்றார் தேசிகர். வழக்கம்போலத் “தாத்தா” என்றேறன் நான். அப்போது தேசிகர், “நான் ஒருமுறை தென்னிந்தியாவில் புகை யிரதத்திற் பிரயாணங்செய்துகொண்டிருங் தேன். ஒரு ஹிந்து கல்விமானும் இருந்தார். நாம் பழகிப்பயின்று பலப்பல உரையாடிச் சென்றேயும். அவர் என்னிப்பார்த்து, ‘தாங்கள் ஒரு கிறிஸ்தவப் பாதிரியார்; அப்படி யிருந்தும் இராமரைப் புகழ்ந்துபேசுகிறீர்கள்! எழுதுகிறீர்கள்! ஆகையால் நான் இராமரைப் பின்பற்றினாலென்ன?’ என்றனர். நான் அவரைப்பார்த்து, ‘நீங்கள் இராமரைப் பின்பற்றினால், அவர் சென்ற பாதையிற்சென்று அவரடைந்தனுபவிக்கும் சந்தோஷத்தையுமே பெறுவீர்கள். கிறிஸ்துவைப் பின்பற்றின், கிறிஸ்துசென்றபாதையிற் சென்று அவரைப்போலாகி அவரனுபவிக்கும் சந்தோஷத்தையும் அடைவீர்கள்; என்று கூறினேன்’’ என்றார். “இன்னொரு முறை, இதுபோல் வேறொருவர், ‘நான் கிருஷ்ணரைப் பின்பற்றி வருகிறேன், அது போதாதா, கிறிஸ்துவைத்தான் பின்பற்ற வேண்டுமா?’ என்றார். அப்போது அவருக்கும் மேற்கூறியவாறுன பதிலையே சொன்னேன்” என்றார்.

சில கிறிஸ்தவ பாதிரிமர்கும் ஏனைய பல போதகர்மாரும் இவரைப் புறக்கணித்த போதிலும், “கிறிஸ்து என்னுடையவர்” எனக் கடைசிவரையிலும் கூறி, கிறிஸ்து மார்க்கத்தைவிட்டகலாமல் இருந்தது மேலே கூறியவைகளுக்குச் சான்றாகும்.

ஏந்த நுட்பமான—ஆழமான காரியங்களையும், எளிதான கடைகள் மூலமாகவே எனக்கு விளங்கப்படுத்தினார். இவ்வாறு, ஒருநாள், மார்க்கவிஷயமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது, கடைசோல்லத்தொடங்கினார்: “ஒருவன் ஒரு காட்டுவழியே சென்றுன். அப்

போது ஓரிடத்தில் சற்று அழுத்தமான கல்லொன்று கிடந்தது. அதைத் தூக்கி தத்தையிற் சுமங்குகொண்டு வீடேகினான். மறு நாள் அவன், அதை மிதித்து ஏறுவதற்காக வாசற்பக்கமாய் வைத்தான். சிலநாட்கள் இவ்வாறு சென்றன. ஒருநாள் அவன் வீட்டுக்குவந்த கட்டாடி இக்கல்லைக்கண்டு, தன் தொழிலுக்குத்தவியாகஇருக்குமென்றென்னி சிறு விலை காடுத்து, வாங்கிச்சென்றன. தன் தொழில்முறைக்கிசைய அதைக்குளத்தில் நீரோரத்திலே போட்டு சிலை சலவைசெய்துவந்தான். இப்படி பலநாட்களாகச் செய்துவந்தபோது அக்கல் அதிகம் மினுமினுப்பும் பிரகாசமுமூள்தாய் வந்தது. ஒருநாள், இக்கட்டாடியைத் தேடிவந்த தட்டார் ஒருவர், இக்கல்லின் பிரகாசத்தைக்கண்டு, அதை எப்படியும் கைப்பற்ற என்னி, கட்டாடியைக் கேட்டார். அவன், தனக்குப் பணம்கொடுத்தால் கல்லைக்கொடுப்பதாகச் சொன்னான். அதற்கிசைந்து பத்து ஒருபாலைக் கொடுத்துவிட்டுக் கல்லைக் கொண்டு போனார். பத்தர் அதைப் பக்குவமாக ஆராய்ந்து, பிரகாசமானபாகத்தை வெட்டி எடுத்தார். அப்போது அக்கல் முன்னிலும் அதிக பிரகாசத்தைக் கொடுத்தது. இதை அறிந்த இரத்தின வியாபாரியொருவர் வந்து விலை பேசினார். அப்போது அதின்விலை பன்மடங்கு அதிகரித்தது. இவ்வாறு உயர்க்க விலைக்கு இரத்தினவியாபாரி வாங்கிச் சென்று, பின்னும் அதிக நுட்பமாக வெட்டி அழுபூட்டினார். அதன்பின் அக்கல் மதிப்பிட முடியாததாகவிட்டது!

இத்தன்மையதாகவே நம் வேதாகமமும் உள்ளது. சிலர் அதை எங்கேனும் ஒரு மூலையிற் போட்டு வைக்கிறார்கள்; சிலர் அதை, தினசரி தூக்கிச் சுமங்கு நடக்கிறார்கள். வேறுசிலர் மேசையின்மேல் அலங்காரத்துக்காய் வைக்கிறார்கள். பின்னுஞ்சிலர்

அதிற் போதிய கரிசனையில்லாதவர்களாய், வாசித்துத்தன்றுக்கிருங்கள். ஆனால், நாம் மிகக் கரிசனையோடு வேதத்தை ஆராய்ந்து தியானிப்போமாயின், கடவுளருளால் ஈற்றில் நாம் கண்டடைவது, ஒருவராலும் மதிப் பிடக்காத கிறிஸ்துவே” என்றும், ‘உலகி துள்ள விசேஷத்த புத்தகங்களுள் வேதா மூமே மிகச் சிறந்ததென்றும், அதிற் புதைந்து கிடக்கும் புதைபொருட்கள் மதிப் பிடற்கியனவென்றும், எவரும் திடீரென்று கண்டுபிடித்தற்குரியனவல்லவென்றும்’ ஒரு முறை எனக்குக் கூறினார். “வேதாகமத்தை வாசித்து விளங்கி வைண்டுமானால், ஒரு தனி அறையில் அல்லது அரவமற்ற ஒரு தனி இடத்திலமர்ந்து, ஒரு பிள்ளை தன் தந்தை பிடம் பாடம்கேட்டறிய ஆவலாய்க் காத்தி சூப்பதுபோன்று, வேதாகமத்தை விரித்து ‘பரம தந்தையாம் கடவுள் எதிரில் நிற்கிறோர், விளங்காத விஷயங்கள் யாவும் அவர் அடிப்பேறுக்கு விளங்கப்படுத்துவார்’ என்றும் உணர்ச்சியோடு வாசித்துத் தியானிக்க வேண்டும்” என எனக்குக் கற்பித்தார்.

இக்கற்றிலிருந்து தேசிகர் அவர்கள், இத் தன்மையாக வேதாகமத்தை வாசித்துத் தியானித்துணர்ந்தவர் எனப் புலப்படுகின்றது.

தேசிகர், மார்க்க அனுபவங்களில் வைராக்கிய எண்ணமுள்ளவர். சங்கீதமென்றாலோ இவர் விஷயத்தில் சொல்லவேண்டிய தில்லை. புன்னாகவராளி இராகம்பாடப் புற்றிலிருந்து புறம்போங்து, தன் தலைவிரித் தாடும் அரவென, இனிய பண்ணிசை பாடுவார் பாட, இவரும் தலையை ஆட்டி ஆட்டிச் சுவவக்கும் காட்சி இன்றும் என் அகக்கண்ணுள்ளிற்கின்றது.

தேசிகர் மார்க்க வைராக்கியர்—சங்கீதரசிகர்—இலக்கியக் கடல்—தமிழனையின் தவப்புதல்வருள் ஒருவரான தாமோதரனார் என்னுங் தந்தையின் மைந்தர். இவரில் நான் கண்டதும் கற்றதும் நினைக்க நினைக்க—எழுத எழுத கடல்போல் விரியுமென்றஞ்சி இங்கே விறுத்துகின்றேன்.

நாமோ தரமுரைக்க வல்லேம்? நலம்வளர்த்த
தாமோ தரனார் *தவப்பேற்றை — போமோ?
புகழுடலம் பொன்றுது பூதவுடல் சென்றும்
† நிகழுமுகம் பன்னாறு நின்று.

* தவப்பேறு = புத்திரன்.

† நிகழுமுகம் = நிகழும் + உகம்.

வாழ்க சண்டமிழ்! வாழ்க கிறிஸ்துவின் அகிம்சை!!
வாழ்க தேசிகர் வழிவழிச் சிறந்து!!!

பாலைபாடிய பெருங்குங்கோ

VIDVAN, G. SUBRAMANIAM, M. A., B. L.,
(Annamalai University)

பெருங்குங்கோ என்பவர், சேரநாட்டாச்சாயும் சிறந்த புலவராயுமிருந்ததோடு, வரையாதீயும் வள்ளலாகவும் விளங்குகிறார். அதற்கு முக்கிய காரணம், அவர் உலக வாழ்க்கை நிலையற்றது என்னும் உண்மையை நன்குணர்ந்திருந்தார். அவர் தாம் பாடிய பாட்டுக்களிற் பலவிடத்தும் செல்வாநிலையா மையை வெசு அழகாக நயம்பட எடுத்துக் காட்டுகிறார். நிலையாமையை விளக்குவதற்கு அவர் எடுத்தாரும் உவமைகள் மிக ஏழும் பாராட்டத்தக்கவை. ஏழு நரம்புகளையுடைய யாழானது இசைவூல்லான் ஒருவன் கைப்பட்டு இன்னிசை அமிர்தத்தைப் பொழி கின்றது. ஆனால் அக்காரியானது இசையின்பத்தை எங்காரும் கொடுத்து வருகின்றதா? வெசுகீச்சிரத்தில் தானக்கோவினிட்டயே நரம்புகள் அகப்பட்டு அறந்து போய் இசைதாரா தொழிகிறது. இவ்விதமாக அழிந்துபோம் யாழைவிடச் செல்வம் நிலையில்லாதது.

“வீழுரக்கிறைச்சியாய் விரல்கவர் [பிசைக்குங்கோவிழுந்தம் பயன்கெட இடைநின்ற நரம்பறாம் யாழிலும் நிலையில்லாப் பொருள்”] (பாலைக்கலி - 7)

ஒருவனிடம் திருமகள் அகனமர்ந்து வீற்றிருப்பதுபோலக் காட்டித் திடைரென்று அவனைவிட்டு நீங்குகிறான். இகை நாம் கண்கூடாக வித்தமும் காண்கின்றேன். அது மட்டுமன்று; அத்திருமகள், தான் முன் அடைந்தவரை, முன்னையிலும் கேடாகும்படி விட்டு நீங்குகிறான். அத்திரு

மகளைவிடப் பொருள் நிலைபேறில்லாதது என்கிறார் புலவர்.

“மீஇத்தாங் கொண்டாரைக் கொண் [டக்காற் போலாது பினியுங்காற் பிறரென்ப் பிடின்றிப் [புறமாறுங் திருவிலும் நிலையில்லாப் பொருள்”] (பாலைக்கலி - 7)

இவ்வெடுத்துக்காட்டுகள் போதாவென்று இன்னுமொன்றும் கூறுகிறார். நன்றிபுரிந்த அமைச்சரையும் கண்ணேடாது உயிர்கொள்ளும் அரசனைவிடப் பொருள் நிலையற்றது.

“புரைதவப் பயனேக்கார் தம்மாகக் [முயல்வாரை வரைவின்றிச் செறும்பொழுதிற் கண் [நேடோ துயிரவேளவும் அரசுறும் நிலையில்லாப் பொருள்.”] (பாலைக்கலி - 7)

தனிமுடி கவித்தாரும் அரசாய், ஒரு நாயகமாய் ஓடவலகுடனுண்டவரெல்லாம், கருநாய் கவர்ந்தகாலாய், சிதைகிய பாளையராயப் பெருந்தொன இம்மையிலே பிசைக்கொள்வதை இப்புலவர் கண்டும்கேட்டும் அதன் உண்மையை நன்றாய்த் தெரிகிறார். முடசார்ந்த மன்னரும் பிடிசாம் பலாகத்தானே வெந்து முடிகிறார்கள்! அரசும் முடியும் தரைசேர்வது தின்னாம் என்பதை உறுதிபயக்க எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“விரிதிரை முங்கீர் மன்தினி கிடக்கைப் பரிசியஞ் செல்வம் பொதுமை மின்றி நனவின் இயன்ற தாழிலுங் கங்குற் கனவின் அற்றன் கழிவே.”

(அகநானாறு - 379)

கீர்கும்பத் தீங்கிலப்பரப்பை எல்லாம் ஒரு சேரக் கட்டியானாம் சக்கரச்செல்வம், இன்று உண்மையில் நிலைத்திருப்பதைப்போற் காணி அம், காளை கனவுபோலப் பொய்யாகிக் கழியும் என்பதைத் திட்பமாய் அறிந்தவர். இதை ஆங்கிலத்தில், “Sceptre and crown must tumble down” என்பர். ஆதலால்,

“அற்கா வியல்பிற்றுச் செல்வம்
அதுபெற்றுல்
அற்குப் வாங்கே செயல்”

என்னும் முதுமொழிக்கேற்ப, இக்கவியரசர் தம்பொருளொவாரி யாவர்க்கும் கொடுத்துதான். அவர் பாடிய பாடல்களில், பொங்கு மனத்துடன் உவகைப் பெருக்கெடுத்துத் தாம் அடைந்த ஈத்துவக்கு மின்பத்தை இனிதுமொழிகின்றார். இளவேனிற்காலத் தில் எங்கும் பசுமையும் குளிர்மையும் கிறைந்து மனம் குதூகவிக்கிறது. மரங்கள் எல்லாம் தழைக்கு, கொத்துக்கொத்தாய் அரும்புகள் மலர்ந்து மலர்ந்து எல்லார்க்கும் பயனைக் கொடுக்கின்றன. ஆடவரும் பெண் டிரும் அம்மலர்களைக் கொய்து விளையாடியும் அழகுபெறப் புனைந்தும் அதன் நறு மனத்தை மோந்தும் மகிழ்கிறார்கள். வேண் டியவர் யாவர்க்கும் நறுமணமிருந்தயர்கள் நன. இவ்வியல்பைக் கானும் புலவருக்கு நிலையாமையை உணர்ந்தவர்கள் கொடையே முன்வந்து காட்சியளிக்கிறது.

“உணர்ந்தவர் ஈகைபோல் இன்றும்த்த
[மரத்தொடும்” (பாலைக்கலி-31)

அவ் விளவேனிற்காலத்தில் மரங்கள் பலர்க்கும் மலர்களை வழங்கிப் பயன்பட்டு மேன்மேலும் தழைத்து நின்று, யாதொரு குறைவுமின்றி, ஆற்றங்கரைப் பக்கங்களில் தங்கி வளரும் காட்சி, ஈதலிற் சிறந்து இல்லறம் நிகழ்த்தும் தீவினை யில்லாதவ

னுடைய செல்வம் வளர்ந்து ஒங்குவதை ஞாபகமூட்டுகின்றது.

“ஈதலிற் குறைகாட்டா தறன்றின்
[தொழுகிய
தீதிலான் செல்வம்போற் றீங்கரை
[மரம் நந்த”
(பாலைக்கலி-26)

என்று கூறகிறார். இதனால் வறியவர்க்கும் சுற்றத்தாருக்கும் குறையாது கொடுத்தலே அறம் என்பதும், இல்லறம் நடத்துபவர் களுக்கு ஈகையே சிறந்ததென்பதும் அவ் விதம் அவர்கள் கொடுத்து வந்தாலும் அவர்கள் செல்வம் குறையாது பெருகி வளரும் என்பதும் நன்கு விளங்கும். இப் புலவர் இயற்கையின் செழிப்பை இவ்வாறு கண்டு கொடையின்பத்தை அனுபவித்ததன்றி, இதற்கு மறுதலைப்பட்ட நிலையையுங் கண்டு மனம் கசங்கிருக்கிறார். சுரத்தில் மரங்கள் எல்லாம் வெயிலால் சுடப்பட்டு வெம்பி, கிளைகள் அலைத்தும் வாடியுலர்ந்து இலையுதிர்ந்து, வழிப்போக்கருக்கு நிழலைத் தாராது நிற்கின்றன. உடனே புலவருக்கு உலோபியின் கொடுமை நினைவுக்கு வந்து விடுகிறது. அதை,

“வறியவன் இளமைபோல் வாடிய
[சினையவாய்ச்
சிறியவன் செல்வம்போற் சேர்ந்தார்க்கு
[நிழலின்றி”
(பாலைக்கலி-10)

என்று குறிப்பிடுகிறார். பரந்த நோக்கமின்றி மனம் சுருங்கியவனுய்ப் பிறர்க்குதலாப் பேதையை, சிறியவன் என்று வெறுத்துக் கூறுகின்றார். அவன் எவ்வாறு தன் சுற்றத்தாருக்கும் தன்னை அடைந்தவர்களுக்கும் பயன் படாது வாளா கழிகின்றுவே அது

போல் அவ்வேங்கடத்து வாடிய மரங்களும் நிழலில் தாராதிருக்கின்றனவாம்.

ஆனால், ஒரு செல்வனுடைய வளைன் நிரம்ப உண்டு, அவனுக்கு ஓர் இடுக்கண் வந்தகாலத்து ஒன்றும் உதவாத அற்பர் களைப் பெருங்கடுங்கோ யாதும் வியந்தவ ரஸ்லர். அவ்வித நன்றியில்லாச் சிறியோரை, உணர்விலார், என் று கூ றி அன்ன வர் தொடர்பை நீங்கி வாழ வேண்டுகிறோர்.

“செல்வத்துச் சேர்ந்தவர் வள னுண்டு
[மற்றவர்]
ஒல்கத்து நல்கிலர வனர்விலார்
[தொடர்பு”
(பாலைக்கலி-24)

என்று அவ்வித நட்பைக் கண்டிக்கும் முறை போற்றத்தக்கது. ஆனால் செய்கன்றி யறிந்து செம்மையின் நிற்கும் சீலர்களும் இவ்வுலகில் வாழ்கிறார்கள் என்பதைப் பெருங்கடுங்கோ மறந்து விடவில்லை. இவ் விண்மையை இயற்கைத் தோற்றத்தின் ஒரு காட்சியிலிருந்து நன்கு விளக்குகிறோர். அகன்ற ஆறுகள் நிறைந்த நிறைத் தாம் எங்கும் பரந்து ஊட்டி, நீர் வற்றியின், சிறு வாய்க்கால்கள் போன்று, அறல் ஒழுக நீர் சுருங்கிப் போகின்றன. அதுதான் இளவேனிற்காலம். அப்பொழுது, ஆற்றின் இரு கரைகளிலும், அதன் வெள்ள நிறை உண்டுவார்ந்த மரங்கள் வளம்பெற வளர்க் கோங்கி நிற்கின்றன. ஆற்றில் நீர் வற்றிய வருத்தங்கண்டு அம்மரங்கள் சுகிக்கமாட்டாதனவாய்த் தம்மிடமுள்ள மலர்களை அந்த ஆறுகளிலிரும்படி சிதறி அவ்வியாற் றுக்கு அழுகு கொடுத்து நிற்கின்றன. தமச்சு முன்னே ஓர் உதவியைச் செய்து பின் கெட்டவர்களுக்கு, நன்றிமறவாது

தாம் ஓர் உதவியைச் செய்யும் பெருமை யுடையவர்போல் அம்மரங்கள் காட்சிய ஸிக்கின்றனவல்லவா? இக்காட்சி புலவர் இதயத்தை அப்படியே உருக்கவிடுகிறது. இந்த நிலையில் புலவர் இதயம் இனிய பாவாகி உருகி ஒழுகுவதை யாவரும் படித்து மகிழ வேண்டியது அவசியமே யாகும்.

“மன்னுயிர் ஏழூ - மலர்நூலம்
[புரவீன்று]
பன்னீராற் பாம்புனல் பரந்தாட்டி
[யிறந்தபிற்]
சின்னீரான் அறல்வார அகல்யான்
[கவின்பெற
முன்னேன்று தமக்காற்றி முயன்றவர்
[இறுதிக்கண்]
பின்னேன்று பெயர்த்தாற்றும் பீடுடை
[யாளர்போற்
பன்மலர் சினையுகச் சுரும்பியிரந்து
[வண்டார்ப்ப
இன்னமர் இளவேனில் இறுத்தந்த
[பொழுதினுன்.]”
(பாலைக்கலி-33)

வயல்களிற் பயிர்களை உழவன் கண் னுக் கருக்துமாய்க் கவலையோடு வளர்க் கிறுன். அப்பயிர்களுக்கு இடையில் ஏற் படக் கூடிய நோக்காடு கண்டு வருந்து கிறுன். அவ்வருத்தம் திரும்படி நோய் தீர்ந்து பயிர்கள், தாம் ஈன்ற உணவுகளைக் குடிமக்களுக்குக் கொடுத்துக் களிப்பூட்டு கின்றன. அப்பயிர்களையுடைய நிலமாகிய உலகம், தான் பயிர்களின் மூலம் உணவை ஈன்ற பசுமை தீர்ந்து புதிய அழுகுடன் விளங்குதல் கவிஞருக்கு ஒரு பெண் புதல்வனை ஈன்று தன்குடியைத் தாங்கச் செய்வது போலத் தோன்றுகிறது. அவள் கருப்பங் தங்கிய காலத்துப் பிறக்கும் வேட்கையாகிய நோய் அவளது இளமைக்

காலத்து அழகைக் கெடுப்பதுமன்றி அவளை மிகவும் வருத்துகின்றது. அவள் மெய்னோக் காடு கண்டு சுற்றத்தார் பெரிதும் வருந்து கின்றனர். அவ்வருத்தத்தும் தீர அவள் புலவர்லை ஈன்று, அவளைக் கொண்டே அக்குடியை எல்லாம் பாதுகாக்கிறார். இக் கருத்துக்கள் செய்யுளாக உருக்கொண்டு இப் புலவரிடமிருந்து வருவது மிகவும் இன்புற்றப்பாலது.

“தொல்லெழில் வரைத்தன்றி வயவு
[நோய் நலிதலின்]
அல்லாந்தார் அலவுற ஈன்றவள்
[கிடக்கைபோற்]
பஸ்பய முதலிய பசுமைதீர் அகன்
[ஞாலம்]
புல்லிய புனிரூரீப் புதுநலம் ஏர்தார்”
(பாலைக்கலி-28)

இதனால் இப் புலவர், ஒருவன் தன் சூழலைத் தாங்க வேண்டுவது முதற்கடமை என்பதைக் கூறுமுகத்தால் ஒப்புரவறிதல் என்பதை நன்கு வலியுறுத்துகிறார். இவ்விதம் செய்யாது ஒருவன் தன் சுற்றங்கெட வாழ்வானுயின் அவன் செல்வம் போலிவழிந்து குன்றும். இவ்வண்மையைப் பேருங்கடுங்கோ வெகு அழகாகப் பாடி பிருக்கிறார். தலைவன் பிரிவின்கண் தலைவியின் தோள்கள் பொலிவழிந்து வளை கழலுகின்றன. அவ்விதம் பொலிவழிவது, சுற்றங்கெட வாழ்வன் ஆக்கம் பொலிவழிவது போன்றிருக்கும் என்கிறார்.

“கிளையழிய வாழ்வன் ஆக்கம்போற்
[புல்லென்று]
வளையானு கெகிழ்போடும் தோளாயின்
[வென்செய்கோ.”
(பாலைக்கலி-33)

இதனால் இப் புலவர் பெரியார், கையைத் தன் வாழ்க்கையின் பயனுக்க்

கொண்டு வர்முந்தவரென்று தெரிகிறது. இரவலர் தம்மிடத்து நாள் தோறும்தவ ணது வங்கு கொண்டே பிருக்கவேண்டும்; தாம் அவர்களுக்கு முகமலர்ந்து அவர்கள் அகமலரப் பொருளை எடுத்து வழங்க வேண்டும் என்பதே அவருடைய வேட்கை. அவ்விதம் ஒரு நாளாவது, நேராது கழியுமாயின், அதுவே அவருக்குப் பிறவாத நாள். அதைவிடக் கொடிய துன்பம் வேறு இல்லை. இத்தன்மையவாகிய அவருடைய சிறந்த இயல்பு, அவர் பாடியுள்ள ‘பிரிவச்சம் உரைத்தல்’ என்னும் துறையில் அமைந்துள்ள, குறுங்தொகைப் பாட்டு ஒன்றுல் நன்கு புலனுகின்றது. தலைவியைப் பால்வயத்தனுகிக் கண்டு அளவளாயிய தலைவன், “நின்னையான் பிரியேன்” என்று கூறி, அவள் பிரிவென்ப தொன்று உண்டென்று ஓர்ந்து, அஞ்சமாறு செய்கிறான். அவ்விதம் கூறி வரும் தலைவன், “மெல்லியலே! உன் மனம் வருங்கும்படி நான் உன்னை நீத்துப் பிரியேன். பிரிவெனுகில், என்னை நோக்கி இரவலர் வாராத நாட்கள் பலவாகி யான் அவல்முறு வேஞாக” என்று கூறுகிறான்.

“மெல்லியல் அரிவைநின் நல்லகம்
[புலம்ப
நிற்றுறங் தமைகுவை னுயின் ஏற்றுறங்
திரவலர் வரரா வைகல்
பலவா குகயான் செலவுறு தகவே.”
(குறு-137)

இப்பொருள் பொதிந்த பாட்டின் அருமை பெருமைகள் அளவிடற் கரியவாகும். சில சொற்களைக் கொண்டுள்ள இச் சிறியபாட்டினுள் ஆழங்கத்தன்ற கருத்துக்கள் அழகாக அமைக்கப்பட்ட டிருக்கின்றன. இதைக் கொண்டு இதைப் பாடிய புலவரின் மனே நிலையை நாம் எளிதில் அறிந்து கொள்-

ளலாம். “ஈத்துவக்கு மின்பம் அறியார் கொல்!” என்று இரங்கும் திருவள்ளுவரின் கருத்தும், நமக்கு நன்கு தெளிவாகிறது. பிறர்க்குக் கொடுத்துதவுதே ஒருவனுக்கு இன்பம். அவனே பிறந்ததின் பயனை இனிது அனுபவிக்கிறுன். ஈயாது பொருளீக் கரங்துவைக்கும் பேசைக்கு இன்பம் என்பதே கிடையாது. அவனது வாழ்க்கை ஒரு பெருங் துன்பமாகவே முடியும். அன்னவைனைச் சேரும் பொருள் அவனுக்கு ஒரு நோயாகவே முடிகிறது. அப் பொருளுக்கும் அவன் ஒரு நோயாய்த் தோன்றுகிறன். இக்காரணம் கொண்டே குறளாசிரியர்

“ஏதம் பெருஞ்செல்வந் தான்துவவான்
[தக்கார்க்கொன்]
நீத வியல்பிலா தான்.”

என்றாலுமிசெய்தார்.

பாடல் வல்ல பாவலராய் விளங்கிய பாலைபாடிய பெருங்கடுங்கோ, பாடல் சான்ற விறல் வேந்தராயும் விளங்கினார். வாணை முடிய ஏகழ் படைத்த வஞ்சியம்பதியிலே செம்பொன் முடிதரித்துச் செம்மையின் ஆண்டுவந்தார். மாற்றலர் அரண்களைத் தகர்த்தெறிந்து அவர் வென்கண்டு மன மகிழ்ந்தார். அவருடைய மறப் போர்களும் அறப் போர்களாகவே முடிந்தன. எதிர்த் தோரும் அவருடன் பேர் புரிய மாட்டா மையால் யுத்தகளத்தில் இரத்தம் சிந்தியதே கிடையாது. பகைவர் கொடுத்த திறைகள் வந்து குவிந்தன. தன்னைப் பாடிய ஆடன் மகளிர்க்கும் பாடன் மாக்களுக்கும் அவற்றை அள்ளி அள்ளிக் கொடுத்தார். பாடினிக்கு நகைகளும், பாணனுக்குத் தலையிற் சூடிக்கொள்ளப் பொன்றும் செய்த தாமரைப்பூவும் அரசர் அந்தக்காலத்தில் கொடுப்பது வழக்கம். அம் முறைப்படி

யெல்லாம் இக் கவிஞராகிய அரசர் வழக்கை வந்தார். ஆனால் மற்றொரு கொடை அவராற் கொடுக்கப்படவில்லை. அதுதான் களப்பவி என்பது. இவரோடு எதிர்த்துப் பொருவோரின்மையால் பேய்க்கணக்களுக்கு இரை கிடைக்காமற் போயிற்று. இதைக் குறித்து இளவெயினி என்னும் பெண் புலவர் ஒரு பேய்மகள் பாடியதுபோலப்பாடி னர். அதனால் அப்பெண் புலவர் “பேய்மகள் இளவெயினி” எனப்பட்டார். பேய்மகள் என்பது தேவராட்டி, பூசாரிச்சி, அல்லது பேயினது ஆவேசம் கொள்பவள் என்றும் பொருள் படும். இளவெயினி யார் வேட்டுவ குலத்திற் பிறந்தவர். கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்து, கவிபாடும் வல்லமையிடன், பாலைபாடிய பெருங்கடுக் கோவின் அரசவையில் ஒரு பெண்புலவராய்த் திகழ்ந்தனர் என்று தெரிகிறது. இவர் பெருங்கடுக்கோவின் வீரத்தையும் கொடையையும் புகழ்ந்து பாடிய ஒரு பாட்டைத்தவிர வேறு யாதும் நமக்குக் கிடைத்திலது. அப்பாட்டில் “பாடினி இழைபெற்றான்; பாணன் பொற்றுமரைப் பூ பரிசில் பெற்றான், என்று பாடி முடிக்கிறார். “உன் பகைவர் முதுகு காட்டி ஒடியதால் பேய்கள் ஒன்றும் பெற்றில்” என்னும் பொருள் குறிப்பாக அமையப் பெற்று, பாட்டுக்கு அழகு கொடுத்து நிற்கிறது. அப்பாட்டு வருமாறு:—

“புறம்பெற்ற வயவேந்தன்
மறம்பாடிய பாடினியும்மே
பேருடைய விழுக்கழன்சிற்
சிருடைய விழைபெற்றிக்கே
விழைபெற்ற பாடினிக்குக்
குரல்புணர்ச்சிக் கொள்வல் பரன்மக
எனவாங்கு, [அும்மே
ஒன்றாழும் புந்ததாமரை
வெள்ளி நாராற் முப்பெற் றிக்கே.

(புறம் 11)

குலசேகரப்பெருமாள் திருமோழி

Vidvan A. S. Narayanasami Naidu, B. O. L.,
Professor of Tamil
Sri Venkateswara Oriental College,
Tirupati.

சிலம்பை யினைக்கத் தேவன் தமிழ் ‘இளங்கோ’ துறவுறமுற்று அடிகளாய் வாழ்ந்தார். செல்வச் சேரங்களுட்டின் வேந்தரான குலசேகரர் அரித்தவிசிலிருந்தே அரியன்ப்ராகும் பெருங்கிலையடைந்து ‘ஆழ்வாராகி’ப் பெரும் புகழோடெண்ணைப்படுகிறார். சேரமான் பெருமாள் சிறந்த சிவனன்பராகி ‘நாயனார்’ ஆனார். என்னே சேரநாட்டரசரின் பெருமை! தமிழ்நாட்டுக் காலவர்குடிக்கே பெருமையளித்துள்ளனர் இம் மூவரும். செங்குட்டுவன் தமிழ்நாட்டரசரைப் பழித்த வாய்டக்கவன்றே வடவாரியர்மேற் படைகொடு சென்றதும்!

வைனைவக்கொள்கை நிலைபேறுறந்துசெய்த இராமாதநாசர் ‘குலசேகரன்’ என்ற பெயரைக் கூறின் ‘இன்னமுதலுட்டுகேன்’ என்று தம்மைத் தலைவியாகவும் சேர நல்லாழ் வானைத் தலைவனுக்குவும் அமைத்துக்கொண்டு கிளியொடு கூறுகிறார். ‘ஆரங்கெடப் பரான்பர் கொள்ளாரென்று’ குடப்பாம்பிற் கையிட்டவன் என்று இவர் கொண்ட மாலன்பர் சீரன்பு மணக்கால் நம்பியால் மகிழ்துறைக்கப்படுகிறது.

தீந்தமிழ் ஆரியம் இரண்டுந் தீரவுணர்ச்த திருவுடைய இவ்வாழ்வார் ஆரியத்தில் ‘முகுந்தமாலை’யும் அருந்தமிழில் ‘பெருமாள் திருமோழி’ என்னும் நாலாயிரப்பகுதி வையும் அருளிச்செய்துள்ளார்.

வாஸ்டீகியின் இராமாயணங்கேட்டுத் தமையே மறந்து தாழும் அவ்வரலாற்றுள் தொடர்புள்ள ஒருவராக எண்ணிச்சுடுப்பட்டுப் ‘பேய்’ச் செயல்களைன்று பிறரெண்ண இவர் சாதாணரையடக்கப் படைத்திரட்டிச் சென்றதும், இராவணனுடு பொர் ‘நீங்கி’க் கடல் கடக்க முயன்றதும் இவரது தன்மையை உணர்த்த வல்லன. தம்மை மறந்து இராமாவதாரத்தில் வாழ்ந்தவர் இவர். இதுகொண்டே இவர் கற்பனை எவ்வளவு உள்ளாழமும் உண்மைச்செறிவும் கொண்டதாக இவருக்கிருந்து நமக்குக் கற்பனையாகத் தோன்றுகிற தென்பதை யறியலாம். தலையன் கான்புத்த் தயரதன் புலம்பல், கண்ணனது இளமைக்குறுப்புகளைக் காணப்பேறில்லாத தேவகியின் புலம்பல், இப்பகுதிகளை எப்பெரும் பாவலன் தன் ‘பாப்பொருளாக’ எண்ணிப் பெருவியப்புறுமை யியலும்?

கைகேயிக்குத் தான் கொடுத்திருந்த வரங்களை நிறைவேற்றவேண்டுதலைக் குறிக்கொண்டு தயரதன் இராமைனக் கான்போக்க் ஒருவராறு உடன்பட்டானுயினும் ‘அது தக்கதோ’ என்ற எண்ணமும் அவனுக்கு எழுகிறது தங்கதயன்பும் உள்ளத்தைவுதுப்புகின்றது. இராமனே மஹசால்லின்றி ‘நேரிழையும் இளங்கோவும் பின்புபோக’க்

கானிமுந்தான். தயரதன் எவ்வாறு இவ்விதமான முரண்பட்ட எண்ணங்களுடன் புலம்பி யிருப்பான் என்று குலசேகரர் தம்முளக்கண்ணற்கண்டு புலமைவாயால் வெளியிடுகிறார். எவ்வரையும் உருகச்செய்யும் இத் திருமொழி.

‘மன்னவான் அரியணை மேனின்றுய். அடுத்தனாடியில் அரசனுகியிருப்பாய். ‘கானம்போகுக’ என்றால் கைகேயி. நான் உன்னை நன்றாக நிலத்தை யாள்வித்தேன்’ என்று நோவுறுகிறேன்.

‘மெல்லைனமேல் முன்றுயின்றுய் இன்றினிப் போய்வியன் கான மரத்தினீழல் கல்லைனமேற் கண்டுமிலக் கற்றனயோ’.

என்று இராமன் கானிற் படுக்குமிடத்தைக் கண்டு சோர்கிறேன்.

என் இவைனப் போகவிட்டேன். கைகேயிக்குக் கொடுத்தவரம் யாதாயினும் ஆகுக என்று பதறித் தடித்து ‘வா’ என்று இராமனிக்கூப்பிட்டான். இராமன் கேட்பான் என்று மருட்சியவனுக்கு திரும்பி வந்துவிட்டானே, என்மொழி பொய்யாகலாமா என்று மறுபடியும் எண்ணிப் பெருந்துயரோடு, ‘இல்லை, வரவேண்டாம் போ’ என்கிறேன். ‘இல்லை இல்லை, வா. வந்தென்னை ஒருகால் கண்டுபோ’ என்று மறுமுறையும் பதறிச் சொற்றுன். ‘மாபோகு நெடுங்கானம்’ ‘இன்று நிபோக என்னெஞ்சம் இருபிளவாய்ப் போகாதே நிற்குமாறே’ என்று தன்னெஞ்சை நோகிறேன்.

‘பரல்பாய மெல்லடிக் கண்குருதி சோர
விரும்பாத கான்விரும்பி வெயிலு ரைப்ப
வெம்பசி நோய்க்கர வின்று
பெரும்பாவி யேன்மகனே, போகின்றுய்’

கைகேயி சொந்தேட்ட யான் என்செய்வேன் என்று தடுமாறுகிறேன்.

யானும் உயிர் வாழ்கிறேனே. ‘தூமறையீர், சுமந்திரனே, வசிட்டனே, யான் இன்று இவனுக்கு முடிகுட்டிப் போகவிருந்த வனத்துக்கு இவன் செல்லுதல் தகவோ’ என்று அருகிலிருந்த பெரியோர்களை வினவுகிறேன் ஆவேசத்தோடு. இந்த ஆவேசத்தோடு கைகேயியை நோக்கினேன். எதற்கும் கலங்காமல் தன் எண்ண நிறைவை யெண்ணி நின்ற அவளை,

‘பொன்பெற்று ரெழில்வேதப் புதல்வைனாயும் தம்பியையும் பூவைபோலும் மின்பற்று துண்மருங்குல் மெல்லியலென் மருகியையும் வனத்திற் போக்கி நின்பற்று நின்மகன்மேல் பழிவினைத்திட் டென்னாயும் நீள்வானில் போக்க ஏன்பெற்றுய் கைகேசி, இருநிலத்தில் இனிதாக இருக்கின் ரூயே’

என்று பல்லைக் கடிக்கிறேன்,

‘உன்னையும் உன்னருமையையும் உன்னோயின் வருத்தமும் ஒன்றுக்க கொள்ளாது என்னையும்என் மெய்யுரையும் மெய்யாகக் கொண்டு வனம்புக்க வெந்தாம் நின்னையே மகனுகப் பெறப்பெறுவேன் ஏழ்பிறப்பும் நெடுஞ்சோன் வேந்தே’

என்று ஒருவாறு தேறுதல்டைகிறோன். இது பின்னடிக்காரும் தேறுதல்தானே என எண் ணுகிறோன். இப்போது செயத்தகுவது யாது என்றெண்ணி முடிவுக்கு வருகிறோன். அம்முடிவு பாருங்கள் :

‘தேனகு மாமலர்க் கூந்தல் கெளசலையும் சுமித்திரையும் சிந்தை நோவக் கூந்துருவின் கொடுஞ்சொழுத்தை சொற்கேட்ட கொடியவள் தன்சொற் கொண் கானகமே மிகவிரும்பி நீதுறந்த வளங்கரைத் துறந்து நானும் [டின்று வானகமே மிகவிரும்பிப் போகின்றேன் ’

எனப தம்முடிவு.

குலசேகரருள்ளாம் இங் நிகழ்ச்சியில் எத்துணையுற்று நிலைத்து ஈடுபாடு பட்டிருக்க வேண்டும் இக்காட்சியைக் காண ! அவர் புலமை எத்துணை அலைவற்றதாயிருக்கவேண்டும் இதை அப்படியே பிறரும் கண்முன் காணும்படி இன்றமிஹால் இசைக்க.

தையைனைக் கான்புக விட்ட தங்தையின் நிலையிலிருந்து தமிழ்ப்படமாக அதை இசைத்தெழுதிய இவர், பெற்றபிளையைப் பிரிந்து வாழ்ந்த பெருந்துயருடைய தாய் தேவகியின் நிலையில் தம்மை நிறுத்துகிறோர். பிளைக்குறும்பு காணப்பேறில்லாத அவள் தன் புலம்புதலைக்கண்டு உருவாக்கித் தமிழ்ப்படுத்துதல் தன்னந்தனிச் சிறப்புடைய பகுதியாகும். இது பெருமாள் திருமொழியில் ஏழாந்திருமொழி.

‘ஆலைநீர் கரும்பன்னவன் தாலோ அம்புயத் தடங்கண்ணினன் தாலோ வெலைநீர் நிறத்தனவன் தாலோ வேழப்போதக மனவன் தாலோ ஏலவார் குழலென்மகன் தாலோ என்றென் ருன்னையென் வாயிடை நிறையத் தாலொலித்திடும் திருவினை யில்லாத் தாயரில் கடையாயின தாயே’

என்று தனக்கு ‘தாலொலிக்கும்’ பேறில்லாது ‘கடையாயினமை’ நினைந்துருகுகிறோன். யாயோனே தன்மகனைன்றுணர்ந்தும் அவள் மனம் மாறுஞ்சிருக்குமோ? ‘நீர் முகிற் குழவியேபோல, அடக்கியாரச் செஞ்சிறு விரலைன்த்தும் அங்கையோட்டைனந்தாஜையிற் கிடக்க, கிடக்கை கண்டிடப்பெற்றிலைன்தோ’ கெடுவேன் எனக் கண்ணீர் வடிக்கிறோன். ‘உங்தை யாவன்’ என்று வினாவு ‘நின் செங்கேழ் விரலினும் கண்ணினும் காட்ட, நந்தன் பேற்றனன் நல்வினையில்லா நங்கள்கோன் வசுதேவன் பெற்றிலனே’ என்று தன் கொழுஙன் தீவினையையும் எண்ணுகிறோன்.

‘அளவில் பிளைமை யின்பத்தையிழந்து, பாவித்தாய்மையை யெண்ணியுருகி ஆன்பும் புலமையும் அளவுபடக்கலந்து ஆழ்வாரருளிய அருந்தமிழ்ச் சொற்களை வேறு

சோற்களாலறிதல் அவவளவு சிறந்ததாகாது. கீழ்வரும் பாட்டுகளில் உள்ள பின்னாமைச் சித்திரமும், யசோதையின் பேறுக்கறலும் ‘நெஞ்சையள்ளும்’ தகையனவன்றே :

‘மருவு நின்றிரு நெற்றியிற் சுட்டி யசைதர மணிவாயிடை முத்தம்
தருதலும் உன்றன் தாதையைப் போறும்வடிவு கண்டுகொண் உள்ளமுன் குவிர
விரலைச் செஞ்சிறு வாயிடைச் சேர்த்து வெகுவியாய் நின்றுரைக்கு மங்வுரையும்
திருவிலேன் ஓன்றும் பெற்றிலேன் எல்லாம் தெய்வங்கை யசோதை பேற்றுளே’

‘தண்ணாந் தாமரைக் கண்ணனே, கண்ண, தவழ்ந்தெழுந்து தளர்ந்ததோர் நடையால்
மண்ணிற் செம்பொடி யாடிவந்தென் றன்மார்பில் மன்னிடப் பெற்றிலேன் அந்தோ
வண்ணச் செஞ்சிறு கைவிரல் இன்த்தும் வாரிவாய்க் கொண்டதுடி சிலின்மிச்சல்
உண்ணப் பெற்றிலேன்று கொடுவினையேன் என்னை என்செய்யப் பெற்றதெம் மோயே’

‘குழகனே னென்றன் கோமளப் பின்னாய் கோவிந்தா என்குடங் கைமில்மன்னி
ஓழுகுபே ரெழிலினஞ் சிறுதவிர்போல் ஒருகையால் ஒருமுலை முகம்நெருடா
மழலை மென்னகை யிடையிடை யருளா வாயிலே முலையிருக்க என்முகத்தே
எழில்கொள் நின்றிருக் கண்ணினை நோக்கந் தண்ணியும் இழங்கேன் இழங்கேனே’

‘முழுதாம் வெண்ணை யளைந்து தொட்டுண் னும் முக்கிழாஞ் சிறுதாமரைக் கையும்
எழில்கொள் தாம்புகொண் டடிப்பதற்கென்கு சிலையும் வெண்தயிர் தேரய்க்க செவ்
[வாயும்

அழுகையும் அஞ்சிநோக்கும் அங்நோக்கும் அணிகொள் செஞ்சிறவாய்க்கெனிப்பதுவும்
தொழுகையும் இவைகண்ட அசோதை தொல்லையின்பத் திறுதி கண்டானே’

‘வஞ்சமேவிய நெஞ்சடைப் பேய்ச்சி வரண்டுநார் நரம்பெழக் கரிந்துக்க
நஞ்சமார் தருசமிழுலை யந்தோ சுவைத்துஞ் யருள்செய்து வளர்ந்தாய்
கஞ்சங்நாள் கவர்கருமுகி லெந்தாய் கடைப்பட்டேன் வறிதே முலைசுமங்து
தஞ்சமோ வொன்றிலேன் உய்க்கிருந்தேன் தக்கதே சல்லதாயைப் பெற்றுயே’

என்னை ‘சங்கணைமாயத் தொல்லையில் பின்னை செய்வன கானாத தெய்வத்தேவகி புலம்பிய
புலம்பல்’.

இவ்விரு ‘பாப்பொருள்’ நிகழ்ச்சிகளும் ஆழ்வார் எழுதியிசைத்த எழில் இரா
மாயனம் பாகவதம் இவற்றிலுள்ள இப்பகுதிகளோடும் ஒப்பிட்டுப் படித்து வியந்து
மகிழ்தற்பாலவாகும். சீகலை முதுகாட்டி-ற்பெற்றுத் துறக்கும் அவன்றுயின் துயரைத்
திருத்தக் கடேவர் கூறலுமறிந்தாப்பிட்டு மகிழலாம்.

தம்மைப் பேயரென்று பிறர் கூறும்படி திருமாலிடத்தும் ஆர்வலிடத்தும் அன்பு
கொண்ட இவர் அரங்கணையழைத்துத் தாம் பேயரென்றேப்புந் திறத்தைக்கண்டு இவர்
புலமையும் அன்பும் அறியலாம்.

‘பேயரே யெனக்கி யாவரும் யானுமோர்
பேய னேனவர்க் கும்இது பேசியென்
ஆயனே அரங்கா வெற்றமைக் கின்றேன்
பேயனு யொழிக்கே னெம்பிரா அக்கே’.

கடவுளருள்செய்யினும் செய்யாவிட்டனும் அவரண்றி அன்பர்க்கு வேறு பற்றில்லை என்னுங் கருத்தைப் பாநயங் தோற்றுவிக்கும் முறையில் சிறந்த உவமைகளோடு வெளி பிட்டு விற்றுவக்கோட்டம்மான் விடயமாகப் பாடுகிறார். அவற்றைக்கேட்போம்:

‘தருதுயரம் தடாயேல் உன்சர ணல்லாற் சரணில்லை
விரைகுழுவு மலர்ப்பொழில் சூழ்விற்றுவக் கோட்டம் மானே,
அரிசினத்தா லீன்றதாய் அகற்றிட்டனும் மற்றவள்தன்
அருள்நினைந்தே அழுங்குழவி யதுபோன் றிருந்தேனே’

‘கண்டா ரிகழ்வனவே காதலன்றுன் செய்திட்டனும்
கொண்டானை யல்லா லறியாக் குலமகள்போல்
விண்டோய் மதில்புடைசூழ் விற்றுவக்கோட் டம்மாநீ
கொண்டாளா யாயினுமுன் குரைகழலே கூறுவனே’

‘வாளால் அறுத்துச் சுடினும் மருத்துவன்பால்
மாளாத காதல்நோ யாளன்போல் மாயத்தால்
மீளாத்துயர் தரினும்விற் றுவக்கோட் டம்மாநீ
ஆளா உனதருனே பார்ப்பன் அடியேனே’

‘எத்தனையும் வான்மறந்த காலத்தும் பைங்கூழ்கள்
மைத்தெழுந்த மாழுகிலே பார்த்திருக்கும் மற்றவைபோல்
மெய்த்துயர்வீட் டாவிட்டனும் விற்றுவக்கோட் டம்மாவென்
சித்தமிக வன்பாலே வைப்பன் அடியேனே’

‘தஞ்சமென்றடைந்திடிற் கைவிடலாமோ, தாயுங் தன்குழங்கையைத் தல் ஸிடப் போமோ’ என்ற பாரதியின் சொல்லை முதலிற் காட்டிய பாட்டோடு நோக்கி மகிழலாம். அருள்நினைந் தமுக்குழவி யருளைப் பெற்றே திருமன்றே?

திருமாவிடத்திருந்த தீரா அவரவையும் அதன்விறவுகாணத் தமக்கிருந்த உள்ளப்பாங்கையும் திருவேங்கடத்தைச் சிறப்பிக்கும் நான்காங் திருமொழியிற் காட்டு இரு:

‘ஆனத செல்வத் தரம்பையர்கள் தற்குழ
வானுஞ்சு செல்வமும் மண்ணரசும் யான்வேண்டேன்
தேனூர் பூஞ்சோலைத் திருவேங்கடச் சுளையில்
மீனுய்ப் பிறக்கும் விதியுடையே னவேனே’

‘தேனூர்புஞ் சோலைத் திருவேங்கட மலைமேல்
கானூரும்ப் பாயும் கருத்துடைடையே னவேனே’
, வெறியார் தண்சோலைத் திருவேங் கடமலைமேல்
நெறியாய்க் கிடக்கும் நிலையுடையே னவேனே’
, செடியாய வல்வினைகள் தீர்க்குஞ் திருமாலே
நெடியானே வேங்கடவா நின்கோயிலின் வாசல்
அடியாரும் வானவரும் அரம்பையருங் கிடந்தியங்கும்
படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே’

என்றெல்லாம் தம் ஆசையை வெளியிடுகிறார். இவர் ஆசை நிறைவூறத் திருமால்கோயிலில் களிலுட்படி இக்காலத்தும் ‘குலசேகரன்படி’ என்று வழங்கப்படுவதாயிற்று.

முதற் றிருமொழியின் பெருமித நடைஉளத் தல்லுக்குற்ற மருந்துபோன்ற தென்னலாம். என்ன பெருமிதம்! என்ன எடுப்பு!

‘வண்பெரு வானக முய்ய அமரருய்ய
மன்னுய்ய மன்னுலகில் மனிசருய்யத்
துன்பமிகு துயரகல அயர்வொன்றில்லாச்
சுகம்வளர அகமசிழுஞ் தொண்டர் வாழ
அன்பொடு தென்றிசை நோக்கிப் பன்னிகொள்ளும்
அணியரங்கன் திருமுற்றத் தடியார் தங்கள்
இன்பமிகு பெருங்குழுவு கண்டு யானும்
இசைந்துடனே என்றுகொலோ இருக்கு நானோ.’

ஆய்க்கியராடி யமலைன்யெள்குதல், இராமனைக் கெளசலை தாலாட்டலாகிய இரண்டு திருமொழிகளும் படித்தின்புறந்பாலன். ஆழ்வார்களொழுதிய நாலாயிரமும் அன்பும் தமிழிசைப் பாநயமு மிரண்டறக் கலந்த சுவைக்கட்டிகளோயாம்.

இத்திப்பிய நூல் தனக்கேற்ற பரவுதலைத் தமிழ்நாட்டில் இப்போது பெற்றிருப்ப தாக எண்ணுதற்கில்லை. பெரும் புலவரான வைணவ ஆசிரியர் எழுதிய உரையும் மனிப் பிரவாளத்திலிருப்பதால் ஒரு சிறு குழுவினர்க்கண்றிப் பிறருக்குப் பயன்படுதலில் தாயிற்று. எளிய தண்டமிழ் நடையிலுரையிடுதலும், இங்காலாயிர நற்பனுவலின் புகழும் பயனும் பரவசெய்ய ஏற்றபணிகள்புரிதலும் மிகவும் வேண்டற்பாலனவாகும்.

புதியதமிழ்ச்
நால்தம்

பேராசிரியரும் அவர்கொண்டமதமும். (இயேசு அடியானை இந்து)

S. K. சிவலிங்கம் B. A. (Lond.)

பேராசிரியர் ஸ்ரீ பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி தேசிகர் அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாகப் பிரசரிக்கப்படும் இவ்வெளிமீட்டில் கலந்து கொள்ள எனக்கும் இடங்கொடுத்து என்னையும் ஒரு கட்டுரை எழுதியிருக்குமாறு பிரசரகர்த்தா எனக்கெழுதியதும் யான் பெருமதமுற்று மகிழ்ச்சியடைந்தேநைகிலும், அப்பெரியாரைப்பற்றி எவ்வித கட்டுரை அவரடியிற் பாடங்கேட்கும் பேறு பெற்றவர்களு ளாருவனுகியயான் எழுதினாற் றகும் எனத்துணிதற்கியலாதிருந்தேன். பின்னர் பிரசரசர்த்தா அவர்களின் உத்தரவின்பேரில் ஆசிரியரது மதக்கோட்பாடுபற்றி எழுதும் துணிசரமான செயலை மேற்கொண்டேன். மேற்கொண்டெடுதப்பட்கும் இத்தருணத்தில்தான் யான் எவ்வளவு கடினமானவொரு செயலை பாற்றப் பொருந்தியுள்ளேன் என்பது தெளிவாய்ப் புலப்படுகிறது.

ஒருவருடைய மதமும் அவரின் மதக்கோட்பாடுகளும் அவரது மிக அந்தாங்கமான காரியங்களுள் உள் என்பது எனது துணிபு. கூறப்படுகில், தட்டிமாத்தும் விருப்பத்துக்காகவும் விடோசனத்துக்காகவுமென்றாலும் தமது நூல்களில் ஒரி டத்தில் “இந்து தத்துவம், இவ்வுலகில் எத்தனை தலைகளிருக்கின்றனவோ அத்தனை சமயங்களுக்கிடங்கொடுக்கிறது” எனக்கூறியிருப்பதும் என் நினைவிற்கு வருகிறது. இதனின்றும் இந்து தத்துவ நிலையை அறிய

களும், அச்சக்கடங்களுக்கு அவ்வளருக்குதோவிதமாய் அன்றே சென்றே தோற்றும் சங்கட நிவிர்த்திகளும் எல்லாம் அவ்வர்க்கேற்படும் சயவனுபவங்களாம். இவ்வனுபவங்களை முற்றுய, உள்ளதை உள்ளபடி இன்னெருவர் அறிந்துகொள்வதென்றால் அது சாதாரணமாய் இயலாத காரியமே. தத்தம் அனுபவங்களை அவ்வனுபவ போகிகளே தானும் பிறருக்கறிவிக்க முயன்றுலும் அவற்றையும் அவற்றின் முழு உள்ளக்கிடக்கையையும் முற்றுக எதுவித குறைவுமின்றி வெளிப்படுத்தல் கூடும் எனக்கொள்ள முடியாது. ஏதோ, சொற்க ஸிடங்கொடுக்கும் வரை ஒருவாறு வெளியிடலாமேயாழிய வேற்கில். சொல்லுக்கெட்டாத சோதனைகளும் சோதனை முடிவும், வாதனையும் வாதனை இறுதியும் உள். ஒருவருக்கு வாய்க்கும் உண்மை ஆத்மத்தெளிவைக் கொற்களால் பிறர்க்குணர்த்துவது அசாத்தியம் எனவே கூறலாம். தாயுமானவர் “கித்தமறியாதபடி சித்தத்தி னின்றிலங்கு திவ்யதேசோமயம்” எனப் பரதேவதையைவிளிக்கின்றது நோக்கற்பாலதாகும். பேராசிரியர் இராதா கிருஷ்ணன் தமது நூல்களில் ஒரிடத்தில் “இந்து தத்துவம், இவ்வுலகில் எத்தனை தலைகளிருக்கின்றனவோ அத்தனை சமயங்களுக்கிடங்கொடுக்கிறது” எனக்கூறியிருப்பதும் என் நினைவிற்கு வருகிறது. இதனின்றும் இந்து தத்துவ நிலையை அறிய

லாம். இதுவும் கருத்திற் கொள்ளற்பாலது. இச் “சித்தமறியாதபடி சித்தத்தினின்றிலுகு தேசோமய” த்தைப்பற்றி மகானுபாவன்கள் தஞ்சித்தத்திற்கெட்டியதைக் கூறுவது நின்று பிறரும் தம்மாத்தும் விழுப்பத்திற் குச்சிறிது உதவி பெறலாம். ஆனால் உண்மையில் ஒவ்வொருவரும் சத்தமக்குகந்த வழி யைத் தாமே தேடி யறிந்துணர்ந்து அவ்வழி யொழுகிக் கடைத்தேறவேண்டும். நிற்க,

இவ்வளவும் கூறியபின்னர், யான் ஸ்ரீ பிராண்ஸில் கிங்ஸ்பரி தேசிகப் பெரியாரின் மதக்கோட்பாடுகளைப்பற்றி யாது சொல்ல உந்துகிறேனுவேவனில், அன்னர் அடிகளில் பாடங்கேட்டதில் உலகில் பெரும் ஸ்தாபனங்களாக நிலவும் மதஸ்தாபனங்களைப்பற்றியும் அவற்றின் மதசம்பிரதாயக்களைப்பற்றியும் அவர் போதித்தவற்றுள் கிலவற்றைக் கூற லாமென்த்துணிகிறேன். கிங்ஸ்பரிப் பெரியார் தம்வாழ்நாட்கடைசிவரைத் தம்மார்பிள்கிறில் தவ குருச் சின்னவங்கி யணிக்கேயிருந்தார். இருப்பினும் அன்னரின் கிறிஸ்துவம் பிறசாதாரண கிறிஸ்தவர்களின் கிறிஸ்துவத்தினின்றும் வேறுன்தென்று யான் கூறில் அவரையற்றின்த எவரும் மறுப்பரென யான் எண்ணவில்லை. தமது நண்பர் திரு. வி. கல்யாணசங்கரனார் இந்துவுடையில் தோன்றும் ஒரு கிறிஸ்தவரென்றும் தாம் கிறிஸ்தவவுடையில் தோன்றும் ஒரு இந்துவென்றும் கிங்ஸ்பரி தேசிகர் அவர்கள் பன்முறை சொல்ல யான் கேட்டிருக்கிறேன். தாம் இயேசு பெருமானையே தமது ஆத்மகுருவாய்க்கொண்ட ஒரு இந்து எனத் தம் மதத்தை அவர் விவரிப்பதுண்டு.

ஸ்ரீ கிங்ஸ்பரி தேசிகர் அவர்கள் மத விஷயமாய்த் தாங்கொண்ட அபிப்பிராயங்கள் பற்றிப் பலரோடு வாதாடியவர். அவர் கொள்கைகள் மிக நவீனமானவை என அக்

கொள்கைகளை ஏற்றுக்கொள்வதற் கியலாதிருந்தவர் பலர். அன்னர் தமது கொள்கைகளின் உண்மை இதுதான் என்பதை விளக்கியுரைக்க எப்பொழுதும் முயன்றார். ஆனால் அவர் கொள்கைகளை எல்லோரும் எப்பொழுதும் விளங்கிக்கொண்டனர் என்று சொல்வதற்கில்லை.

ஸ்ரீ பிராண்ஸில் கிங்ஸ்பரிப் பேராசிரியர் அவர்கள் சைவசித்தாந்த மதாபிமானியின் மைந்தராயப் பிறந்து அம்மதத்தின்வழி சிறுவயதில் வளர்க்கப்பெற்றவர். ஆனால் அவரின் சுதங்திரமானது தம் தந்தையாரின் மத மென்னும் ஒருகாரணத்தினால் மட்டுமோ அல்லது வேறொரும் தழுவியது அல்லது தழுவுவது என்ற ஒரு காரணத்தினால் மட்டுமோ எம்மதத்தையும் தமதாகக் கைக்கொள்ள இசையவில்லை. தாமே ஆராய்க்கு தம்மறிவுக் கெது உகந்ததெனத் தோற்றுகிறதோ அதையே முழுஉலகும் தம்மை எதிர்த்து நின்றபோதிலும் கைக்கொள்ள வேண்டுமென்ற சுயேச்சையும் சுயத் திறனும் படைத்தவர். அவரது இச்சுதங்திர மனை பாவம் மதவிஷயத்தில் மாத்திரமன்று, வேறு எவ்விஷயத்திலும் பிரதிபலித்தது அவரை அறிந்த எவரும் அறிவர். மதமோ, இலக்கண இலக்கியமோ அல்லது வேறு எந்தப் பொருளோ, அவர் எக்காரி யத்தையும் அலசி ஆராயாமல் அபிப்பிராயங்கொள்ளவோ கூறவோ முன்வரார். ஒரு விஷயத்தைத் தீர் ஆராய்ந்து தெளிந்தபின் உறும்முடிவு கசக்கினும் அதை ஏற்றுக்கைக்கொள்ளும் திடமனதுள்ளவர். தமது தீர்ந்த கொள்கைகளை எவ்தான் எதிர்த்தபோதிலும் அஞ்சாது வாதாஞ்செய்யும் ஆண்மை படைத்தவர். தாம் சரியெனக்கண்ட வழியைத் தயங்காது கைப்பற்றும் வீரபுருடர். தீர் ஓரங்கு தமதறிவுக்கு எம்மார்க்கம் சன்மார்க்கமெனப்படுகிறதோ அம்

மார்க்கத்தை எவ்விளொவுக்குமஞ்சாது கைக் கொண்டெடாமுகிய விராத்மா பேராசிரியர் கிங்ஸ்பரியவர்களே. விசால நூலறிவு கண்டவர்; நுண்ணிய மனத்தினர்; தீர்ந்த அறி வினர்.

அன்றை தமது தந்தையாரின் கோபாக் கினிக்கும் அஞ்சாது தாம் கைக்கொள்ள வேண்டுமெனத் தமக்குத் தோற்றிய கிறிஸ்துவமதத்தை இளவாயதிலேயே தழுவினர். 1892-ஆம் (நாலு)த்தில் பூர்ணா பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி அவர்களே தம்மைக்கிறிஸ்துபெருமானுக்குத் தத்தம்செய்து கிறிஸ்துவசமய சேவைக்குத் தமதுவாழ்க்கையை அர்ப்பணம்செய்து, பின்னர் அம்மதத் திருச்சபைகளு பொன்றின் சமய குருவானார்.

கிறிஸ்துபெருமானின் தமது ஆத்ம குருவாய்க் கொண்டாராயினும் கிறிஸ்துவ சமய தத்துவத்தையும், அச்சமயக் கோட்பாடுகளையும், கிரியைகளையும், கிறிஸ்துவ சமயிகளின் கொள்கைகளையும் அவர் புடம் போட்டு, ஆராய்ந்து அளந்துபார்த்து அவற்றள் அறிவுக்கொவ்வி ஏற்றுக்கொள்க்கூடி பன்வாய்த் தமக்குத் தோற்றியவற்றையே ஏற்றுக்கொண்டார். ஆபிரமான்டுகளாக அனைவரும் சரியெனக்கொண்ட கொள்கைகளாயிருப்பினும் அவை அறிவுக்கிணங்காதவையாயிருப்பின் அவற்றை மறுக்கச் சிறிதும் அஞ்சாத அவர், தாம் தழுவிய மதத்தில் அறிவுக் கொவ்வாததும் முடபக்தியின்து மான அசாரங்களையும் கொள்கைகளையும் அறவே ஒழுகிக்க முந்தினர். தம் மதத்தினை தப்பபெயிப்பிராயங்களைத் தாம் கண்ட வற்றைத் தக்க காரணங்காட்டி யகற்றி மூட வீட்கிக்கைகளை ஒழுகிக்க உந்திய அவர், தமது கோயிற் பிரசங்கங்களிலும், பிறவிடங்களிலும் தாழுண்மையெனக் கண்டதைப் போகிக் குற்பட்டார். கிறிஸ்தவர்களில் கற்

கேரூம் மற்கேரூம் பல்லாண்டுகளாய்ச் சரியெனவும் உண்மையெனவுங்கொண்டு கற்பித்தும் நம்பியும் வந்த பல அடிப்படையான கொள்கைகளைத்தானும், தேசிகரவர்கள் தமது நுண்ணிலெனும் வாள்கொண்டு அறுத்தகற்ற எத்தனிக்கலே, இதைக்கண்ட ஐதீக களின் எதிர்ப்பு இவருக்கு ஏற்பட்டது. “இவர் தம் புத்தறிவைத் தம்முன் புதைத்து வைத்துக்கொள்ளட்டும்; கோயில்களிலே இவர் தமது நவீன கொள்கைகளைப் பரப்ப முயலுவது சக்ததற்பாலதன்று; அதற்கிடங்கொடுத்தல் தகாது” என்று ஐதீகம் கிளம்பியது. ஆனால் பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி தேசிகர் அவர்களோ, “என் மனச்சாட்சிக்கும் என்னிலுக்கும் எது சரியெனத் தோற்றுகிறதோ அதையே நான் எவ்விடத்திலும் போதிப்பேனேயொழிய அதற்கு மாறுகப் போதனைசெய்யச் சம்மதியேன்” எனக் கூறி நின்றனர். எனவே, தமது சபையில் அவரைப் போதகராகக் கொண்டிருந்த திருச்சபை அவரைத் தன் குழுவில் வைத்துக் கொள்ள மறுக்கவே அவர் அச்சபையைவிட்டகல் நேரிட்டது.

ஆனால் அப்பெரியார் கிறிஸ்தவர் திருச்சபை ஸ்தாபனத்தைவிட்டு விலக நேர்ந்ததேயாயினும் கடைசிமட்டும் இயேசு நாதரையே தமது ஆத்மகுருவாய்க்கொண்டு வாழ்ந்து வந்தார்.

ஆயினும், இயேசுபெருமானைப்பற்றி கிங்ஸ்பரிப் பெரியார் தாங்கிய கொள்கைகளுக்கும் சாதாரண கிறிஸ்தவர்களின் கொள்கைகளுக்கும் பேதம் பெரிதுண்டு. அவரது கொள்கைகளை எல்லாம் விரித்துக் கூறப்படுகில் பெரியதால் எழுதுவதாகும். இக்கட்டுரையில் அம்முயற்சியில் தலையிடுதல் தகாது. அப்பெரியார், ஆங்கிலத்தில் எழுதி

வெளியிட்டுள்ள “Life of Jesus” என்னும் நூலிலும் “எச வரலாறு” எனத் தமிழில் எழுதி வெளியிட்ட நூலிலும் அவரது கொள்கைகளை ஒருவாறு அறிந்துகொள்ளாம். பன்னாளக் ஆழங்கத் தூராய்ச்சியின் பயனுப்பு பிறந்த அந்தால்களில் அவர் பொதுவாய்க் கிறிஸ்துவவைப்பற்றிய பிழையா மெய்க்களைக் கருதப்பட்டுவரும் புராண இதிகாசக்கற்றுக்கள் பலவற்றை உண்மைக் கொவ்வாதனவென வொழித்தும், சரித்திர ஆராய்ச்சியின்படி உண்மையற்றனவெனக் கானும் பலவற்றைக் கழித்தும், இயேசு பெருமானின் திவ்விய சரித்திரத்திலும் அவர் உபதேசத்திரவியத்திலும் எமக்குக் கிடைத்திருப்பன இவையே, என எளிய நடையில் தெள்ளிய முறையில் இயேசுநாதரின் சிவியசரிதையை விவரித்துள்ளார்.

தமது ஆத்மகுருவாய்த் தாம் கொண்ட இயேசுபெருமானைப்பற்றி அவர்கொண்ட கொள்கைகளுக்கும் மற்றும் கிறிஸ்தவரின் பொதுக் கொள்கைகளுக்கு மிடையேயுள்ள பேதங்களில் அடிப்படையானது என்ன வெனில், இயேசுவும் கடவுளும் ஒருவரே என்னும் பொதுக்கொள்கையை ஸ்ரீ பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரிப் பெரியாரவர்கள் மறுத்துதான். இயேசுவே கடவுள் என்பதை அவர் மறுத்தார், இயேசுபெருமான் மனிதரே. ஆனால் மனிதருக்குள்ளே தலைசிறந்தவர். தமது வாழ்வில் தெய்வீகம் பிரதிபலிக்கும்படி வாழ்வு நடாத்தி உலகமக்களுக்கு என்றும் மங்காத எழில் வெளிச்சமாய் மேனோக்கி வழிகாட்டி நின்ற, சிற்கும்பெருமகன் இயேசுபெருமான். இவ்வுலகமக்கள் உய்யும்வழிகாட்டிய மகாத்மாக்களில் ஒருவர் ஏச—ஆத்மகுருக்குழாத்துள் குருமணி ஏச—ஏசன் எத்தகையரென ஒருவாறு இச் சகத்தோருக் கருள்செய்த ஆசாரியருள் அருங்கிலகம் இயேசு—புத்தன் மகமது ஆகிய பெருமக்கள் வழித்தோன்றிய

பெருமான்—மனிதமணி—கடவுள்டியார்—திவ்விய வரத்தார்—கடவுளருளால் ஆக்கனையால் உலகுக்கருள் பரிபாலித்த மகாத்மா இயேசுக்கிறில்து. தாமே கடவுளென அவர் ஒருபோதும் கூறுவுமில்லை, கருதவுமில்லை, தம்மை வணங்கும்படி அவர் ஒருபோதும் போதிக்கவுமில்லை. இயேசுவே கடவுளெனக் கொண்டு அப்பெருமான் உபதேசித்துணர்த் திய எல்லாம்வள்ள இறைவனை மறந்துவிடுதல் இயேசுபெருமானின் போதனைக்கே விரோதமாகும்.

“ஏசனே ! நின்சிரி இணயடிகண் டுங்த ஏசு.....” வென ஆசிரியர் ஓரிடத்தில் கூறுகிறார்.

ஆசிரியரது வியாக்கியானங்கள் அவரிடம் பாடங்கேட்ட மாணுக்களின் ஏடுகளில் உண்டு. அவற்றைத்திரட்டி ஒரு நூலாக வெளியிடுதல் கிறிஸ்துவ தத்துவத்தை உணர விரும்புவோருக்குப் பெரும் பயனளிப்பதாகும்.

கிறிஸ்துவ மதத்தின் அடிப்படையான கோட்பாட்டையே அதாவது இயேசுவே கடவுளை நூங் கொள்கையையே ஆசிரியர் மறுத்துரைத்தாராயின், அன்னர் கிறிஸ்துவ மதத்தினரா அன்று, அவர் தம்மை எம்மதத் தினரெனக் கொண்டார், கிறிஸ்துவமதத்தை என்றழுவினர்? எனும் கேள்விகள் நிகழலாம்.

ஆசிரியர் கிறிஸ்துவமதத்தைத் தழுவுங்காலத்தில் மேற்காட்டியபடி கொள்கைகளை டிருந்தனரெனக் கூறுவதற்கில்லை. அது பின்னரெழுங்க ஆராய்ச்சியின் பயனுப்பு பிறந்த மேனோங்கிலென்க. ஸ்ரீ பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரிப் பெரியார் அவர்கள், கொண்டது சாதிக்கும் கொள்கையரல்ல. மனிதருக்கு வயதாக ஆக அவர்கள் கொள்கைகள் மாருநிலையடைந்துவிடுவது சாதாரணம். முதுவயதில்

புதுக்கொள்கைகள்புகுந்து பழையனவற்றை யகற்ற மனதிடங்கொடாதது பொதுவாய்க் காணலாம். பழைய கோட்பாடுகள் பிழையானவையாயிருந்தபோதிலும் பழகிய தோத்தின் காரணத்தால் அக்கொள்கைகளை அகற்றிப் புத்தறிவைப்பருகி அபிப்பிராய மாற்றங்கொண்டு மன மாற்றம் செய்து கொள்ள வயோதிகம் சாதாரணமாய் இடங்கொடுப்பதில்லை. ஆனால் பேராசிரியரோ தங்கடைநாள்மட்டும் முதிர்வயதில் தானும், தம் கொள்கைகளைத் துருவித்துருவி விறை தூக்கியளங்குதொண்டேயிருந்தார். வயது முதிருமுதிர, அறிவு வளரவளர ஒருவன் கொண்ட கொள்கைகள் மாறுதலடையும். மாறுதலடைவது இயல்பு. புத்தறி விண் வெளிச்சத்தில் பழையகொள்கைகள் சில உறுதியடையலாம், சில இறுதியடையலாம். உண்மைக் கேள்வியன் புத்தறிவின்பயனுய்ப் பழகிய கொள்கைகள் மாறுதலடைவது கண்டு பின்வாங்கான். எப்போதும் எல்லா விஷயத்திலும் மாறுத கொள்கைகொண்டவென் மனது விருத்தியில்லா மனது என்பது ஆசிரியர் கொள்கை. அறிவென் பது வெளிச்சம். இவ்வெளிச்சம் வளர வளர இன்மையெனக் கொண்டவை உண்மையாய்ப் புலப்படலாம். உண்மையெனக்கொண்டவை இன்மையாகலாம்.

ஸ்ரீ கிங்ஸ்பரியவர்கள் கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவத் தீர்மானம் செய்ததினம் 1892-ஆம்(ஞ)பெப்ரவரிம் 26-ல். இதைப் பற்றி 1936ஆம்(ஞ)பெப்ரவரிம் 26யென்று அன்றார், தம்மடியிற்பாடங்கேட்ட மாணுக்களுக்குச் சொல்லியவற்றை இங்கு கூறுவது போகுந்துமெனக்கருதி, அவர் ஆங்கிலத்தில் கறியதை இங்கு தமிழில் சொல்லுகிறேன்:

“சைவ சித்தாந்த தத்துவத்தை இன்று யான் எவ்வளவறிந்திருக்கின்றேனே அவ்

வளவு அப்பொழுது அறிந்திருப்பேனைகில், மேலும் முக்கியமாக பைபிளைப்பற்றியும் கிறிஸ்தவ சபைத்தைப்பற்றியும் இன்று எனக்குத் தெரிந்தளவு அன்று தெரிந்திருக்குமாகில் நான் கிறிஸ்தவசமயாகியிருக்க மாட்டேன். தற்போது தெரிந்திருக்குமற்றில் ணேடு 1892-ஆம்(ஞ)பெப்ரவரிம் 26-லையே நோக்கும்போது என் மனத்திற்குண்மையில் படுவது இதுவே: எனது தங்தையாரின் சமயத்தைப்பற்றி யறியாமையும், தற்காலக் கிறிஸ்தவ அறிவின்மையுமே (ignorance of my father's religion and ignorance of the modernist christian knowledge) என் மதமாற்றத்துக்குக் காரணம்.

ஆனால் 1892-ஆம்(ஞ)பெப்ரவரிம் 26-ல் யான் செய்த தீர்மானத்துக்காக வருத்தப்படவில்லை. நான் அத்தீர்மானத்துக்காக வருத்தப்படுகிறேனென்று மனதாரச்சொல்ல எப்படியோ என்னால் முடியவில்லை. கடவுளின் செயலை அத்தீர்மானத்திலும் யான்கணக்கிறேன்.

கொலம்பஸ் இந்தியாவைக்காணப் புறப்பட்டார். அமெரிக்காவை யடைந் தார். அடைந்து அதுவே இந்தியாவெனவெண்ணி னர். அது இந்தியாவல்லவென்பதைப் பின்னரவிந்தார். ஆனால் அமெரிக்காவைக் கண்டு பிடித்ததற்காக அவர் துக்கப்படவில்லை.

கிறிஸ்தவனுனதின் பயனுய் நான் ஆத்மார்த்த அனுகூலம்படைந்திருக்கிறேன்.

ஒருவனைக் காப்பதுகடைத்தேற்றுவது, மெய்த் தத்துவமன்று: நேரமையும் மெய்ம் மையுமே (what saves is not truth but sincerity and honesty).

நான் இந்துசமயாக இருந்திருப்பே ணயின், என்னைப் பொறுத்தமட்டில் நான்

ஒரு தகுதியற்ற இந்துவாயிருந்திருக்கலாம். என் வாழ்க்கை விளக்குக்குத் தூண்டுகோலாயது யான் கிறிஸ்தவசமயி யாகியதே. (The impetus came when I became a christian).

பைபிள் வாசிப்பினாலும் கிறிஸ்தவப் பெரியர்களோடு நெருங்கிப்பழகிய நட்பு நான் பெரிய ஊதியம் பெற்றிருக்கிறேன்.

1921-ஆம் வருடத்தில் அதாவது சமார் இருபத்தைந்து வருடங்களுக்குப் பிற்பாடு எனது பிசகை (my mistake) யானுணர்ந்தேன். அதாவது யான் தழுவிய பரம்பரைக் கிறிஸ்தவம் தகுதியற்றதென நான் உணர்ந்தேன். (I found that the traditional christianity which I had accepted was base). அப்படி என் பிசகை யானுணர்ந்ததும் யான் ஏன் திரும்பி இந்துசமயி யாகவில்லை? அப்படி இந்துசமயத்தைத் தழுவிக்கொள்வது என் கடமையல்லவா?

பெங்களூரில் எனது மாணவருளொருவராகிய பிராமணரொருவர் கிறிஸ்தவ மதத்தைவிட்டுத் திரும்பவும் இந்துமதத்தைத் தழுவினார். அதற்காக அவர் பிராயகசித்தம் செய்யவே இந்துக்கள் அவரைத் தம் குழுவில் ஏற்றுக்கொண்டனர்.....இதைப் பற்றி நான் ‘இந்து’ பத்திரிகையில் வாசித்ததும் அப்பத்திரிகைமூலமாய்ப் பின்வருமாறு எழுத எண்ணினேன். ‘நீங்கள் (அதாவது இந்துக்கள்).....ரைத் திரும்ப ஏற்றுக்கொண்டார்கள். என்னிடும் ஏற்றுக்கொள்வீர்களா? ஆனால் நான் பிராயகசித்தம் செய்யத் தயாராயில்லை. நான் கிறிஸ்தவ ஞியது ஒரு மனப்பிசு (மானதப்பிசுகு intellectual error). அதற்காக என் மனதார மன்னிப்பிற்கு இரக்கிறேன். ஆனால் பிராயகசித்தத்துக்காளாக நான் மறுக்கிறேன்.’

மேலும், நான் இந்துசமயத்துக்குத் திரும்பி வருவேன்; ஆனால் வரும்போது என் ஏசவையும் கொண்டே வருவேன். ஏசவே கடவுளைன நான் முன்னெருகாலத்தில் நம்பியதுபோல் இப்பொழுது நம்பாதிருக்கலாம். நான் கிறிஸ்தவ சபையையும் அதன் கிரியைகளையும் சடக்குகளையும் விட்டகலுகிறேன். ஆனால் ஏசவே எனக்கு மாபெருங்குரு. அவரையும் அவரது சுசமாசாரத்தையும் நான் என்னேடு இந்துசமயத்துக்குக் கொண்டுவருவேன். (I may not believe in Jesus' divinity as I did once. I am prepared to give up my church and its rituals. But Jesus is my greatest guru. Him and his New testament I will bring with me to Hinduism).

சமய அபிமானம்மிகுங்க கிறிஸ்தவராகிய எனது பெண் நண்பவராகுவரிடம் யான் இதைப்பற்றிப் பேசியபோது அவர், “கிங்ஸபரி தேசிகர் இந்துசமயியாயினார் என்று எல்லோரும் சொல்லுவார்கள். ஆனால் ‘இயேசுவோடு’ என்பதைச் சொல்லாது விட்டு விடுவார்கள்” என்று சொன்னார்.

“கிறிஸ்தவர்கள் உங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறார்களில்லை. நீங்கள் என் திரும்பவும் இந்துவாக வரக்கூடாது?” என்று எனது நண்பர் ஒருவர் என்னைக் கேட்டார். நான் அவரைப்பார்த்து, ‘பரிசுத்த யோவான் சுவி சேஷம் இயேசுவின் சீஷர்களில் ஒருவராகிய பரி. யோவானுல் எழுதப்படவில்லை என்று நான் சொன்னால் கிறிஸ்தவர்களுக்குக் கோபமூட்டுபவனுகிறேன். ஆனால் நான் இந்துவாக மாறிக்கொண்டபின் பகவத்கிதையை ஸ்ரீகிருஷணன் எழுதவில்லை என்று சொல்லும்போது நீங்கள் என்னசொல்லுவீர்கள்? யான் சொல்லுவது சரித்திர சாஸ்திரீய ஆராய்ச்சிவழிப் பிறக்கும் முடிவு. கிறிஸ்த

வர்களுக்கு எவ்வாறு நான் வேண்டாதவ கைறேனே அதேபோல இந்துக்களுக்கும் யான் வேண்டாதவனுகிறேன்' என்று சொன்னேன்.

இயேசு இலாசரசை உயிர்த்தெழுப்ப வில்லை என்று நான் ஒருசமயம், இந்துக்கள் குழுமியிருந்த ஒரு சபையில் சொன்னேன். அச்சபையினர் கைதட்டினர். அப்பொழுது நான், பொறுங்கள், சம்பந்தர் இறந்தவனை உயிர்த்தெழுப்பினார் என்பதையும் நான் நம்ப வில்லை என்றேன். அதற்கு அச்சபையினர் கைதட்டவில்லை. இப்பொழுது என் நீங்கள் கைதட்டவில்லை என நான் கேட்டேன்.

நான் கிறிஸ்தவனுகியபோது எனது இந்துமதத்தை முழுமையும் விட்டுவிட வில்லை. திரு. வி. கலையாணசங்கரனார் இந்து வடையில் தோற்றும் ஒரு கிறிஸ்தவர். நான் கிறிஸ்தவவுடையில்தோற்றும் ஒரு இந்து.

சிரபல்யமாய்ப் பலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் கொள்கைகளை ஒருவன் தானும் ஏற்றுக்கொள்வானுகில் அவனை எவ்ரும் ஏற்றுக்கொள்வார்கள். (இந்துவாயினும்

அப்படியே கிறிஸ்தவனுபினும் அப்படியே) அப்படியில்லாவிட்டால் அவனை ஏற்றுக் கொள்ளமாட்டார்கள். இதை நான் உணர்ந்திருக்கிறேன்.

யான் செய்த பிசுகுகளுக்காக துக்கப் படவில்லை. எனது பிசுகுகளை யான் இப்பொழுது உணர்வேன். யான் உணர்ந்ததை மறைவாய் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. என் நிலை எல்லோருக்கும் தெரிதல் வேண்டும்.

க்ட்டர் ஐசக் தம்பையா அவர்களுக்கும் ஐதீகக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் நான் ஒரு விளங்கா நொடி. என்ன, ஒரு இந்துவாம், அவன் குரு இயேசுவாம் !! இந்துக்கள் என்னை விளங்கிக்கொள்வதில்லை. கிறிஸ்தவர்களுக்கும் என் நிலை விளங்காததாயிருக்கின்றது.

நீங்களும் உங்கள் மனச்சாட்சியின்படி, மனத்தெளிவின்படி நடக்க முயன்றுல் உங்களுக்கும் இதே அல்லது இதற்குக்கொன்று சங்கடங்கள் ஏற்படலாம். ஆனால், உங்கள் மன நிதானத்தைக் கைவிடாதீர்கள்."

கம்பர்

செல்வி இரத்தினவதி சுப்பையா B. A. (Lond.)

தொன்மையும் கிறப்பியல்புகளும் வாய்ந்தனவாய் விளங்கும் புதைபொருள்களை நாம் கண்டு மகிழ்மாறு எங்கட்டு உணர்த்துவன பண்டைப் பனுவல்கள் என்க, மாணிக்கமனி வெறுப்புடைத்தாய்க் குப்பையின்களைப்பட்டுப் பலாட்ட கிடப்பினும் தன்னுளி கெடுதலின்றி விளங்குவதுபோல்

இப்பனுவல்களும் சாதி சமய பேதமாதிய குப்பைகளுள்கூடப்பட்டுக் கிடங்தபொழுதும், தம்மொளி கெடலின்றி நம் கண்முன் நின்று பிரகாசித்துக்கொண்டிருப்பதை இன் னுங்காணலாம். இப்புதையல்களையெல்லாம் கண்டெடுத்து மகிழ்வதற்குக் காரணகருத்தாக்களாக இருந்தோர் நம் தமிழூன்றுங் குழவி

யை மடிமிசை வைத்துக் காதலுங் களிப்பும் பொங்க ஆதரித்த புலவர் பெருமக்களோன்ப். அமிழ்தினுமினிய தமிழ்மொழியில் பல களி களை இயற்றி அழியாத புச்சுபெற்ற புலவர் களுள் தாமின்புறத்தோட்டமையாது உலகின்புறச்செய்த பெருமைமிக்கவர் கவிச்சக்கரவர்த்தியும் கல்வியிற் பெரியருமாய கம்பர் பெருமானுவர்.

கம்பர்ப்பெருமான் சோழனாட்டில் திருவழுங்குதூர் எனும்பதியில் வைணவசமயத்தில் அவதரித்தவர் என்று கூறுவர். இவரது இளமைப்பருவத்திற் நங்கையார் இறந்தமையால் இவர் தாயுடன் திருவெண்ணெய் நல அளிலுள்ள சடையப்ப வள்ளலென்னும் பிரபுவிடம் சென்றுசேர்ந்து அவரால் ஆதரிக்கப் பெற்றனர். இவர்க்குக் கம்பர் எனும்பெயர் ஏற்பட்ட காரணத்தைப்பற்றிப் பலர் பலவாறுக்க கூறுவர். இவர் பாடசாலையிற் கல்வி கற்குங்காலத்தில் ஆசிரியர் தமது கம்பங்கொல்லியைக் காவல்செய்யும்படி ஒருங்கள் இவரை அனுப்பினர். இவர், பக்கத்தின்கணுள்ள காளிகோயிலிற் படுத்துறங்கிவிட்டனர். கொல்லியிற் குதிரையொன்றுவந்து மேய்வதாகக் கணவுகண்டு எழுந்தபார்த்த பொழுது அவ்வூரையாள் வோனுகிய காளிங்கரயன்து குதிரை மேய்க்குதொண்டு நிற்பதைக் கண்டார். குதிரையைத்துரத்தியும் அது செல்லாமையாற் காளிகோயிலின்மூன்னின்று அழுதார். காளி கருணைகூர்ந்து அவர்மூன் ரேஞ்சிறப் புலம்பலைத்தடுத்து அவர்காவில் ஓர் மந்திரத்தைளமுதி அநுக்கிரகஞ் செய்தாள். பின்னர் அவர் கொல்லியை யடைந்தபொழுது குதிரை மேய்க்குதொண்டு நிற்பதைக்கண்டு காளியின் அநுக்கரகத்தால் “வாய்த்த வயிரபுர மாகாளி யம்மேகேள் காய்த்த தினைப்புனத்துக் கால்வைத்துச்- [சாய்த்துக் குதிரைமாளக் கொண்டு போ”

என்னும் பாடலீப் பாடியருளினார். உடனே குதிரை கீழே விழுந்திறங்கது. இறந்த குதிரையைக் கண்ட கம்பர் காளிங்கராயனுடைய கோபத்திற்கு ஆளானேமேயென உன்னித் தாம் பாடிய ஈற்றுத்தையைக் “குதிரைமிளக் கொண்டு வா” என மாற்றியமைத்துப் பாடினார். உடனே மாண்டகுதிரை உயிர்பெற் றெழுந்தது. இவ்வரலாறுகளைக் கேள்வியிட்றிக் காளிங்கராயன் அக்காலை அரசுசெலுத்துவந்து. குலோத்துங்கசோழனுக்கு அறிவித்தான். இவற்றையறிந்த சோழமன்னன் இச்சிறுவளைப்பார்க்கவேண்டுமெனும் விருப்பால் அழைப்பித்தான். இவர், சிறுகோலுங்கையுமாக அரசனிடம் சென்று தன் முன்னிலையில் நிற்பதைக் கண்ட அரசன் ஆச்சரியப்பட்டு, “இக்கம்பனு இவ்வாறு செய்தான்” என்றனன். இதனாற் கம்பனெனும் பெயர் உண்டாயதென்றும் சிலர் சொல்லவர். கம்பங்கால்லையைக் காவல்செய்தமையின் இப்பெயர் பெற்றனர் என்பர் சிலர். கம்பத்தினருகிற் கண்டெடுத்தமையினு விப்பெயர் பெற்றனர் என்பர் வேறுசிலர்.

கம்பர் சரசுவதியின் கடாட்சத்தாலும் கலையறிவாலும் சிறப்புற்றுச் சோழமன்னனது சமஸ்தானப் புலவராகவும், பின்னர் சமஸ்தானப் புலவர்களுள் முதன்மையுடையவராகவும் விளங்கி நாடோறும் பல கவிகள் பாடி அரசு சபையில் பிரசங்கஞ்செய்து வருவாராயினர். இவ்வேதுக்களால் கவிச்சக்கரவர்த்தியாகிய கம்பர்பெருமானின் புகழை விளங்கச்செய்தவர் சடையப்பவள்ளல் என்பவர். இவ்வள்ளல் கம்பரது பெருமை புலப்பட ஒரு பிரபந்தம் பாடசெய்யவேண்டுமென்றுன்னிச் சோழ மன்னனுக்கு அறிவித்தார். மன்னன் இருவரைப் பாடசெய்யின் ஒருவரது புலமை விளங்கு

மென னினைத்துக் கம்பரையும் ஒட்டக்கூத்த ரையுமைழத்து இராமாயணத்தைக் தமிழ்ப் பாவினுற் பாடி முடிச்கவேண்டுமெனக் கட்டளையிட்டனர். ஒட்டக்கூத்தர் சுந்தர காண்டம்வரை பாடிமுடித்து யுத்தகாண்டம் பாடத் தொடங்கும்வரை கம்பர் பாடாது இருந்து பின் அரசனற் றாண்டப்பட்டு நாடோறும் இராப்பொழுதில் வடமொழிப் புலவர்களினுதவியுடன் “வால்மீகம்”, “அத்யாத்மம்”, “போதாயனம்” முதலிய வடமொழி இராமாயணங்களையுமாராய்ந்து, பகற் பொழுதில் நாளௌன்றுக்கு எழுதுற பாடல் கள் வீதம் யுத்தகாண்டம்வரை பதினுயிரத் திற்கு மேற்பட்ட பாடல்களாற் பதினைந்து நாட்களிற் பாடிமுடித்தனர். பின்னர் ஒரு நாள் கம்பர் ஒட்டக்கூத்தரின் வீட்டுப்புறமாகச் செல்லும்பொழுது ஒட்டக்கூத்தர் தாம் பாடிய இராமாயணம் இவ்வாறு சிறப் புடைத்தன்று என எண்ணி எழுதிய ஏட்டைக் கிழித்தெறிந்துகொண்டிருக்கக்கண்டு, அவ்விடஞ்சென்று மிகுதியாக இருந்த உத்தரகாண்டத்தைக்கி மியா திருக்கும்படி வேண்டினார். ஒட்டக்கூத்தர் பாடிய உத்தர காண்டமே கம்பராமாயணத்திற்கு ஏழாவது காண்டமாக வழங்குகின்றது.

இப்புலவர் இந்நாலை அன்றிச் சடகோபரந்தாது ஓரெழுபது, சிலையெழுபது, திருக்கை வழக்கம், சரசவதியந்தாதி எனப் பல சிறிய நால்களையும் இயற்றினார். இவரது

காலத்தில் புலவர்களாக ஒட்டக்கூத்தர், புக மேந்தி, ஒளங்களையார் என்பவர்கள் விளக்கித் தோன்றினார். கம்பர் பெருமானைப்பற்றிய வரலாறுகள், தொண்டைமண்டல சதகம், பாண்டிமண்டல சதகம், சோழமண்டல சதகம் எனப் பல நால்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. அன்றியும் “விருத்தமெனும் ஒண்பாவிலுயர் கம்பன்” என்றமையால் கம்பர் விருத்தப் பாபாடுவதில் எவ்வளவு திறமையுள்ளவர் என்பது விளங்கற்பாலது.

கம்பர்பெருமான் பாடியருளிய இராமாயணத்தில் ஐம்புலன்களினுலு மறியற்பால இன்பங்களுள் சிறந்தவின்பங்கள் அமைந்து கிடக்கின்றன. அவரது உள்ளாம் பலகலை களிலும் ஆழ்ந்து அழகிய கவிச்சுவையைத் தெவிட்டாறுண்டு அதிகவின்பம் நுகருந்தனமை அமைந்ததென்பதை அவர் வாயின் கண்ணிருந்து பிறந்த மணிகள்போன்ற சொற்களே எமக்குப் புலப்படுத்துகின்றன.

**“தாயின் புறுவதுல கின்புறக் கண்டு
காழுறுவர் கற்றறிந் தார்”**

எனும் நாயனார் வாக்கிற்கிசைய உலகத்தவராகிய நாமணைவருங் கற்று இன்பசாகரத்து எமிழ்ந்து கிடப்ப எங்கட்கு அரிய பாக்களை இயற்றியருளியவர்களுட் சிறந்த புலவசிகாமணி கம்பர்பெருமானே யாகும்.

வெட்சி மாமலர்

மு. அருணசலம் M. A.

பூஞ்செடிகளும் உண்ணப்பிரதேசங்களிலோதான் மிகுதி ; அவற்றுள்ளும், தமிழ்நாட்டிலே காணப்படும் புஷ்பவகைகளும் அவற்றின் நிறபேதங்களும் வேறொங்குமே காணப்படுவதில்லை. சென்னைமாகாணத்திலுள்ள பூஞ்செடி கொடிகளைப்பற்றி நூலெழுதிய ஆங்கில ஆசிரியரொருவர் இக்கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார். தமிழ்மக்கள், இன்றுமட்டுமன்றி, பல்லாயிரக்கணக்கான வருஷங்களுக்கு முன்னமேயே பூச்சுடிவாங்காரர்களான்பது பிரசித்தம். பூச்சுடுவதில் தமிழ்மக்களுக்கிருந்த விருப்பத்தை வாண்மீதி முனிவரும் தமது இராமாயணத்துள் அயோத்தியாகாண்டத்தில் குறிப்பிடுகிறார். பரதனுடைய படைவீரர்கள் என்று மில்லாதவிதமாக ஒருங்கள் தலையிலே மலர்மாலைகளைச் சூட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்; கண்ட பரதன், “நமது போர்வீரர்களுங்கூடத் தென்னுட்டு மக்களைப்போலத் தலைக்கணியாகப் பூக்களைச்சூட ஆரம்பித்துவிட்டார்கள்!” என்றால் ஆசிரியப்படுகிறன். பொதுவாக மக்களைல்லோரும் பூச்சுடுவதும் சிறப்பாகப் போர்வீரர்கள் தலைக்கணியாகப் பூமாலையனிவதும் பண்டைக்காலத்துத் தமிழர் நாகரிகத்தின் சிறந்த ஒரு அம்சமென்பதையும், இச்சிறப்பு பிறமக்களிடத்தே இருந்ததில்லை என்பதையும் நாமறியலாகும்.

பொருளிலக்கணத்துள் புறப்பகுதியில், போர்வீரர்களின் ஒழுக்கமும் செயலும் விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. வீரனேருவன் போருக்குச்செல்ல ஆயத்தமாவதுமுதல் போரிலே வெற்றிபெற்றுத் திரும்புவது வரையிலுள்ள நிகழ்ச்சிகள் பல தினை

களுந் துறைகளுமாக வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. தொல்காப்பியர்காலத்துக்கு முன் னிருந்தே இத்தினைகளுக்கடையாளமாக மலர்கள் வழங்கப்பட்டு வந்தன. இந்தப் பழைய வழக்கத்தைத் தொல்காப்பியரும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலை செய்த ஐயனுரிதனாகும் தமது நால்களில் அழகாக அமைத்து வைத்திருக்கிறார்கள். வீரச் செயல்களைப் போற்றுத்தற்குரிய அடையாளமாக மலர்கள் பிறாடுகளிலும் கைக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. கிரேக்க நாட்டிலே, வெற்றிபெற்ற வீரர்களைப் பாராட்டுமுகத் தான் ‘ஓலிவ்’ இலைகளாற்செய்த மகுடத்தை அவர்களுக்குச் சூட்டுவது பண்டைய வழக்கம். மேல்நாட்டிலே இன்றும் ‘லாறல்’ மாலை வெற்றியைக் குறிக்கும் அடையாளமாக வழங்குகிறது. இந்த ஓலிவும் லாறலும் தமிழ்நாட்டிலே வெற்றிக்கடையாளமாகக் குறிப்பிடப்படும் வாகைமாலையை ஒத்தவை. வெற்றியென்பது போரின் இறுதியாகும். போர் தொடங்கியதுமுதற்கொண்டு நிகழும் நிகழ்ச்சிகளுக்கு அடையாளமாக மலர்களை அமைத்துக்கொண்ட பெருமை தமிழுக்கு மட்டுமே உரியதாகும்.

மக்களிடையே சிறந்த நாகரிகம் ஏற்படாத பழங்காலத்திலே, மக்கள் கூட்டங்கூட்டமாகத்திரிந்து எளிதில்லனவுகிடைக்கு மிடங்களைத் தேடிச்சென்றார்கள். அவர்கள் உயிர்வாழ்வதற்குப் பெருங் துணையாயிருந்தவை பசுக்கள். தாங்கள் சென்ற இடங்கோரும் பசுக்களை ஒட்டிச்சென்றதோடன்றி, அவற்றுக்கு எவ்வகையாலும் தீங்கு நேரிடாவாறும் பாதுகாத்தார்கள். நாகரிகம் முதிர்ச்சிபெற்று வந்து, மக்கள் சில சில

தொகுதிகளாகத் தலைவர்களின்கீழ்த் தங்கி வாழுங்குவந்தகாலத்தும், பசுக்களைப் பாது காக்கவேண்டும் என்ற உணர்ச்சி மேலோங்கி விண்றது. பகைமன்னர்மீது பட்டையெடுத்துச் சென்றகாலத்து, பசுக்களுக்குத் துண்பம் நேரக்கூடுமாகையால், பகைப்புலத்திலுள்ள பசுக்களைக் கைப்பற்றிப் பாதுகாப்பதையே அரசர்கள் போரில் முதலங்கமாகக் கொண்டார்கள். போர்தொடுக்கப்போவதை பகை வனுக்கு முன்னதாக அறிவித்து, பசுக்கள், பெண்டிர் முதலியோரைப் பாதுகாவலான வேறிடத்திற் கொண்டுபோய்ச்சேர்க்குப்படி எச்சரிக்கைசெய்யும் வழக்கமும் முன் இருந்ததென்று புறநானாற்றில் அறிகிறோம்:

“ஆவும் ஆனியற் பார்ப்பன மாக்கஞம்
பெண்டிரும் பிணியிடை மீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறுஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும் அரண்
[சேர்மின்”]

என ஒரு பாண்டிய மன்னனுடைய படை வீரர் தம் பகைவருக்கு எச்சரிக்கை செய்கிறார்கள். மாற்றார் இவ்விவச்சரிக்கையைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு தம் பசுக்களை அரணை வேறிடத்திலே கொண்டுசேர்க்காமலிருந்தால், படையெடுப்போர் தாமேசன்று முதலில் அப்பசுக்களைக் கவர்ந்து வந்தார்கள். இவ்வாறு, போர்தொடங்குமுன் மாற்றார் ஆனிரைகளைக் கவரும் வழக்கம் வடநாட்டிலுமிருந்ததென்று மகாபாரதத்தால் அறிகிறோம். விராடமன்னன் நாட்டிலே படையெடுக்கக்கருதிய துரியோதனுதியர் முதலிலே அவனுடைய பசுக்கட்டங்களை ஒட்டிச் சென்று ரெங்பதும், அருச்சனன் போர்பூர்ந்து அவற்றை மீட்டுவந்தாடனென்பதும் பாரதசரித்திரம்.

ஆனிரைகளைக் கவரச்சென்ற போர்வீர்கள் வெட்சிமாலைகளைச் சூடிச்செல்வ

துண்டு. வெட்சிச்செடியானது காடுகளிலே அதிகம். ஆனிரைகள் காடுகளில் மேய்ந்து வரும். இவற்றைக் கவரச்சென்றவர் அருகிலே கிடைத்த வெட்சிப்பூவைச் சூடிக் கொள்வது எளிதாகலாம். முதலில் சிலர் வெட்சிமலர் சூடிவந்தது காரணமாக, ஆனிரை கவர்வதாகியபோர்த்தெதாழிலுக்கு அடையாளமலராக வெட்சியானது பிற்காலத்தே ஏற்பட்டது எனக் கருதலாம். “வெட்சிமிரைகவர்தல்” என்பது பழம்பாட்டு. ஆனிரை கவரச்செல்லுமுன், போருக்கு அதிதேவதையான கொற்றவை (தூர்க்கை) க்குப் பூசைபோடுவார்கள். கொற்றவையின் ஆலோசம் வரப்பெற்ற வேட்டுவகுலப் பெண்டிர் நிரை கவரச்செல்லும் விரலுக்கு வெட்சிமலையை ஆணிவிப்பாகளின்று சிலப்பதிகாரத்தால் அறிகிறோம்:

“உட்குடைச் சீஹார் ஒருமகன் ஆனிரை [கொள்ள உற்றகாலை வெட்சி மலர்புளைய வெள்வாள் [உழத்தியும் வேண்டும் போலும்”

[விரோதிகளுக்கு அச்சத்தைத்தகரும் சிறிய ஊரினிடத்து ஒப்பற்ற வீரனெருவன் பகைவரது ஆனிரையைக் கவரந்துவரத் தலைப்பட்ட காலத்திலே, அவனுக்குப் போர்ப்பூலாகிய வெட்சிமலரைச் சூட்டுதற்கு வெள்ளிய வாஞ்சுத்தியாகிய தூர்க்கையும் வேண்டும் போலும்!]

பழைய தமிழிலக்கியங்களில் கூறப்பட்டுள்ள மலர்களில் பெரும்பாலனவற்றை இன்னைவ என்று இப்போது அடையாளங்கூற இயலாதபடி நாம் மறந்துவிட்டோம். “குறிஞ்சிப் பாட்டில்” கபிலர் நூறுமலர்களை அடுக்கிக்காட்டுகிறார். அவற்றுட் பெரும்பாலன இப்போது அறியப்படா. அன்றுதொட்டு இன்றுவரை நம் மக்களாற் போற்றி

வரப்படும் மிகச் சில மலர்களுள் வெட்சியும் ஒன்று. பழையகாலத்தில் வெட்சிச்செடி கள் அடர்ந்து காடுகளாக இருந்தன என் பதை “வெட்சிக்கானம்” என்ற புறானாற் றுள் வரும் தொடரால் அறிகிறோம். இக் காலத்தில் வெட்சிச்செடி குற்றுலம், பாவநாசம் மலைகளிலும் மேற்குக் கரையோரமுள்ள மலைச்சரிவுகளிலும் மிகுதியாகக் காணப்படுகிறது. வெட்சி என்ற சொல் பேச்சுவழக்கிலே விருட்சி என்று சிலஇடங்களில் வழங்குகிறது.

வெட்சியிலே பலவகைகள் காணப்படுகின்றன. *செங்கால் வெட்சி யென்பது பழமையாகப் பாராட்டிப் போற்றப்பெற்று வருகிறது. இதன் அரும்பு மெலிந்து கூர்ணமையாயிருக்கும். இதை ஒரு புலவர், “இதல்முள் தொப்பின முகைமுதிர் வெட்சி” என்று அகானானாற்றில் குறிப்பிடுகிறார். இதல் என்னும் பறவையினுடைய இறகின் அடிப்பாகம்போன்ற கூர்மையையுடையது வெட்சியரும்பு என்பது கருத்து.

வெட்சிமலருக்கும் நமக்குமூல் பழமையான தொடர்பு நெடுகிறும் இருந்துவருவதற்குக் காரணம், அம்மலர் ஆலயங்களில் சூசைக்கு உபயோகப்பட்டு வருவதுதான். விநாயகருக்குரிய புஷ்பம் வெட்சி என்று புஷ்பவிதி கூறுகிறது. சிவபெருமானுக்கு இன்றும் இம்மலர் அணியப்பட்டு வருகிறது.

* செங்கால் வெட்சி பத்தடி வளரக்கூடியது. இக்கள், கடிம் பச்சைநிறம், பூவின்கிறம் இரத்தச்சிவப்பு, காம்பு இரண்டங்குல நீளமிருக்கும். நனியிலான்கு சிறு இதழ்கள். ஜம்பது காக்கள் சேர்ந்து ஒரே கொத்தாக மலர்ந்திருக்கக் காணலாம். மலர்ந்த கூக்கள் பலங்கள் வரை வாடாமலும் உதிராமலும் இருக்கும். வருஷம் முழுதும் பூத்துக்கொண்டே விருக்கும். உண்ணப்பிரதீசுங்களில் எங்கும் கலப்பாகப் பயிராகும்.

அழல் வண்ணஞகிய சிவபெருமானுடைய திருவுருவத்தை “செச்சைமாமலர் புரையும் மேனி எங்கள் சிவபெருமான் எம்பெருமான் தேவர் கோவே” என்று மாணிக்கவாசகர் வருணிக்கிறார். (செச்சை-வெட்சி) முருகப் பெருமானை ‘வெட்சிமாலை யணிந்தவன்’ (செச்சைக் கண்ணியன்) என்று திருமுருகாற்றுப்படையுள் நக்கீர் கூறுகிறார்; “வெட்சி புனையும் வேளே போற்றி” என்று பின்வந்த அடியாரோருவர் போற்றுகிறார். பலவகை மலர்மாலைகளில், கதம்பமாலை எல் லோராலும் பெரிதும் விரும்பப்படுகிறது. காரணம், பல மலர்களின் சேர்க்கையால் எழும் நறுமணமும், பலசிற மலர்களின் சேர்க்கையாலும் துளசி முதலிய பல பசிய பத்திரங்களின் சேர்க்கையாலும் ஏற்படும் அழகிய நிறபேதமும் மனதைக் கவர்வன. இந்த நறுமண அழகையும் நிறஅழகையும் திருமால் நன்றாக அனுபவித்திருக்கிறார்; நிறத்தால் எரியையொத்த வெட்சிமலர்களைத் தமக்குரிய பசிய துளவமாலையில் இடையிடையே தொடுத்துத் தம்முடைய திருமார்பில் அணிந்திருக்கிறார் என்று ஒருபலவர் திருமாலைப் பரிபாடலில் வருணிக்கிறார்:

“எரிநகை யிடையிடுபு இழைத்த நறுங் [தார்புரிமலர்த் துழாஅய் மேவன் மார்பி [னேய் !”] (எரிநகை-வெட்சி.) விச்னு அங்காரப்பிரியன்ஸ்லவா ?

பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் கோவலீனக் கொல்வித்த துண்பம் பொருத கண்ணகி மதுரையை எரியுடியகாலத்தே, அங்கர் காக்கும் வருணாழங்கள், நான்கும் நகரை நீங்கிச் சென்றன; அப்புதங்கள் அணிந்துசென்ற மலர்களைக் கூறுமிடத்து, வெட்சிமாலையை வணிகப் பூத்துக்கு உரிய தாக்குகிறார் இனங்கோவடிகள்.

பூசைக்கு உபயோகமாகும்பொருட்டே வெட்சி நந்தவனங்களில் வளர்க்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. இக்காலத்தே இதைத் தலையில் ஸனியும் வழக்கமில்லை. முற்காலத்தே மக்கள் யாவருமே வெட்சிமலரணிவது வழக்கமாயிருந்தது. போர்வீர் வெட்சியணிந்தனர் என்பதை,

“பிறர்நாட்டுக்

கட்சியும் கரங்கையும் பாழ்ப்பட
வெட்சி சூடுக விற்லவெய் யோனே”

என்ற சிலப்பதிகார வரிகளாலும்,

“காட்டுமா வல்சியர் கரங்கை பாழ்ப்பட
வெட்சி மிலைச்சிய வில்லுறு வாழ்க்கைச்
[சிறுபுல் லாளர்”

என்ற பேருங்கதை அடிகளாலும் அறியலாம். போர்வீரரேயன்றிப் பிறஆடுவரும் பெண்டிரும் வெட்சிமலரை விரும்பி யணிந்தன ரென்று நூல்களிலிருந்து அறிகிறோம். அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி என்னும் அரசன்,

“வெட்சி மாமலர் வேங்கையொடு விரை சுரியிரும் பித்கை பொலியச் சூடு” [இச்

இருந்தானென்று ஒளவையார் கூறுகிறார். சிவந்த வெட்சிமலர்களையும் மஞ்சள்ளிறமான வேங்கைமலர்களையும் கலந்து தொடுத்துச் சூடியிருந்தான். பெண்டிரும் அக்காலத்தே வெட்சிமலர் சூடினார்களென்பதை,

“துணையேர் ஆய்ந்த இணையீ ரோதி செங்கால் வெட்சிச் சீரிதழ் இடையிடுபு”
என்ற வரிகளால் நக்கீர் தெரிவிக்கிறார்.

செங்கால் வெட்சியைக்குறித்து இது

வரை பார்த்தோம். * காவிவெட்சி என்ற ஒருவகை வெட்சிசெடி இக்காலத்திலே தோட்டங்களில் எங்கும் காணப்படுகிறது. இவ்விருவகை வெட்சிமலர்களுக்கும் மன மில்லை. ஆனால், சங்கநூல்களிலே ஒரு ஆசிரியர், வெட்சிமலரின் மணத்தைப் பாராட்டிக் கூறுகிறார். காட்டிலே தழைத்து வளர்ந்துள்ள வெட்சிமலர்களின் மணமானது, அம்மலர்களைச்சூடிய மகளிர் கூந்தலில் கமழுந்து கொண்டே யிருக்குமென்று அவர் கூறுகிறார்:

“கடற்றிற் கவித்த முடச்சினை வெட்சித் தலையவிழ் பல்போது கமழும் மையிருங் கூந்தல் மடந்தை”

என்றார், குறுந்தோகையில், சேரமான் பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ என்ற சேரமன்னர்.

வெட்சியில் பலவகைகள் உள்ளன என மேலே குறிப்பிட்டேன். இவற்றுள், † வெள்ளை வெட்சி என்பதுமொன்று. இதன்

* காவி வெட்சிப்பூக்கள் சற்றுக் காவிசிறங்களுக்கு தோன்றும். காம்பு முன்னயதைவிடச் சந்தே குறுகியது. ஒரு பூங்கொத்தில் இருந்தும் பூக்கள் வரை அடர்க்கிறுக்கும். செடி பத்தடி உயர்முள் எது வருஷமுழுவதும் ஏராளமாய்ப் பூத்திருக்கும். நெருங்கிப் பூக்கும் பருவத்தில் செடியில் இலை இருப்பதே தெரியாது. இலையின்றம், சிற்று வெண்மைகளுந்த பசுமை. பூக்கள் பல தினங்கள் உதிராமலும் லாடாமலுமிருக்கும். பூங்கோட்டங்களிலும் பூங்கொட்டங்களிலும் வைத்து வளர்ப்பதற்கேற்றது. பூங்கோட்டத்துக்கு இதனினும் அலங்காரமான பூஞ்செடி வேறு இல்லை.

† வெள்ளை வெட்சி முன்சொன்ன இருவகையையும் விடப் பெரியசெடி. இலைகளின் தனி கூர்மையாயிராது, மழுங்கியிருக்கும். சிலபூக்கள் வெண்மையாகவும் சில மங்கலான சூம்மைகளுந்த வெண்மை நிறமாகவுமிருக்கும்.

மலர்கள் மந்தமான நறுமணமுடையவை. மேலேசொன்ன பாட்டில் சேரமான் பெருங்கடுங்கோ குறிப்பிடுவது இவ்வெட்சிமலராக இருக்கக்கூடும். §

இப்பூஞ்செடிகள் இக்காலத்தே அருகிவருகின்றன. இவற்றை விரும்பி வளர்ப்போரும் அரியர். புதிய பலவகை மணமற்ற

§ பழைய தமிழரியர்கள் மிக அருமையாகப் பாராட்டிக்கூறியுள்ள இம்மலர்ச்செடிகளைப் பயிறும் முறையைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள். இச்செடிகள் காய்ப்பதில்லை. ஆனால், கீளைகளைப் ‘பதியன்’ போட்டு எளிதில் பயிராக்கலாம். ஏருவும் தண்ணீரும் அதிகம் வேண்டும். பூத்தபின் கத்தரித்து விடுதல் நலம்

மலர்களை விரும்புகிற இக்காலத்தில் இவற்றை நாம் போற்றுதல், நம் பண்டைப் பெருமையைபும் நாகரிகத்தையும் நினைவுகூர்தலாகும். ஒருமுறை இம்மலர்கள் செடியில் அலரங்கிருப்பதைக் கண்டோர் அவற்றின்மேல் காதல்கொண்டுவிடுவது நிச்சயம்; அவ்வளவு அழகான தோற்றமுடையன, பூத்தசெடிகள். காதல்கொள்வதோ டமையாது, “வெட்கி புனியும் வேனே போற்றி” என்று பாடித்துதிக்கவும் தொடங்கிவிடுவர்.

[இயற்கை அழகின்றி இலக்கியம் சிற்காது. இலக்கியத்தை இயற்கை சம்பந்தப்படுத்திக் கற்றலே நம் இலக்காதல் வேண்டும். கோ—ன்]

மலர்மிகை ஏகினுன்

(மயிலை சீனி. வேங்கடசாமி)

மலர்மிகை ஏகினுன் மாண்டி சேர்ந்தார்
நிலமிகை நீவோழ் வார்.

என்னும் திருக்குறளில் ‘மலர்மிகை ஏகினுன்’ என்பது எந்தக் கடவுளைக் குறிக்கும் என தூராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம். இந்தக் குறளுக்கு உரை எழுதிய பரிமேலழகர், இன்ன மதக் கடவுளைத்தான் இச்சொற்றெடுத்து குறிக்கும் என்பதைக் கூறுமல்ல, பொதுவாக ‘மலினின்கண்ணே சென்றவன்’ என்று பொருள்க்கறினார். குறியபின்னூடும், ‘இதனைப் பூமேனநடந்தான் என்பதோ பெயர்பற்றிப் பிற்கோர் கடவுட் கேற்றுவாருமூனர்’ என்று விளக்குகின்றார். எனவே, அவர் காலத்திலேயே, மலர்மிகை ஏகினுன் என்னும் சொற்றெடுத்து, குறிப்பிட்ட. ஒரு மதக்கடவுளைக் குறிக்கிறதென்னும் வழக்கு இருந்துவந்த தென்பது விளங்குகின்றது. பரிமேலழகர் குறிப்பிடுகிற அந்தப் ‘பிற்கோரு கடவுள் யார்?’ அவர் தாம் சமணரின் அருகக்கடவுள். இது எவ்வாறு பொருந்தும்? மலர்மிகை ஏகினுன் என்பது அருகக்கடவுளையன்றி வைனைய மதக் கடவுளர்க்கும் பொருந்தாதோ? எனின், பொருந்தாது. அருகக்கடவுளையே இச்சொற்றெடுத்து குறிக்கும். இதனை விளக்குவோம்.

பல்வேறு மதத்தவரும் தத்தம் கடவுளை வாழ்த்திப் போற்றும் பாக்களில் தத்தம் கடவுளது திருவடிகளைத் தாமரைப்பூவிற்கு உவமை கூறியிருக்கின்றனர். மலர்போன்ற திருவடி என்றும் பொருள்பட அவர்கள் யாவரும் கூறிச்சொன்றனர். ஆனால், ஆருகத மதத்தவராகிய சமணர் மட்டும் தமது அருகக்கடவுளின் திருவடியைக் கூறும்போதெல்லாம் மலர்போன்ற திருவடி என்று கூறுவதுமட்டுமென்றி, மலர்மேல் நடந்த திருவடி என்றும் யாண்டும் கூறியிருக்கின்றனர். இக்கருத்தினைச் சமணசமய நால்கள் எல்லாவற்றிலும் காணலாம். சமணராகிய மணக்குடவர் இக்கருத்தைத் தமுவியே ஷெதி திருக்குறளுக்குத் தாம் எழுதிய உரையில், ‘மலரின்மேல் நடந்தானது மாட்சிமைப்பட்ட திருவடி’ என்று எழுதியிருக்கின்றார். இனி, சமணசமய நால்களில், அருகக்கடவுள், மலர்மேல் நடந்த திருவடிகளையுடையவன் என்று கூறியிருப்பதை எடுத்துக் காட்டுவோம்.

முதலில் நிகண்டுகளைப் பார்ப்போம். சூடாமணிகிகண்டு, அருகக்கடவுளைப் ‘பூமிசை நடந்தோன்’ என்றும், ‘கமலழுர்தி’ என்றும் கூறுகின்றது. சேந்தன் திவாகரமும் அருகனைப் ‘பூமிசை நடந்தோன்’ என்றே செப்புகின்றது. பிங்கல நிகண்டும், அவ்வாறே ‘பூமிசை நடந்தோன்’ எனக்கூறுவதோடு ‘அருகன் ஊர்தி அம்புயம்’ என்று அறைகின்றது. இதனால் சமணரின் அருகக்கடவுள் மலர்மிசை ஏகினவன் என்பது நன்கு விளங்குகிறது.

கோவலைனையும் கண்ணகியையும் உடன்கொண்டு மதுரைக்குச் சென்ற கௌந்தியாடி கள் என்னும் ஜெஞ்சமய மூதாட்டியார் அருகக்கடவுளைப் போற்றித் துதித்தபோது,

‘மலர்மிசை நடந்த மலரடி யல்லதுனன்
தலைமிசை யுச்சி தானணிப் பொருஅது’

என்று வாழ்த்திபதாக ஜெஞ்சாகிய இனங்கோஅடிகள் தாம் அருளிய சிலப்பதிகாரத்தில் (நாடுகாண் காதை) கூறுகின்றார். இதில் அருகக்கடவுள் மலர்மேல்நடந்த மலர்போன்ற திருவடிகளையுடையவன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது காணக.

மற்றொரு ஜெங் நாலாகிய சீவகசிந்தாமணியைப் பார்ப்போம்:

“எங்கு முலகமிருள் நீங்க இருந்த எந்தை பெருமானுர்
தங்கு சேந்தா மரையடி என்தலையவே என்தலையவே.”

இதற்கு உரைஎழுதிய நச்சினார்க்கினியர் சைவராக இருந்தும், ஆருகத மதக் கொள்கையை நன்குணர்ந்தவராகவின், அந்த மரபைப் பின்பற்றி, ‘எந்தையாகிய பெருமானுடைய தாமரைமேற் றங்கின வடி’ என்று ஜெயமற விளக்கியிருப்பது நோக்குக:

“மன்றனுறு மணிமுடிமேல் மலிந்தசூளா மணிபோலும்
வெங்கேர் பெருமான் அறவாழி வெந்தன் விரிபூந்தாமரைமேல்
சென்ற திருவாரடி ஏத்தித் தெளியும் பொருள்க னோரைந்தும்
அன்றி யாஹும் ஒன்பானும் ஆகுமென்பா ரஹவோரே.

(முத்தியிலம்பகம் நற்சாட்சி 1, 2 ஆம் செய்யுள்கள்)

செந்தாமரைமேல் நடந்தானுக்கு (அருகக்கடவுளுக்கு), நந்தாவிளக்குக்கென்றும் பூசைக்கென்றும் நான்குகோடி பொன்னையும் நூறு ஊர்களையும் தேர்களையும் யானைகளையும் சீவகன் வழங்கினான் என்று சிந்தாமணி (இலக்கிணயார் 117) கூறுகின்றது :

“நந்தா விளக்குப் புறமாகென நான்குகோடி
நொந்தார்க் கடந்தான் கொடுத்தான் பின்னைநூறு மூதார்
கந்தார்க் கடாத்த களிறுங் கொடித்தேர்கள் நூறும்
செந்தா மரைமேல் நடந்தானடி சேர்த்தினுனே ”

மற்றொரு செய்யுளிலும் சிந்தாமணி (முத்தியிலம்பகம் துறவு 424) அருகக்கடவுள் பூமேனடந்தவன் என்பதைக்கறுகின்றது :

“குண்டலமும் பொற்றோடும் பைந்தாரும் குளிர்முத்தும்
வண்டலம்பு மாலையுமணிந் தொத்து நிலந்திவள
வண்டலர்பூந் தாமரையின் விரைததும்ப மேனடந்த
வண்டலர்பூந் திருவடியை மணிமுடியின் வணங்கினுன் ”.

இதற்கு உரைமுகிய நக்சினார்க்கிணியர் என்னும் சைவர், ‘விரைததும்ப விரிந்த மலர்ந்த தாமரையின்மே னடந்தவடி’ என்று உரை எழுதியிருப்பதையும் காண்க.

இன்சுவையும் கவியமும் ததும்பும் சூளாமணி என்னும் ஜெஙக் காவியத்திலும் பல இடங்களில், அருகக்கடவுள் பூமேல் நடந்த திருவடிகளையுடையவன் என்று கூறப்படுகின்றார். அச்செய்யுள்களில் சிலவற்றைக் காட்டுவோம் :

‘விரைமணந்த தாமரைமேல் விண்வணங்கச் சென்றுய்
உரைமணங் தியாம்பரவ வண்மகிழ்வா யல்லை ’

‘முருகணங்கு தாமரையின் மொய்ம்மலர்மேற் சென்றுய்
யருகணங்க யேத்தியது மகிழ்வா யல்லை ’

‘மணமயங்கு தாமரைமேல் வான்வணங்கச் சென்றுய்
குணமயங்க யாம்பரவக் கொண்டுவெப்பா யல்லை ’

‘மணங்கமழுந் தாமரையின் மதுத்திவலை கொப்பவித்து மதர்த்து வாமன்
அணங்கிவர்சே வடியினம் கெழிலோரோர் ஓளிபருக யலரும் போலும் ’

‘அரும்பிவரு மரவிந்தம் அறிவான தடிநிழல் தடைந்தோ மென்று
சுரும்பிவரி இசைபாடச் செம்மாந்து சுடருமிழ்ந்து துனும்பும் போலும் ’

‘அழலணங்கு தாமரையார் அருளாழி யுடையகோன் அடிக்கீழ்ச் சேர்ந்து
நிழலணங்கி முருகுயிர்த்து நிரங்தலர்ந்து தோடேந்தி நிழற்றும் போலும் ’

‘ முவடிவி னலிரண்டு சூழ்ச்சடரும் நான்
 முழுதுலக முடியெழில் முளைவமிரம் நாற்றித்
 தாவடிவி னலிலக்கு வெண்குடையி னீழிற்
 சட்ரோயுன் அடிபோற்றிச் சொல்வதொன் றுண்டால் ;
 சேவடிகள் தாமரையின் சேயிதழ்கள் தீண்டச்
 சிவந்தனவோ ? சேவடியின் செங்கதிர்கள் பாயப்
 பூவடிவு கொண்டனவோ பொங்கொளிகள் சூழ்ந்து,
 புலங்கொளாவா லெமக்கெம் புண்ணியர்தங் கோவே.’

ஆருகதரின் அருகக்கடவுள் மலர்மிசை ஏகினவன் என்பதற்கு இன்னும் ஐயமுன் கோ? தாமரை, அருகக்கடவுளின் ஊர்தி என்பதைச் சமணநாலாகிய திருநூற்றந்தாதி கவிசயத்துடன் கூறுவது காண்க :

‘தாமரையே எத்தவங்கள் செய்தாய் ! சகம்முன் றினுக்குஞ் தாமரைசே என்றுசாற்று போஹமுச் சத்திரத்துத் தாமரைசேர் திருவைத் திருமார்பிற் றரித்தவர்செங் தாமரையேய் சரணந்தலை மேற்கொண்டு தாங்குதற்கே ’

ஐஜங் நாலாகிய நீலகேகியின் அவையடக்கச் செய்யுளாலும் அருகன் மலர்மிசை ஏகினவன் என்பதை அறியலாம். அச்செய்யுள் இது :

‘பண்டா கமத்துட் பயிலாவரை என்று மிக்கார் விண்மங் கிதனை வெகுளார் விடல்வேண்டு வன்யான் தண்டா மரைமேல் நடந்தான் தடந்தாள் வணங்கிக் கண்டேன் கிடந்தேன் கனவின்னிது கண்டவாறே ’

அறநெறிச்சாரச் செய்புனும்ஹன்று இச்செய்தியையே கூறுகின்றது :

‘தாவின்றி எப்பொருநும் கண்டுணர்ந்து தாமரைப் பூவின்மேற் சென்றுன் புகழியை — நாவின் துதித்தீண் டறநெறிச் சாரத்தைத் தோன்ற விரிப்பன் சுருக்காய் விரைந்து .’

சமணசமயத்தவரால் இயற்றப்பட்ட யாப்பருங்கல விருத்தியில் கீழ்க்கண்ட செய்யுள்கள் மேற்கோள் காட்டப்பட்டுள்ளன. இச்செய்யுள்களிலும் அருகக்கடவுள் பூவின் மேல் நடந்தவன் என்று கூறப்பட்டுள்ளது காண்க :

‘காமரு கதிர்மதி முகத்தினை
 சாமரை இடையிடை மகிழ்ந்தனை
 தாமரை மலர்புரை அடியினை
 தாமரை மலர்மிசை ஒதுங்கினை ’

‘மாதவர் தாதையை, மலர்மிசை மகிழ்ந்தனை ’

‘ ஏடலர் தாமரை ஏந்தும் நின்னடி
 வீடொடுகட்டினை விளக்கும் நின்மொழி ’

இதுகாறும் ஜெங்கமப நூல்களிலின்று எடுத்துக்காட்டிய மேற்கோள்களினால், மலர் மிசை ஏகினுன் என்று திருவள்ளுவர் கூறியது அருகக்கடவீலோயே என்பது அக்கை நெல்லிக்கனி என விளங்குகின்றது. ஜெங் மதக்தில் அன்றி எனைய சமயங்களில் கடவீலோப்பு மேல் நடந்தவன் என்று கூறியிருப்பதாக நான் அறிந்தவரையில் காணப்படவில்லை. அவ்வாறு கூறப்பட்டிருப்பின் அன்புகர்ந்து காட்டினால் வணக்கத்தோடு ஏற்றுக்கொள்ளப்படும்.

தேவாரத்தில் எங்கேனும் சிவனுடைய பாதம், பூமேல்நடந்தபாதம் எனக்கூறப்பட்டுள்ளதா என்பதையறிய அதனைத் துருவித்துருவி ஆராய்ந்தேன். ஒரேஇடத்தில் அன்றி மற்றெல்லா இடங்களிலும் அவ்வாறு கூறப்படாததைக் கண்டேன். சிவனது திருவடிதாமரைமேல் நடந்த திருவடி என்று கூறப்பட்ட அந்த ஒரேஇடமும் அப்பர்சவாமிகள் கூறியது. அப்பர்சவாமிகள் ஜெங்மதக்தில் நெடுநாள் பழகி அந்த மதக்கொள்கைகளை நன்கு பயின்று தருமசேனர் என்னும் பெயரூடன் ஜெங்மதக் தலைவராக இருந்தவர் என்பது அனைவரும் அறிந்ததோன்றே. அவர் ஜெங்மதக் கொள்கையாகிய மலர்மிசை ஏகினுன் என்னும் கொள்கையைத் தமது தேவாரத்தில் ஒரேஇடத்தில் கூறியுள்ளார். இதனை அறிந்து கூறினாரோ அல்லது பக்திப்பெருக்கினால் மறந்து கூறினாரோ தெரியவில்லை. அத் தேவாரச் செய்யுள் இது :

‘தாஞ்சைச் செங்கமலத் தடங்கொள் சேவடியர் போலும்
நாஞ்சைக் காலன்லீழ வதைசெய்த நம்பர் போலும்
கோஞ்சைப் பிறவிதீர்ப்பார் குளிர்பொழிற் பழனை மேய
ஆஞ்சை அன்னல்போலும் ஆலங்காட் டடிக ளாரே.’

அப்பர்சவாமிகள் ஜெங்மதக் கொள்கைகள் சிலவற்றை எக்காரணத்தாலோ, சில இடங்களில், சைவசமயத்தில் ஏற்றித் தமது தேவாரத்தில் கூறியிருக்கின்றார். ஜெங்மதக் கொள்கைகளை நன்குணர்ந்தவர்கள் அப்பர் தேவாரத்தை ஊன்றிப் படிப்பார்களானால் இதனை நன்குணரக்கிடும். சிவபெருமான் தாமரைமேல் தங்கிய திருவடியுடையவன் என்று அப்பர் ஒரே ஒரு இடத்தில்மட்டும் கூறியிருக்கின்றார். வேறு இடங்களில் கூறினாரில்லை. சந்தர்சும் சமபந்தரும் ஓரிடத்திலேனும் இதனைக் கூறுமலே விட்டனர். ஜெங்மதக் கொள்கையாகையால் அவர்கள் இதனைக் கூறுமல்ல விட்டனர் போலும். சிவபெருமான் ‘தாஞ்சைச் செங்கமலத் தடங்கொள் சேவடியர்’ என்று அப்பர் ஒரே ஒரு இடத்தில் கூறினார். அப்பர், சவாமிகளே, ‘திருவடித்தாண்டகம்’ அருளியிருக்கிறார். அதில் சிவபெருமானது திருவடிகளின் அருமைப்பருமைகளைப் புகழ்ந்து போற்றியுள்ளார். ஆனால், அந்தத் திருவடித் தாண்டகத்தில், சிவன் மலர்மிசை ஏகின திருவடியுடையவன் என்பதைக் கூறுமலே விட்டுவிட்டார். சிவன் மலர்மேல் நடந்த திருவடியுடையவன் என்பது சைவசமயத்தவரின் கொள்கையாக இருந்திருந்தால், சிவனது திருவடிகளைப் புகழ்வதற்கென்றே முற்பட்ட அப்பர்சவாமிகள் அக்கொள்கைக்கு முதன்மைகொடுத்து வற்புறுத்திக் கூறியிருப்பாரன்றே? அவ்வாறு அவர் கூறுதலில் தாரணம், இக்கொள்கை சைவசமயக் கொள்கையாக இருந்திருந்தால் மூவர் தேவாரங்களிலும் ஏனைய சைவ நூல்களிலும் கூறப்பட்டிருக்குமான்றே? மாருத, ஜெங்கமய நூல்களில் இக்கொள்கை பெரிதும் அழுத்தங்கிறது என்பதையாதேனும் ஐயம் உள்தோ?

[புதிய என்னங்களைப் புதுத்தத் தேசிகருக்கு மிக ஆசை. இக்கட்டுரையும் வள்ளுவனுரைப்பற்றிப் புதுக்கொள்கையைக் கூடிய சான்றுடன் தருகின்றது. அவரும் இப்படிக் கூறுவதுண்டு. கோ—ன்]

—

திருவாசகங் காட்டும் திருநெறி

A. S. GNANASAMBANDAN, M. A.

இன்று உலகாயுதத்தில் ஆழந்துள்ள மேலைநாடு மட்டுமே சிறிது கடவுளுணர்ச்சி யுடைய பாடல்களையும், அவற்றை இயற்றிய புலவர்களையும் கண்டு போற்றல் கூடும். விலங்கு வலிமையின்முன்னர் அடிபணியும் ஒரு நாகரிகம் இப்புது நால்களைப் போற்று வதில் வியப்பொன்றும் இல்லை. ஆனால், இறையுணர்வு பாலோடுசேர்த்து ஊட்டப் பெற்று வளர்ந்த தமிழ்நாட்டார் இப்புதுப் பாடல்களிடத்து எத்துணை புதுமையுங்காணப்பெறுர். இனி, எத்துணைகாலம் நாம் முன்னேற்றிச்செல்லி னும் அக்கால ஆராய்ச்சி அறிவினாலும்கூடக் கண்டு வியக்கத்தக்க அரும் பொருள்களைப் பல பெரியோர்கள் இங்காட்டில் இயற்றிப் போயினர். அத்தகைய காலத்தேச வர்த்தமானங்கடந்த கருவுலங்க *ஞட்டலைசிறந்தது திருவாசகமாம்.

இத்தகைய அரியதொரு நாலை இவ்வுல கிற்கிந்த பெரியார் மாணிக்கவாசர் பெருமானார் எனப்படுவார்.

இத்திருநால் உலகிடைப் பிறக்கு, பிறப்பு, பிணி, மூப்பு, இறப்புத்துன்பங்களான் வருந்தமுயிர்க்கு அவற்றினின்றும் வீடுபெற்று வீடுபெறுதற்குரியதோர் திரு நெறிகாட்டி யருஞ்சின்றது. இராமகிருட்டின பரமஹும்சர் சூறியதேபோன்று மனிவாசகனார்போலும் பெரியார்கள் புகையிரத்த தொடரின் இயந்திரங்களாவர். அவ்வியந்திரம் தானேயுமன்றி த் தன்னைத் தொடர்ந்த ஊர்திகளையும் குறித்தவிடத்திற்கு இழுத்துச் செல்வதேபோன்று இப்பெரியார்களும் தாமேயுமன்றித் தம்மைத் தொடர்ந்த அடியார்களையும் வீடுபேற்றிற்கு உய்த்துச்

* வைப்பு

செல்லும் பேராற்றல் படைத்தவராயிருக்கின்றனர். இத்தகைய பெரியார் பாய்திரை ஞாலத்தின் பற்பலவிடங்களிற் பற்பல காலங்களிற் ரேண்றி மறைந்தனர். கிறிஸ்துபெருமான், புத்தூப்பெருமான், நபிபெருமான் போன்றவர்களும் இவ்வகுப்பைச்சேர்ந்தோரேயாவர். இப்பெரியார் ஒவ்வொருவரும் அவ்வக்காலத்திற்கேற்ப அறவுரைகள் ஈந்து போயினர். மேலைநாட்டில் இயேசுகாதர் அறிவுறுத்திய பிழைக்கு இரங்கி அழுது வீடுபெறும் நெறியினைப் பெரிதும்போற்றி இங்காட்டிடை அதனைக் கூறிய பெருமை மனிவாசகப் பெருமானுக்கே உரியதாம். தன்பிழையை நினைந்து உருகியழுது அதற்கு மன்னிப்புப் பெறுதல் என்பது அன்புநெறி யிற் செல்கின்ற அடியவர்க்கே உரியதாம். அதனாலேயே போலும் மனிவாசகப் பெருங்தகையார் “அழுதடி அடைந்த அன்பர்” எனவோர் பெயரும் பெற்றனர்.

திருவாசகத்திற் பிழைக்கிரங்கி யழும் இடங்கள் பரக்கக் கிடக்கின்றன. ஒன்றிரண்டு காணால்வேண்டுமாயின் இவ்வடிகளை உற்று நோக்குவேசமாக: “என் பிழைக்கே இரங்கி வேசுறவேணை வீடுதி கண்டாய்”, “ஆனால் வினையேன் அழுதா அன்னைப் பெறலாமே”, “பொறுப்பரன்றே பெரியோர் சிறுநாய்கள் தம்பொய் யினையே”.

இனி, இவ்வரியதால் காட்டும் அறநெறி தான் யாது? இதனுள் உயிர் வீடுபேற்றினை அவாவவேண்டியதுகின் இன்றியமையாமையும் அதற்குரிய வழிகளும் அவ்வழிகளிலுள்ள இடையூறுகளும், அவற்றை நீக்குமாறும், நீக்குங்கால் வேண்டப்படும் துணைவனும்,

அக்தூணைவனின் வலிமையும், அவ்வாறு அவ்வீட்டையடையின் அதன்கணுண்டாம் இன்பமும் கூறப்பட்டுள்ளன.

உலகிடைப்பிறந்த எல்லா உயிர்களும் ஏதோ ஒருபொருளை நாடி அலைகின்றன. யானுமதல் எறும்பிறுப் பயிர்கள் கேவலம் உணவு ஒன்றை மட்டும் நாடி அலைகின்றன வோ? இனி அவற்றினும் மேம்பட்ட ஆற்றிவடைய மனிதன் தேடியலைது வயிறு வளர்ப்பது ஒன்றைத்தானே! அஃதுண்மையாயின் அவ்வாறு வயிறு நிரம்புதல்குரிய பல நலன்களும் உடையார்யாரும் சுகமடைந்திருந்தார் என்பதை யாண்டும் கேட்டிலே மாதலால் மனிதன் இவற்றினும் மேம்பட்ட ஒரு பொருளைத்தேடியே வருந்துகின்ற நென்பது அங்கை நெல்லிக்கனியாம். அத்தகைய பொருள் மனதுமைதிபென்ற ஒன்றேயன்றே! இதனை உட்கொண்டேயன்றே “Man does not live by bread alone, but by every word of God!” என்ற மூதுரையும் எழாசின்றது. ஆதலின் இவ்வமைதியை நாடுவதே உயிர்களின் நோக்கம் என்பது தேற்றமாயின் அவ்வமைதியை யடைந்து சின்னர் மற்றையோர்க்கு அவ்வழியை எடுத்துக்கூறும் பெரியோரைப் பின்பற்றுவதில் பிழையன்னை? அத்தகைய அமைதியைத் தரும் பொருள் இறைவனேயன்றே! அதனையே நமது பெருமான் “தந்ததுன் றன்னைக் கொண்ட தென்றன்னைச் சங்கரா யார்கொலோ சதுரர்? அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்யான்,” என்று கூறுகிறோம். எனவே, அத்தகைய பொருளை அடைய வேண்டுவது யாவர்க்கும் இன்றியமையாத தாகின்றது.

அவ்வாறு முழுமுகலைத்தேடியடையப் புறப்படுமுயிர் அவ்வெண்ணைம் தன்பால்வரப் பெறுமுன் அடையும் இன்னல்கள் ஒன்று

விரண்டா? அவ்வாற்ற இன்னல்களுக்கு ஆட்பட்ட பின்னரோ தெய்வமென்பதோர் சித்தமேனும் உண்டாகின்றது. அதனையும் நமது மனிமொழியார் எடுத்து விளக்கினார். கருவிடைத் தோன்றும் உயிர் பத்துத் திங்களிலும் உண்டாம் இன்னல்களில் பிழைத்துப் பிறந்து ஓரளவு வளர்ந்தபின்னர் மீண்டும் அடைகின்ற இன்னல்கள் எத்தனை! “மாதார்தம் கூர்த்தகயனாக கொள்ளோயிற் பிழைத்தும், பித்தவுலகர் அவாவிடைப் பிழைத்தும், கல்வியென்னும் பல்கடற்பிழைத்தும், செல்லவென்னும் அல்லவிற் பிழைத்தும், கல்குரைவென்னும் தொல்விடம் பிழைத்தும்” இறுதியில் கெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகின்றது. ஒருவாறு இச்சித்த முண்டாகியும் அவ்வாண்மா அடையும் இன்னல் தீர்ந்ததோ! பின்னரும் ஆறுகோடி மாயாசக்திகள் வேலைதொடங்குகின்றன. நாத்திகமும், சமயவாதி களும், மாயாவாதமுப்போங்கு தொல்லை விளை விக்கின்றன.

இவ்வின்னல்களினிடையே ஆன்மா எவ்வாறு இறைவனைத் தேடல்வேண்டும் என்று, தலைவனைக் கண்ணுற் கண்ட தலைவர்க்குறகின்றார். “தப்பாமே தாம்பிடித்தது சலியாத் தழலது கண்ட மெழுகதுபோலத் தொழுதுளமுருகி, யழுதுடல் கம்பித்து, ஆடியும் அவறியும், பாடியும் பரவியும், கொடிரும் பேதத்யும் கொண்டது விடாகெனும் படியேயாகி நல்லிடையறு அன்பிறப்பசுமரத்தாணி அறைந்தாற்போல” தலைவனையிடப்படல் வேண்டும். அவ்வாறு வழிபடத் தொடங்கியவுடன் பல இன்னல்கள் தோன்றுகின்றன. முதன்மையாக, பிறர், வழிபடுவோனைக்கண்டு என்ஸிக்கூறும் மொழிகளாம். உலகிடை இன்பமே சிறந்ததுள்ள நினைக்கும் பிறர் அத்தகைய அன்பனைக்கண்டு ‘பித்தன்’ எனப் பேச முற்படுகின்றனர். காரைக்கால் அம்மையார் பேய்வாடி

வெடுத்துச் செல்லுங்கால் பிறர் அவர் வடிவத்தை உள்ளவாறு கூறக்கேட்டு யாது கூறினார்? “அண்டர்நாயகனார் எம்மை அறிவு ரேல் அறியாவாய்மை எண்டிசை மாக்களுக்கு யான் எவ்வுருவாயின் என்?” என்று கூறினாரன்றே! அதே நிலைமையை ஒவ்வொரு அன்பனுமடைகின்றன. இதனை ஆசிரியர், “சகம் பேய் என்று தம்மைச் சிரிப்பு” என்றும் “நாடவர் பழித்துறைபூண் அது வாகக் கோணுதலின்றி” என்றும் தொண்டர்கள் வாழுவேண்டிய வழி எத்தன்மைத்து என்று விளக்குகிறார்.

இத்தனை இன்னல்களையும் உயிர் மீறிச் செல்ல வேண்டுமானால் அவ்வாறு சென்று அடையும் பொருள் மிகவும் உயர்ந்த தாய் இருத்தல் வேண்டுமன்றே! அப் பொருள் எத்தன்மைத்து? இன்னல்களைப் பொறுத்தார்க்குத் தக்க விண்பம்தரக்கூடியது, அஃது இறையேயாகும். அவ்வாறுயின் இறைவனை இத்தன்மையன் என்று கூறவியலுமோ? மனத்தால் நினைக்க இயலாத்தாயிருந்தாற்றுனே அஃதே மனிதனை விடச் சிறந்தது என்று கூறவியலுமென்று கடாவை ஆசங்கித்து அடிகள் அடையப் படும் பொருள் எத்தன்மைத்து என்று விளக்குகிறார்: “பூதங்கள் தோறும் நின்று யெனில்லால் போக்கிலன் வரவிலன் என நினப்புலவோர் கீதங்கள் பாடுதல்லலாற் கேட்டறியோ முனைக்கண்டறிவாரை” என்றும் “விச்சதின்றியே விளைவு செய்கு வாய், விண்ணுமண்ணகம் முழுதுபாவையும் வைச்சவாக்குவாய்” என்றும் “கனவேயுந் நேவர்கள் காண்பரிய கஜைகழுலோன்” என்றும் கூறுகிறார்.

விஞ்ஞான அறிவு முதிர்ந்த விக்காலத்திற்கூட மறுக்கமுடியாதபடி இறைவனை வருணிக்கின்றார். “ஞாலமே, விசம் பேபை விவை வந்துபோம் காலமே யுனையென்று

கொல் காண்பதே” என்றும் “சென்று சென்றனவாய்த் தேய்ந்து தேய்க்கொன்றும் நின்ற நின்தன்மை” என்றும் கூறுகிறார். இவ்வடிகளில் அவன் தன்மை, காலம் என்றும் அனு என்றும் குறிக்கப்பட்டிருத்தல் கருகற்பாலது. உலகம் முழுதும் மின் அனு (electron) பரமானு (proton) வடிவாய் இலக்குகின்றது என்று அறிவியல் நூலார் முடிபு கொண்டுள்ளனரன்றே. மேலும் அனுக்கள் தாம் ஓயாது சலித்துக் கொண்டிருக்கின்றனவென்பதும் அவற்றை அவை நிறுத்துமாயின் உலகம் அழிந்துவிடும் என்பதும் அன்னர் கொள்கையன்றே! அதனையேதான் நடராசப்பெருமான் ஓயாது நடனம் செய்துகொண்டிருக்கின்றன என்றும், அவன் ஆட்டத்தை நிறுத்துவானுயின் உலகம் அழியுமென்றால் கூறுவர். மனிமொழி யார், “தாயுமிலி தந்தைஇலி தான்தனியன் ஆயிடினும் காயில் உலகைனத்தும் கற்பொடி காண் சாழலோ” என்று கூறுவது அத்தனையே வலியுறுத்தும்.

உயிர் அடையவேண்டிய இலக்கு இஃதென்பதையும் அதன் பெருமையையும் உணர்த்திய பின்னர் அதனை அடையும் ஆற்றை உணர்த்துகின்றார் ஆசிரியர். இத்துளை பெருந்தலைவனை மன மொழி மெய்யென்ற மூன்றுமூலம் வேண்டல் வேண்டுமன்றே! அதனையே ஆசிரியர், “சிந்தனை நின்தனக்காக்கி நாயினேன்றன் கண்ணினை நின்திருப்பாதப் போதுக்காகி வந்தனையுமம் மலர்க்கேயாக்கி வாக்குஉன் மனிவார்த்தைக்கு ஆக்கி” வழிபட வேண்டும் என்று மொழிகின்றார்.

தலைவன் சக்தியுடையவனும் இருத்தல் தெளிக்கனம். எனினும் அவற்கு நம்மாட்டு அருளுண்டோ? நம் குறைமுடிக்குந்தன்மை யுடையனே? என்ற ஜயக்காண்டார்க்கு அதனைக் களையுமாற்றுவ ஆசிரியர் கூறுகிறார்:

இறைவன் “பால்நினைக் தூட்டுங் தாயினுஞ் சாலப் பரிந்து” உயிர்க்கு அருள் செய்கின்ற னென்றும், “குன்றே யனைய குற்றங்கள் குணமாமென்றே கொள்பவ னென்றும்” கூறுகிறார். இத்தகைய பரங்கருளைத்தடங்கடலாதலின் உறுதியாக வேண்டுவார் வேண்டுவதே ஈவான் என்பது கருத்து.

வீடுபேறும் வேண்டுமென்றும் அதனை அடையவேண்டுவது இன்றியமையாததென்றும், அதனைத் தருந்தலைவன் தரத்தக்க வன்மையடையவென்றும், தருதற்குத் தடையின்றி அருளோடு நிறைந்திருப்பவ னென்றும் கேட்டபின்றி மனமொன்றிக் கேட்பது ஒன்றே வேண்டற்பாலது. அவ்வாறு வேண்டுதற்கும் மனம்தானே முன் வருவதில்லை. மனமெனுங் குரங்கொன்று உடனிருத்தலின் அதனையடக்கி ஆளுதல் மனிதனுக்கு இயலாத்தாகின்றது. “ஒரு கணமேனுங் கணமூடி மொனியாயிருக்க வேன்றால் இப்பாழ்த்த கண்மங்கள் போராடுதே!” என்று தாயுமான அடிகளும் கரைந்தாரன்றே! ஆகலால் அம்மனத்தை அடக்க வீடுபேற்றிற்குரிய வழியிற் செலுத்துதற்கும் அவனருளே வேண்டற்பாலதாகின்றது. அத்துணை வேண்டாது தானே அவ்வேலையில் ஈடுபடுவது எனப் புகுந்தால் ஆண்டு ஆணவ இருள் படரலின் மேற்செல்லல் இயலாதாகின்றது. ஆகவின் மனிமொழிப் பெருமான் கட்டளை இடுகின்றார்: “அவனருளாலே அவன்தாள் வணங்கி.” இதனையே தாயுமான அடிகளும், “அருளாலெலவையும் பார் என்றான் அதனை அறியாதனறிவாலே சுட்டிப்பார்த்தேன் இருளான பொருள் கண்டதல்லாற் கண்டானையுங் கண்டிலேன்—என்னையடி தோழி” என்றும் “பாழான என்மனம் கனியவாரு தந்திரம் பண்ணுவ

துனக்கருமையோ” என்றும் வினவுகிறார். அவ்வாறு அவனருளையே வேண்டிப் பெற்று லொழிய பிறவியின்மாட்டு விடாது வந்த பற்று விடாதாகும். இக் கருத்தேபற்றியன்றே “பற்றுக பற்றற்றுன் பற்றின அப் பற்றை—பற்றுக பற்று விடற்கு” எனப் பொய்யா மொழியும் எழுந்தது.

இறுதியாக அடிகள் கூறுகின்றார்: அவ்வாறு அவனருளே துணையாகக்கொண்டு, தோன்றும் இன்னஸ்களையெல்லாம் வென்று இறுதியில் அவனைப் பெற்றால் அடைகின்ற இன்பம் எத்தன்மையது? “நினைத்தொறுங்காண்டொறும், பேசுக்கொறும், எப்போதும் அனைத்தெலும் புண்ணைக ஆனந்தத் தேன் சொரியக்” கூடியதாம். உலகிடை இன்பம் துன்பத்தையே பிற்பயக்கும். ஆனால் இவ்விறை இன்பம் “அந்தமொன்றில்லா ஆனந்தம்” தரக்கூடியதாம்.

இதுகாறுங் கண்டவற்றால் மனிமொழி யாரின் திருவாசகம், பிறவிப் பெருங்கடன் நிக்தவேண்டுமென்றிருப்பார்க்கு எவ்வாறு வழிகாட்டியாயிருப்பதென்பதும் அஃதும் அப்பேற்றை யடைந்தாரெராருவர் கூறிய தென்பதும், எக்காலத்தும் எச்சமயத்தார்க்கும் விளக்காயுள்ளதென்பதும் இந்நால் யாவரும் விரும்பிக் கற்றற்குரிய தென்பதும் ஒருவாற்றுன் பெறப்படுகின்றதன்றே?

[தேசிகர்அவர்கள் திருவாசகத்தையும் ஏசுவாசகத்தையும் ஒப்பநோக்கி நன்கு கற்றவர். மூலத்தில் திருத்தங்களுஞ்சில செய்தவர். திருவாசகப் பாடல்களைப் போறல்செய்து பலபாட்டுக்களும் யாத்தவர். கோ—ன்.]

தமிழ்முகில்

இராஜ. அரியரத்தினம்

விக்கிரமவருடம் சித்திரைமாதம், நெருப்புவெயில் கொளுத்திக்கொண் டிருந்தது. தார்ததெரு “நெக்கு நெச்குருக” காலில்மாட்டிய செருப்புச்சோடி ஒட்டிப் பிடித்துக்கொண்டது. ஒருமாதிரி இழுத்துக் கொண்டு சாவகச்சேரி வாடிவிட்டில் (Rest-house - பொதி இல்) தங்கியிருந்த தமிழ்மகனைத் தரிசிக்கச் சென்றேன். கொழும்புக்குச் செல்லுங்காலங்களிலும் கலைமாணி பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி தேசிகரை நான்காணத் தவறுவதில்லை. அவரைச் சந்தியாவிடில் எனக்குத் தலைக்கருக்குப் போனது மாதிரி இருக்கமாட்டாது. எத்தனை மாம்பழங்களை வெட்டித் தின்றாலும், ஒரு ‘கொட்டையைச் சூப்பாது’ விடில் ‘பொக்கம் தீராது’. அதுபோல, கொழும்பு முழுவதையும் மின்வேகத்தில் படையெடுத்தாலும் கொள்ளுப்பிடிட்டியிலுள்ள அந்த கிங்ஸ்பரி சோலையிற்சென்றுள்ளதாம்தமிழ்த்தென்றலை உறிஞ்சாவிடில், கொழும்பில்வீசும் நக்கக்காற்று ஆளை முடிவெடுத்துவிடும்.

‘கொழும்பு மாம்பழம்’

ஆமாம், கிங்ஸ்பரி தேசிகரும் ஒரு மாம்பழங்கான். நல்ல சுதைப்பிடிப்புள்ள கொழும்பு மாம்பழம். யாழ்ப்பாணமன்னில் உண்டானதல்லவா?

நான் சாவகச்சேரி வாடிவிட்டுக்குப் போகும்போது வெறுங்கையுடன் வெளிக்கிடவில்லை. யாழ்ப்பாணக் கலாகிணையத்துவிருந்து தோற்றும்தந்த ‘ஞாயிற்றுக்’ கதிர்களின் தொகுதியுடன்தான் சென்றேன். இந்தத் தமிழ் உபாத்தியாயிடம் (இல்லை; சட்டம்பியாரிடம்) அவரது சைச்சாத்தை எனது நாலைன்றில் வாங்கவேண்டுமென்ற

ஆசை. இதனால்தான் கமக்கட்டில் ஒரு புத்தகத்துடன் புறப்பட்டேன்.

வாடிவிட்டில்

அங்கு சென்றபொழுது அவர், ‘ஸமூகேசரி’ விக்கிரமசுநு ஆண்டுமடலைத் தட்டிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். எங்கள் சம்பாஷனை மெல்லிமல்லத் தமிழ்நாட்டுப்பக்கம் நடைகட்டியது. டெரக்டர் உ. வே. சாமிநாத ஜெயர், T. K. சித்தபரநாத முதலியார், தேசிகரின் நன்பர், திரு. வி. கவியாணசுந்தரமுதலியார் - இப்படித் தமிழ்நாட்டு அறிஞர்களைப் பற்றி உரையாடிவிட்டு ஈழநாடு சேர்க்கோம். ஆறுமுக நாவலரைப்பற்றிப் பேசுகையில் மீண்டும் சாமிநாதஜெயர் எங்களுடன் இழுபட்டுக்கொண்டிருந்தார். தமிழிப் பண்டிதர் சி. கணபதிப்பிள்ளையும் தப்பவில்லை. சுவாமி விபுலானங்தர்மேல் தேசிகருக்கு அபிமானம் அதிகம். சுவாமி அவர்களின், இசை ஆராய்ச்சி முடிபுகள் உலகத்தையே பிரமிக்கச் செய்யும் என்று கூறினார்.

‘ஆசிமமை’

கதையோடுக்கைதயாக நானும் எனது விடைபத்தைத் தெரிவித்தேன். “இதற்காவா இத்தனைபாடு. சரி,” என்றுகூறி நான் எடுத்துக்கொண்ட தமிழ்நாலை ஆகரவுடன் பெற்றுப் பின்வரும் பாட்டை எழுதித் தமது கையொப்பத்தைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வைத்தார். அதைப் பாடிக்காட்டினார். திருத்தாண்டகமுறையைப் பின்பற்றித் தாம் இயற்றியிருப்பதாகக் கூறினார். இப்பாவில் தேசிகரின் பக்கினானமும் தமிழ் அன்பும், ஈழநாட்டில் மட்டுமல்ல, தமிழ்நாட்டிலும் அவர் ஏவ்வளவு ஆசைகொண்டுள்ளார் என்பதைக் காணலாம். இதுதான் அந்தக் தமிழ்முகில் எனக்குப் பொழுந்த ஆசிமமை”:

“ என்பால்நீ அருள்கூர்ந்த வாபோல் யானும்
 எவர்பாலும் அருள்கூர வரமே வேண்டும்
 அன்பால்என் குருசு தொண்டு செய்த
 அவ்வளமே அடியேற்கும் ஈதல் வேண்டும்
 நன்பாட்டுப் புலவர்மலி எனது நாடு
 நாவலங்தி வீழமுய்ய நான்செய் வேலை
 தன்பால்உன் ஆசிமழை பொழிதல் வேண்டும்
 தையல்மரி மகன்சு பரவு தேவே.”

விக்கிரமராஸ் சித்திரைமீ அ-வ

(20—4—40)

Francis Kingsbury

(சி. தா. அமுகசுந்தரன்)

* * *

இப்பாட்டில் தேசிகரின் உள்ளம் அப் படியே மலர்ந்துகிடக்கின்றது. குழந்தை உள்ளம் அது. தேசிகர் எதற்காக வாழ்ந்தார் என்பதை இவ்வடிகள் ஊட்டுகின்றன.

தேசிகர் எங்கள் குடும்பத்துடன் நட்புரிமை பூண்டவர். பொன்பொலிந்தமுகம். பூரித்த தேக அமைப்பு. நகைச்சுவை ததும் பும் வார்த்தைகள். வழிதெருவிற் போகிற வர்களுக்குத் தமிழ்ப் படிப்பிப்பவர். இவ்வள்ளை ஒருபோதும் மறக்கவியலாது. எனது மாமனுர் ஒருவர் தேசிகரை ‘ஜயா’ என்று அழைப்பது வழக்கம்.

எல்லாம் ஒன்று

ஈசவமும் தமிழும் ஒன்று என்ற உண்மையைத் தேசிகரிடங் கண்டோம். அன்பும் சிவமும் இரண்டல்லவென்பது, அவரது வாழ்க்கையில் திகழ்ந்ததைப் பார்த்தோம். உண்மைக் கிறி ஸ்தவதர்மம் அவரது ஒவ்வொரு செயலிலும் செறிந்திருந்த தையுங் கண்டோம். குன்றேறிய இந்த நந்தாவிளக்கு அணைந்து விட்டதுதான். ஆனால் அது இன்றும் ஒளிவீசத்தான் செய்கின்றது.

தமிழில் கனவு

சதா ஆங்கிலமயத்தில் மூழ்கி முச்சத் திண்றிய சில தமிழ்ப்பிளைகள், ஒருங்கள் கிங்ஸ்பரி தேசிகரைத் தாங்கள் எவ்வாறுத் தமிழ்ப்பாலையில் திருத்தம் பெறலாம் எனக் கேட்டார்கள். தேசிகரும் ஒருகுழந்தை தானே!

அதற்குத் தேசிகர் அவர்கள், “ பிளைகளே, நல்லது ; நீங்கள் கனவு காண்பது ஆங்கிலத்திலா, அல்லது தமிழிலா ?

பிளைகள் (ஒரே முச்சாக குஷ்டியுடன்) “ ஆங்கிலத்தில்தான் ”.

“ பார்த்தீர்களா மோசத்தை, நீங்கள் எப்போது தமிழில் கனவு காண்பீர்களோ, அன்றுதான் நீங்கள் தமிழ்ப்பாலையில் திருந்து வீர்கள் ” என ஆசைவார்த்தைகளில் விடை கொடுத்தார் தேசிகர். அன்பர்களே, இதில் எவ்வளவு உண்மையிருக்கின்றது ! பாருங்கள் !

கிங்ஸ்பாரி ஹாவ்யம்

தேசிகர் பிறப்பால் ஓர் ஆசிரியர். அவர் படிப்பிப்பதே ஒரு தனிமுறை. மாணவர்

களைச் சிரிக்கவைத்து, விஷயங்களை அப்படியே புரியச் செய்துவிடுவர். சிரிப்பு, விளையாட்டு, அத்துடன் சிறந்த படிப்பும்கூட. கிங்ஸ்பரியின் இராமாயண வகுப்பில் இலங்கைக் கல்விப்பகுதியில் மின்னிக்கொண்டி ரூக்கும் மூன்று புள்ளிகள், “மாடுநின்ற..... சோலை...” யுடன் பட்டபாட்டை “கிங்ஸ்பரி ஹாஸ்யம்” என்ற தலைப்பில் ‘ஈழகேசரி’ துணை ஆசிரியராக இருந்தாலத்தில் நான் அத்தமிழ்த்தாளில் எழுதி யிருந்தேன். அதைப்படித்த அன்பர்கள்பலர் தேசிகரின் ஹாஸ்யம் அனைத்தையும் திரட்டி ஒரு நூலாக அமைத்தால் நன்றா என என்னுடன் கதைத்ததுண்டு. இத்தொண்டு இப்போது தேசிகரின் மாணவர்களுள் ஒருவராகிய நண்பர், திரு. அ. வி. மயில்வாகனம் அவர்கள் மூலம் நிறைவேறுகின்றது.

யதார்த்தவாதி

நகைச்சவையுடன் விஷங்களை விளங்கவைப்பதில் கிங்ஸ்பரி ஒரு சரியானத் தமிழ்ப்புலி. இராவ் பகதூர் சி. வை. தாமோதரம் பின்னை ஈன்ற புதல்வன் அல்லவா? அது தான் நான் சொன்னேன், புலியின்குட்டி புலினன்று.

தேசிகர், குத்தலாகக் கிண்டலாகப் பேசத் தெரியாதவர். ஒருமாதிரிப் பூசி மெழுகத் தெரியாதவர். சொட்டைசொல்லத் தெரியாதவர். ஒரு யதார்த்தவாதி. இதனால் அவருக்குத் தீங்குவிளைக்காத எதிரிகளும் இருந்தார்கள். ஆனால் அவருக்கு எல்லாரும் நண்பர்கள்தான். ஹிட்லர், கடவுள் தன்பக்கம்

என்று சொல்லிக்கொள்ளுகிறார். இதையார் நம்புவது? ‘மிஷனரிமார்’ கிறிஸ்து தங்கள் பக்கம் என்கிறார்கள். ஆனால் தேசிகர், “இல்லை, நான் கிறிஸ்துபக்கம் நிற்கின்றேன்” என்று சொன்னார். கிங்ஸ்பரி கண்ட கிறிஸ்துவைப் பாதுரிமார் இன்னுங் கண்டுபிடிக்கவில்லை!

கள்ளுண்டுவெறித்த தமிழன்

தேசிகர் நகைச்சவையுடன் கதைப்பதில் தான் ஒரு நிபுணரல்ல; திறமையாக நடிப்பார். வெறிகாரனிப்போலத் தேசிகர் பாடி ஆடும்போது வெகு நன்றாகவிருக்கும். அந்தத் தொங்கிவியற்றையும் தூக்கிக் கொண்டு கூத்தாடுவெதன்றால்.....? வெறியாடும்பொழுது இந்தப் பாட்டையும் இராகத்துடன் படிப்பார் :

“கள்ளிலே ஒருகுடி குடித்துக் கொண்டு கருவாட்டிலே ஒருகுடி குடித்துக்கொண்டு”

கால்கள் தங்கள்பாட்டில் தாளம் போடும். தினசரி வெறியாடுபவர்கள் தேசிகரிடம் சென்று பாடம்படித்த பின்னர்தான் கள்ளுப்போட்டுவிட்டுக் கூத்தாடவேண்டும்.

கள்ளுக்குடிப்பவர்கள் முட்டிக்கணக்கில் அடிப்பார்கள். தேசிகர் குடங்குடமாகக் கள்ளுண்டு வெறியாடினார். ஆம், தமிழ் வெறி. தமிழ் மதுவை வாழ்நாள் முழுவதும் உண்டார். அது ஆட்டம்போடத்தான் செய்தது. நாங்களும் அனுபவித்தோம், இன்றும் அனுபவிகின்றோம்.

வாழ்க் கேந்தமிழ்! வாழ்க் நற்றமிழ்!!

புதையுண்ட நகரங்கள்*

வித்வான், மா. இராசமாணிக்கம்பிள்ளை, B. O. L.,

பஞ்சாப் மாகாணத்தில் லாஹூர், மூல்டான் என்னும் இடங்கட்டு இடையே தோண்டி எடுக்கப்பட்ட நகரம் ‘ஹரப்பா’ என்பது. சிந்து மாகாணத்தில் லர்க்கானு ஜில்லாவில் புதைந்துகிடந்த நகரம் ‘மொ ஹெஞ்சோ-தாரோ’ என்பது. இவ்விரு நகரங்களும் அமைந்துள்ள இடம் ஒருகாலத்தில் செழிப்புற்ற சிந்துநதி பாயப்பெற்ற இடமாக இருந்தது. அப்பகுதியில் அக்காலத்தில் மழை மிகுதியாக இருந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது, இரு நகரங்களிலும் காணப்படும் பெரிய கழிநிர்ப் பாதையால் விளக்கமாகிறது. சிந்துநதியுடன் கி. பி. 14-ஆம் நூற்றுண்டுவரை ‘மஹாமிஹ்ரான்’ என்னும் ஆறும் அப்பகுதியில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இவ்விரண்டுடன் சிந்துவின் உபநதிகளும் சேர்ந்து பாய்ந்த நீர் வளப்பம் இவ்விரு நகரங்களையும் உயர் நாகரிகத்தில் உய்த்தென்னல் மிகையாகாது. வெள்ளப்பிர தேசமாதனின் அப்பகுதியில் கட்டப்பட்ட கட்டிடங்கள் வன்மையுடையனவாகவும் மேற்கூரை உயர்ந்தவையாகவும் அமைக்கப்பட்டிருந்தன.

மொஹெஞ்சோ—தாரோ நகரம் உள்ள இடம் (70 அடிமுதல் 20 அடிவரை) மண்ணீல் மூடப்பட்டிருந்தது. எழு அடுக்குகள் தோண்டி எடுக்கப்பட்டன. அடிமுதல் மூன்று இடைக்காலத்தன; மேலுள்ள 7-ஆம் அடுக்குப் பிற்பட்டகாலத்து. இவற்றுக்கும் கீழே சமார் 40 அடி ஆழத்தில் சில அடுக்குகள் காணப்படுகின்றன. அவை பின்னும் பழையனவாக இருக்கக்கூடும் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். முதலில் எடுக்கப்பட்ட

எழு அடுக்குகளும் உயரிய நாகரிகத்தை வெளிப்படுத்துகின்றன என்பது அறியத் தக்கது.

கட்டிடங்கள் :

கட்டிடங்கள் பலவகைப்பட்டவை. இரண்டு அறைகளைக்கொண்ட வீடுகள் முதல் பெரிய மாளிகை ஈரைக்காணப்படுகின்றன. மாளிகையின் மூன்புறவெளி 85 அடி; 97 அடி பின்புறம்; பெரியசூடம், செங்கல்பதித்த மேன்மாடம், மேலிருந்து கழிந்து இறங்கச் சிறிய வழிகள், கழிநீரைத் தேக்கிக்கொள்ள ஆங்காங்கு பெரிய சால்கள், சுற்றிலும் அறைகளைக்கொண்ட 32 சதுர அடியுள்ள வீட்டு முற்றம் முதலியன ஒவ்வொரு மாளிகையிலும் காணலாம். பல பெரிய கட்டிடங்களும் காணப்படுகின்றன. அவை கோவில்களாக இருந்திருக்கலாம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

இவற்றினும் கவனிக்கத்தக்கது ‘பெரிய கீரடி சூட்டை’ ஆகும். நாற்புறமும் படிக் கட்டுகள்; நாற்புறமும் அறைகள்; 39 அடி நீளம், 23 அடி அகலம், 8 அடி ஆழம் உள்ள கீரடி இடம்; நாற்புறமும் நீர்நிலைக்கு—

* இக் கட்டுரை,

- (1) ‘Religion of mohenjo—daro and Harappa’ —in the ‘Indus civilization’ Vol. I.
- (2) ‘Hindu civilization’ by prof. R. R. Mookerji.
- (3) ‘Aryanisation of India’ by prof. N. R. Dutt.
- (4) Articles in the ‘New Review’ by Father Heras (1936).

இவற்றின் துணையைக்கொண்டு எழுதப் பெற்றது.

நீர்உதவும் கணறுகள் இக்குட்டைக்கு, 'மேல் மூடி' மரத்தால் ஆனது. இந்ரோடு குட்டையைக் கட்டியவர் சிறந்த விற்பன்னராக (Engineers) இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறி வியக்கின்றனர் ஆராய்ச்சியாளர். இக்குட்டையைச் சுற்றியுள்ள சுவர் 4 அடி கனமுள்ளது. அதைச் சுற்றிலும் வேலெரு சுவரும் உண்டு. அஃது, இங்கும் தக்க முறையில் கட்டப்பட்டதாற்றுன் 5000 ஆண்டுகள் ஆகியும் இன்றும் நன்றிலையில் இருக்கின்றது.

பயிர், உணவு :

இப்பொரிய நகரங்களில் வாழ்ந்தமக்கள் கோதுமை, பாரில் இவற்றைப் பயிரிட்டவர் என்பது தெரிகிறது; இப்போழ்தைய இயந்திரம் (எந்திரம்) இன்றி வேலெரு கற்கருவியால் கோதுமையையும் பாரிலையையும் அறைத்து வந்தனர்; மாட்டுஇறைச்சி, ஆட்டு இறைச்சி, பன்றியிறைச்சி, பறவைகளின் இறைச்சி, ஆமைஇறைச்சி, மீன் இவற்றை உண்டுவந்தனர் என்பதற்குரிய அடையாளங்கள் காணப்படுகின்றன.

விலங்குகள் :

எருது, எருமை, ஆடு, யானை, ஒட்டகம், பன்றி, கோழி, நாய், குதிரை இவற்றை வளர்த்துவந்தனர். (இங்கரங்களில் கீரி, கறுப்பு எலி, மான், பைசன், காண்டாமிருகம், புலி, குரங்கு, கரடி, முயல் முதலியவற்றின் எலும்புகளும் அகப்பட்டுள்ளன).

கனிப்பொருள்கள் :

பொன், வெள்ளி, செம்பு, தகரம், ஈயம் (இரும்பு இல்லை) இவற்றை அப்பண்டை மக்கள் பயன்படுத்தி வந்தனர். பொன், வெள்ளி கலந்ததாக இருத்தவின் அப்பொன் கோலார், அனந்தபூர் இவ்விடங்களிலிருந்து

வந்திருத்தல்வேண்டும் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். நகைகட்டகே பொன் பயன்பட்டது. செம்பு, ஈயத்தோடு கலந்திருத்தவின் அது இராஜபுகனம், பலுகிள்தான் அல்லது பாரசிகம் ஆகியஇடங்களிலிருந்து வந்திருத்தல்வேண்டும் என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து. செம்பு—வீளையல், கத்தி, ஈடி, உடைவாள் முதலியன செய்யப் பயன்பட்டது. வெள்ளீயம் (தகரம்) செம்போடு கலந்து பித்தலையாகிப் பலவற்றுக்குப் பயன்படுவது. அடித்தட்டில் கிடைத்தகால், தகரம், கி. மு. 3000-க்கு முன்னரே இந்தியாவில் பயன்பட்டதென்பது ஒருதலை. இத்தகரம் அல்லது பித்தலை, இப்புதைங்க நகரங்களிற் காணப்படலால், 'இந்தியாவில் பித்தலைக் காலம் இல்லை' எனக் கூறிவந்தது பொய்த்து விட்டது.

கற்கள் :

பலவகைப்பட்ட கற்கள் கட்டிடங்கட்குப் பயன்பட்டன : 'கீர்தர்' மலைக் கற்கள் பாத்திரங்கள், சிமென்ட், சிலைகள் இவற்றுக்குப் பயன்பட்டன. 'சுக்கூர்' சண்ணைம்புக் கழி நீர்ப்பாதையை மூடப் பயன்பட்டன. வேறு கற்கள் நிறை முதலியவற்றுக்குப் பயன்பட்டன. ஒருவகை மஞ்சட்கல் (Jaisalmir Stone) விங்கம், யோனி முதலியவற்றுக்கும் பயன்பட்டன. பல உயர்தரக் கற்கள் அணி கட்கும் பிறவற்றுக்கும் பயன்பட்டன. அழகிய பச்சை 'அமேஜான்கல்' என்பது நீலகிரியில் உள்ள 'தொட்டபெட்டா' விலிருந்து கொண்டுவரப்பட்டது. (இந்தியாவில் இக்கல் உள்ள இடம் இல்லை ஒன்றே). எலும்பு, தங்கம் சங்கு முதலியவையும் பயன்பட்டன.

பஞ்சு :

மொஹெஞ்சோ-தாரோவில் உள்ள வீடுகளில் எல்லாம் நெய்தற்றெழுழில் நடந்து

வந்தது என்பதற்கு உரிய அடையாளப்பொருள் காணப்படுகின்றன. கம்பளியும் பஞ்சமே நெய்யப்பட்டு வந்தவை. அங்கு அகப்பட்ட பஞ்ச, இப்போதைய இந்தியப்பஞ்சச் போன்றே இருக்கிறது. இப்பழைய பஞ்சே பாரிலோனியர்க்குச் ‘சிந்த’ ஆகவும், கிரேக் கருக்குச் ‘சின்டன்’ (Sindon) ஆகவும் தெரிந்திருந்தது. இப்பஞ்ச பருத்திச்செடி யினதே அன்றி இலவம்பஞ்ச அன்று! அன்று!

மயிர்முடிப்பு:

அக்கால உடைகளுள் நீண்ட ‘போர்வை’யும் அடங்கியிருந்தது. இவ்வண்மை அங்கு அகப்பட்டுள்ள கிலைகள் மீதுள்ள போர்வை வேலைப்பாட்டால் நன்கறியலாம். அக்காலமக்கள் சிறிய தாடியும் மீசையும் வைத்திருந்தனர்; கிலர் மீசையின்றித் தாடி மட்டுமே வைத்தும் இருந்தனர். இப்பழக்கம் சுமேரியர் பழக்கமாகும் தலைமயிர் பின்னால் முடியிடப்பட்டது. பெண்கள், மயிரைச் சுற்றிலும் சுருட்டி இடப்பக்கம் கொண்டை போல் போட்டிருந்தனர். அங்கு அகப்பட்ட மூன்று பித்தளைப் பென்உருவங்கள் இவ்வாறே தலைமுடி உடையவாயுன.

அணிகள் :

கழுத்தணி, கங்கணம், மோதிரம், காப்பு, ஒட்டியாணம், காதணி முதலியன் அக்கால மக்கள் பயன்படுத்தியவை. இவற்றைப் பணக்காரர்—பொன், வெள்ளி, தங்கம், உயர்கற்கள் இவற்றால் செய்து வந்தனர். ஏழைகள்—சங்கு, பித்தளை, செம்பு, ஒரு வகைக் கல் இவற்றால் செய்துவந்தனர்.

கருவிகள் :

போர்க்கருவிகள் கல்லாலும் பித்தளை அல்லது செம்பாலும் செய்யப்பட்டவை. கோடரி, இரம்பம், சிரைக்கும்கத்தி முதலியவை செம்பாலும் பித்தளையாலும் செய்

யப்பட்டவை. கல்லால் ஆய தட்டுகள், பாத்திரங்கள் முதலியன, மொதைன்சோ - தாரோவில் வாழ்ந்த மக்கள் காலம் ‘மாக்கல் காலம்’ என்று நினைக்கவே இடந்தருகின்றன. போர்க்கருவிகள் இருந்த நிலையை நோக்குகையில், அக்கால மக்கள் எதிர்ப்பை நோக்கி வாழ்ந்தவராகத் தெரியவில்லை.

நிறைகள் :

சிறியவை கற்பலகையால் ஆணவை; முச்சதூர உருவில் அமைந்தவை. பெரியவை சர்க்கரைப்பொட்டளம் போன்ற உருவில் அமைந்தவை. இவை ‘எலம், மெசபொட் டோமிய’ முதலிய இடங்களில் அகப்பட்ட நிறைகளைவிட நிறையில் சரியானவை; பின்னால் அளவையும் குறிக்கத்தக்கவை : 1, 2, 4, 8, 16, 32, 64, 160, 320, 640, 1600 வரை பின்னால் அளவை உடையன.

பாத்திரங்கள் :

வீட்டுக்கு உரிய பாத்திரங்களுள் பெரும்பாலன மட்பாண்டங்களே. கோப்பைகள் மிகுதியாகப் பயன்பட்டன; நீர்ச்சாடி காரும் அங்குன்றே. மட்பாண்டங்கள் சக்கரத்தின் உதவிகொண்டு செய்யப்பட்டவை; கருமை, செம்மை நிறங்கள் கொண்டவை. ‘இப்பாண்டங்களே உலகில் மிகப் பழையானவை’, என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

பொம்மைகள் :

களிமன் பொம்மைகள் பெருவாரியாகக் காணப்பட்டன; எலிகள், ஊதுகுழல் (பறவைகள் உருவில்) மனித உருவங்கள், பறவைகள், வண்டிகள் முதலியன. இவ்வண்டிகள் ‘ஊர்’ (Ur) நகரத்தில் (கி. மு. 3200) அகப்பட்ட—கல்லில் செதுக்கப்பட்ட தேரைப்போல இருத்தல் கவனிக்கத்தக்கது.

எழுத்துக்குறிகள் :

கிஂதுப்பிரதேசமக்கள் எழுதக் கற்றவர். அவர் தம் எழுத்துக்கள் சித்திரக் குறிகள். அக்குறிகள் பழைய எல்லமைட், பழைய சுமேரிய, எகிப்திய எழுத்துக்களைப் போன்றவையே. அவற்றின் 396 குறிகள் அகப் பட்டுள்ளன. அவை பாத்திரங்களின்மீதும், காப்புகளின்மீதும், முத்திரைகளின்மீதும் பிறவற்றின்மீதும் காணப்படுகின்றன. எழுத்துக்கள் சேர்ந்தும் காணப்படுகின்றன. அவை வலப்புறமிருந்து இடப்புறம்நோக்கி எழுதப் பட்டுள்ளன. அவை சித்திர சங்கேதக் குறிகளே தவிர எழுத்துக்கள் அல்ல என்பர் ஆராய்ச்சியாளர் சிலர்.

சிலைகள் :

இச்சிக்குப்பிரதேசமக்கள் சிற்பத்திறமை ஒரளவு வாய்ந்தவர்கள் : இதைத் தமில் கொண்ட ஏருது, ஏருமை, பைசன் முதலியவை தீட்டப்பெற்ற முத்திரைகளைக்கொண்டும், வேட்டைநாய், செம்மறியாடு, அணில், குரங்கு இவற்றின் பொம்மைகளைக்கொண்டும் அறியலாம். கற்சிலைகள் மூன்றில் ஒன்று யோகியின் உருவத்தில் அமைந்துள்ளது. யோகியின் பார்வை மூக்கின் நுனிமீது படிந்துள்ளது. இரண்டாவது, தலைமட்டுமே உள்ள சிலை : அது எழும்பிய கண்ண எலும்புகள், பெரிய மெல்லை உதடுகொண்ட வாய், அகன்ற விகாரமானகாதுகள் முதலியவற்றை உடையது. மூன்றாவது சிலை — போர்வை போர்த்து அமர்ந்துள்ள உருவம். இவற்றேடு நடனமாது ஒருத்தியின் சிலையும் காணப்படுகிறது. அச்சிலையின் கால்கள் மிக்க நீண்டவையாய் இசைக்கு ஏற்பத் தாளம் போடும் நிலையில் அமைந்துள்ளன. கைகளும் மிக்க நீளமானவை. ஹாரப்பாவில் காணப்பட்ட சிலைகள் இரண்டு. அவற்றுள்

ஒன்று சிவந்த கல்லில் செய்யப்பட்டது : தடித்த மனித உருவைக் காட்டுவது. மற்றென்று பழுப்புறிந்ம் அமைந்த கற்பலைகையால் ஆயது : இடதுகால் தூக்கியும் வலது காலமிது நின்றும் நடனம் ஆடுவதுபோல அவ்வருவம் (ஆண்) அமைந்துள்ளது. இது ‘சிவ—நடராஜ’ ரது பழைய உருவம் என்பர் ஆராய்ச்சியாளர். இச்சிலைகளில் அமைந்த வேலைப்பாடு கிரேக்கருடையது என்பர்.

நெறி (மதம்):

பெருவாரியான பெண் உருவங்கள் (teeracotta — வில் செய்யப்பட்டவை) பலுகிஸ்தானத்திலும் கிஂதுப் பிரதேசத்திலும் கிடைத்துள்ளன. இவை போன்றவை பல மேற்கு ஆசிய நாடுகளில் (ஏலம், மெச பொட்டோமியா, சிரியா, பாலஸ்தீனம், டிரான்ஸ்கல்பியா, சிறியஆசியா, சைப்ரஸ், கீர்த், சைக்லேட்ஸ், பால்கன்னாடுகள், ஈஜிப்பு) கிடந்துள்ளன. இவை, தாயின் (இயற்கைத் தாயின்) உருவச்சிலைகள் என்பதை ஆராய்ச்சியாளர் ஒப்புக்கொண்டுள்ளனர். ஹாரப்பாவில் கிடைத்துள்ள முத்திரை ஒன்றில் தாயின் வயிற்றிலிருந்து ஒரு செடி தோன்றுகிறது; ஒருவன் கத்தியை வைத்துக்கொண்டு நிற்கின்றன; பெண் ஒருத்தி தூக்கிய கைகளோடு (பலியிடப்படுவவள் போலும்) நிற்கின்றன.

சிவ வணக்கம் :

வேறொரு முத்திரையில் முக்கண்களையும் மூன்று முகங்களையும் உடைய சிவன் உருவம் யோகத்தில் இருப்பதுபோல் காணப்படுகிறது. அவ்வருவினைச் சுற்றிலும் யானை, புலி, காண்டாமிருகம் முதலிய விலங்குகள் முத்திரையில் செதுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆசனத்தின்கீழ் இரு கொட்டுப்பள்ள மான் நிற்கி

தது. ‘இவற்றை கோக்குகையில், சிவன்—பசுபதி (விலங்குகளின் தலைவன்) என்பது குறிக்கவே இம்முத்திரை பயன்படுகிறது’, என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்; சிவனது தலையில் இரண்டு கொம்புகள் இருக்கின்றன. அவை சைவர் தம் திரிகுலக்ஞக் குறிப்பனவாக இருக்கலாம் என்பர். மொஹநஞ்சோ—தாரோவில் உள்ள வேறொரு முத்திரையில் ‘யோகி’ உருவத்தின் முன் ‘நாகன்’ ஒருவன் பிரார்த்தனை புரிவதாகக் காணப்படுகிறது. வேறொன்றில் அதை யோகி (ஒரே தலையுடன்) தனியாக இருப்பதாக உள்ளது.

சிந்துப்பிரதேச குறியீடுகளில் காணப்படும் நான்கு கைகளைப்படைய சித்திரங்கள் பிற்கால இந்துக்கடவுளராய (நாற்கைகளை யுடைய) பிரமன், விஷ்ணு, சிவனைக் குறிப்பனவாகலாம் என்பர் R. P. சண்டா என்னும் பேராசிரியர். அவரே, “நிற்கின்ற நிலையில் ஆறு உருவங்கள் சில முத்திரைகளிற் காணப்படுகின்றன. அவை சமன யோகி களைப்போல உள்ளன. ‘மட்ரா’ கண்காட்சிச் சாலையில் உள்ள கி. பி. 2-ஆம் நூற்றுண்டின தாகவுள்ள ரிஷபதேவர் சிலையில் உள்ளவாறே மேற்கூறியவை காணப்படுகின்றன. நின்று கொண்டே யோகத்தில் இருப்பது சமன யோகிக்கேசிறப்பானது. ‘ரிஷபம்’—எருது; இதுசமனரது அடையாளக்குறி. சில முத்திரைகளில், யோகிக்குமுன்பு தரையில் ஏருது இருப்பதாக உள்ள து விபக்கத்தக்கது. எனவே, இவ்வருவங்கள் ரிஷபதேவரைக் குறிப்பனவாக இருக்கக்கூடுமோ?” என்று ஐயுறுகின்றனர். அங்குனம் இருத்தல் கூடுமாயின், சைவத்துடன் சமனமும் மிக்க பழமை வாய்ந்ததாக இருக்கல் வேண்டும் என்பது அவர் தம் கருத்தாகும். வேறு சிலர் எருதும் தேவரும் சைவத்தையே குறிப்பன என்பர்.

விங்க—யோனி வழிபாடு:

“முற்காறிய சிவ-சக்தி வழிபாட்டைத் தவிர, விங்க—யோனி வணக்கமும் இருந்த தாகத் தெரிகிறது. சிந்துப் பிரதேசத்திலும் பலுகிள்கானத்திலும் இவை கிடைத்துள்ளன. இவை அவற்றைக் குறிப்பனவே என்பதை அவற்றைக் கண்ணுறவோர் நன்கறியக்கூடும். ஹரப்பாவிலும் மொஹநஞ்சோ—தாரோவிலும் கிடைத்துள்ளவற்றுள் சிறிய அளவின், திருஷ்டிகோஷாதிகளும் பேய்-பிசாக்களின் சேட்டைகளும் தாக்கா திருக்கும்பொருட்டு அணியப்பட்டு வந்தன. பெரியவை வழிபாட்டுக்கு உரியனவாக இருந்தன” (R. R. Moorkerji’s ‘Hindu civilisation’, P. 21).

மரவணக்கம் :

பண்ணைமக்கள் மரங்களையும் அவற்றில் உறைவனவாகக் கருதப்பட்ட தேவதை களையும் வழிபட்டு வந்தனர் என்பது ஹரப்பாவில் அகப்பட்ட சில முத்திரைகளிலிருந்து தெரிகிறது. (இப்பழக்கம் தமிழகத்தில் இன்றும் பெரு வழக்குடையதாகும்) மொஹநஞ்சோ—தாரோவில் கிடைத்த ஒரு முத்திரையில் அரசமரக் கிளைகள் இரண்டுக்கு இடையில் நிர்வாண உருவத்தில் நிற்பதாகப் பெண் தெய்வம் ஒன்று காணப்படுகிறது. அதனை, நீண்ட கூந்தலையுடைய ஏழு பெண்கள் வழிபடுவதாகத் தெரிகிறது. வேறொரு பெண்ணாருவம் பாதி சூனிக்கு வழி படுவதாக உள்ளது. அவ்வருவத்தின் பக்கத்தில் மனித முகத்துடன் பாதித்தருவம் எருதாகவும் பாதி ஆடாகவும் உள்ள விலங்கொன்று காணப்படுகிறது. அது மரதேவதையின் வாகனமோ யாதோ அறியக்கூடவில்லை. ஹரப்பாவில் கிடைத்துள்ள வேறு இரண்டொன்றிலும் இத்தகைய பெண்தெயவழும் நூதன விலங்கும் காணப்படுகின்றன.

விலங்கு வணக்கம் :

இது சிந்துப்பிரதேச மக்களிடம் இருந்ததென்பது வெளிப்படை : மனிதமுகம், பாதி எருதுருவம் பாதி ஆடு அல்லது யானையுருவம் ; பாதி மனிதவருவம் பாதி வேறு உருவம் ; இந்தாதன விலங்கு கொம்பு முளைத்த புலியோடு போரிடுவதுபோல் முத்திரைகளிற் காணப்படுகிறது. சில முத்திரைகளிற் தெய்வங்கள்க்கும் நாகங்கள்க்கும் கொம்புகள் இருப்பதாகக் காணப்படுகின்றது. கொம்புள்ள விலங்குகள் சில வழிபாடுபெறுவது சில முத்திரைகளால் வெளியாகிறது. எருது, எருமை, காண்டாமிருகம், குட்டைக் கொம்புள்ள எருது, புலி, யானை—இவை வழிபாடுபெற்றன என்பதும் சில முத்திரைகளால் தெரிகிறது. இங்குமே பல பறவைகள், வேறு விலங்குகள் முதலியனவும் காணப்படுகின்றன. (இன்னும் விலங்குகளுள் சிலவும் பறவைகளுள் சிலவும் இந்துக்களால் தூயவேயாகக் கருதப்படுகின்றமை இங்கு நினைத்தற்குரியது ; மயில், கருடன், எருது, ஆடு, பசு, யானை, எருமை, அன்னம், சிங்கம், சேவல், பன்றி முதலியன வழிபாடுக்கு உரியனவாக உள்ளன அல்லவா?)

சுருங்கக்கூறின், சிந்துப்பிரதேச மக்களது மதம்—சக்கி(தாய்) வணக்கத்தையுடையது ; சிவவழிபாட்டை உடையது ; யோகத்தில் பற்றுடையது ; விலங்கு வணக்கத்தை உடையது ; மரவணக்கத்தையும் மரமவாழ் தெய்வ வணக்கத்தையும் உடையது ; கற்சிலைகளாலாய விங்க—யோனி வணக்கத்தை உடையது ; தூப—தீப வழிபாடு உடையது ; திருஷ்டி—தோஷாதிகளிலும் பேய்—பிசாசகள் தாக்குதலிலும் நம்பிக்கை உடையது. இவற்றுள் பெரும்பாலன இந்தியாவுக்கே சிறப்பாக உடையவை.

இடுதலும் சடுதலும் :

இம்மதத்தைப் பின்பற்றிவந்த பண்டை மக்கள் இறத்தார் உடலை ஏரித்து வந்தனர் ; ஏரித்துச் சாம்பலையும் எலும்புகளையும் பெரிய மட்பாத்திரங்களில் (தாழிகளில்) இட்டு, அந்த ஆவி உண்பதற்கென்று சில பொருள்களையும் இட்டுவந்தனர் ; சில தாழிகளில் சாம்பலும் உணவுப்பொருள்களுமே காணப்படுகின்றன. எ லும்பை வீசிவிட்டனர் போலும் ! அல்லது எலும்பே அகப்பட வில்லைப்போலும் ! இத்தகைய தாழிகள் பல பலுகிஸ்தானத்திலும் கிடைத்து என்ன. பிணங்களைப் புதைத்தல் சிறு வரவிற்று. மொஹெஞ்சோ-தாரோவில் புதைக்கப்பட்ட 21 எலும்புக்குகள் அகப்பட்டனவாம். இவை அகப்பட்ட இடத்தைப் பரீட்சித்துப் பார்த்த ஆராய்ச்சியாளர், ‘இவை, அங்கரம் அழிவடைந்தபோழுது இறங்கவருடைய எலும்புகள்’ எனக் கூறுகின்றனர். எலும்புக்குகளில் சில, பழைய ஆஸ்ட்ரேலியர் (Proto Australoids) மத்தியதரைக் கடற்பிரதேசத்தினர் (Mediterraneans), அல்பைனர் (Alpines) இவர்களின் எலும்புக்குகளை ஒத்துள்ளன என்பர் ஆராய்ச்சியாளர்.

இவர்கள் திராவிடரே :

இச்சிந்துப்பிரதேச மக்கள் காலம், குறைந்தது கி. மு. 3250 — கி. மு. 2750 ஆக இருக்கக்கூடியது என சர் ஜான் மார்ஷல் முக்காஜி, ஹீராஸ் பாதிரியார், R. P. சண்டா போன்ற ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இச்சிந்துப்பிரதேச நாகரிகமக்கள் திராவிடர் என்று சிலரும், இல்லை என்று வேறுசிலரும் கூறுகின்றனர். ஹீராஸ் பாதிரியார், ‘திராவிடரே’ என அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றார். பலுகிஸ்தானத்தில் உள்ள திராவிட பாஸை

யாகிய ‘பிராஹி’யையும் வடதிங்கியாவில் உள்ள திராவிட இனமொழிகளான கோண்ட, கூய், ஓராஜன், இராஜமஹால் இவற்றையும் நோக்குகையில், பழைய திராவிடம் (பழங்கமிழ்) வடதிங்கியாவில் இருந்திருத்தல் கூடியதே என்பது மொழியாராய்ச்சியாளர் துணிபு. அத்துடன் சிந்துப்பிரதேசமக்கள் மதத்துக்கும், தமிழரிடம் இன்றுள்ள மதத்துக்கும் சிறந்த வேறுபாடில்லை. அம்மக்கள் பழக்கவழக்கங்கள், வழிபாடுகள் முதலியன சமேரியரிடமும் காணப்பட்டவையே என்டாக்டர் H. R. ஹால் என்னும் பேரறிஞர் கூறலாலும், அவரே, ‘சமேரியர் திராவிடரைப் பெரிதும் ஒத்திருந்தவர்’ எனக் கூறலாலும், சிந்துப்பிரதேசமக்கள் திராவிடராக இருத்தல் கூடியதே என முடிவுகூறல் பெருந்தவறு ஆகாது. மேலும், இந்தியாவில் ஆரியர்க்கு முற்பட்ட நாகரிகமக்கள் திராவிடரே என்பது ஆராய்ச்சியாளர் அனைவரும் ஒப்புக் கொண்டதே. இச் சிந்துப்பிரதேச மக்கள் ஆரியர்க்கு முற்பட்டவர். ஆதலின், இவர்கள் திராவிடராக இருந்திருத்தல் கூடியதே என்னலாம்.

சிந்துநதிக்கரையில் குடியேறிய ஆரியர் முதலில்செய்த இருக்குவேதத்தில் உள்ள சுலோகங்கள் பல ஆரியர் அல்லாதமக்களை வருணி த்துள்ளன. அவரோடு ஆரியர் இட்டபேர்களைக் குறித்துள்ளன. அவற்றைக் கூர்ந்து காண்கையில், அவ்வாரியர் அல்லார் பழைய சிந்துப்பிரதேச மக்களே என்பது நன்கு புலனாகும். ஆரியரால் தாசர், தஸ்யுஸ், அசரர், இராக்கதர் எனப்பட்டவர் திராவிடரே என்பது S. R. டட் போன்ற சரித்திராசிரியர் துணிபு. இவை அனைத்திற்கும் மேலாகச் சிவவணக்கம் இன்று தமிழகத்தில் உள்ள அளவு இந்தியாவில் வேறு எங்கும் இல்லை என்பதும், அச்சில வணக்கத்தைப் பெரிய அளவில் சிந்துப்பிரதேச மக்கள்

கொண்டிருந்தனர் என்பதும் நோக்கு— உண்மை வெளியாகும். மேலும் சிந்துப்பிரதேசக் குறியீடுகள்—ஒரு மொழியின் தொடக்க நிலையைக் குறிப்பன. அங்கிலை பற்றிய விளக்கம் இந்தியாவில் வேறு எம் மொழி நாவிலும் கூறப்படாது, தமிழ்நூல் களில் மட்டுமே (மயிலோதர் உரை, யா—கல விருத்தியுரை—தன்மை எழுத்து, உருஎழுத்து முதலியன; கண்ணெழுத்து-சிலப்; கரங்கெழுத்து—சிந்தாமணி) கூறியிருத்தலும் கருதற்பாலது. இவை அனைத்தையும் நடுநிலையிருந்து ஆராய்பவர் எவராயினும்— சிந்துப்பிரதேசமக்கள் பண்டைத் திராவிடரே (பண்டைத் தமிழரே) ஆவர் எனத்துணிவர் என்பதில் ஜயமில்லை. நிற்க,

“சிந்துப்பிரதேசமக்கள் பழைய ஆஸ்திரேவியர்—மத்தியதரைக்கடற் பிரதேசத் தினர்—அல்லபனர் இவர் தம் கூட்டுறவால் தோன்றியவர் எனக் கருத இடமுண்டு. இவர்கள் நாகரிகம், சமேரியர் நாகரிகத்தை ஒத்தது. இவர்கள் மத்தியதரைக்கடலீ விருந்து இந்தியா புகுந்தவராதல் வேண்டும். சமேரியரும் இவர் தம் இனக்கவலரே. அவர் தம் மொழி—கூட்டுமொழி (agglutinative) திராவிடமே ஆகும். அது சித்திரசங்கேதக் குறிகளையே முதலில் பயன்படுத்தியது.....

“சமேரியரைப்போன்ற மக்கள் இந்தியாவில் சிறப்பாகத் தமிழரே ஆவர். அக்காலத்தில் மெசபொட்டோமியாவுக்கும் கென்னிந்தியாவுக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு இருந்திருக்கலாம். மெசபொட்டோமியாவுக்கும் சிந்துப்பிரதேசத்துக்கும் தரைவழியாகப் போக்குவரவுண்டு என்பதற்கு இரண்டு இடங்களிலும் இடைவழியிலும் அகப்பட்டுள்ளன ஒத்தபொருள்களே சான்றூகும். பலுகிஸ்தானத்தில் உள்ள ‘பிராஹி’ மொழியே மொதென்னுசோ-தாரோ முதலிய இடங்களில் வாழும் ஆகாது. இவை அனைத்தையும் நடுநிலையிருந்து ஆராய்பவர் எவராயினும்— சிந்துப்பிரதேசமக்கள் பண்டைத் திராவிடரே (பண்டைத் தமிழரே) ஆவர் எனத்துணிவர் என்பதில் ஜயமில்லை. நிற்க,

களில் வாழ்ந்த மக்கள்—இந்தியாவுக்கு அறி வுக் களாஞ்சியமாக இருந்த மக்கள்—திராவிட மொழியைப் பேசியவர்களே என்பதை மெய்ப்பிக்கத்தக்கதாகும்.....

“இப்பண்டைத் திராவிடமக்கள் மதமே பிற்கால வைத்திக இந்துமதத்துக்கு அச் சானியாக நின்றது. வேதகால நாகரிகத்தில் தன் செல்வாக்கைப் பயன்படுத்தியதும் இதுவேயாகும். சிந்துப்பிரதேச எழுத்துக் குறிகளிடமிருந்தே ‘பிராமி’ எழுத்துக்கள் வளர்ச்சிபெற்றவை. அப் பிராமியிலிருந்தே சமஸ்கிருத எழுத்துக்கள் தோன்றின. ‘ஆரியர் பல இடங்களிலும் அலைந்து திரிந்தவர் ஆகவின் தங்கள் மொழிக்கு உரிய எழுத்துக்களைக் கண்டுபிடிக்க அவர்களால் கூட வில்லை; எந்தெந்த நாட்டுக்குச் சென்றனரோ அந்தந்தநாட்டு எழுத்துக்களைச் சில மாறுதல்

களோடு தமதாக்கிக்கொண்டனர்’ என்பது E. தாமஸ், அவர்களாண்ட எண்ணாம் சரி என்பதையும், இந்திய ஆரியர் சிந்துப்பிரதேசத்துக் குறியீடுகளைத் தாம் தங்கள் மொழிக்குப் பயன்படுத்திக்கொண்டனர் என்பதையும் பேராசிரியர் லாங்டன் (Professor Langdon) மெய்ப்பித்துவிட்டார்.....

“பிராஹிபேசம் மக்கள், மொஹேஞ்சோ-தாரோவில் தம் முன்னேர் வாழ்ந்தனர் எனக் கருகின்றனர். ஈரானிலும் மெச பொட்டோமியாவிலும் சில திராவிட இடப் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. மிட்டனி (கரியன்) என்னும் இடத்தில் பேசப்படும் பழையமொழி ஒன்றில் தற்காலத்திய திராவிட மொழிகளில் உள்ள ஒருமைப்பாடு சிறப்பாகக் காணப்படுகின்றது.

பெண்களின் உயர்தாக்கல்வி

பண்டிதை S. கிருஷ்ணவேணி அம்மாள்

உலகில் உயிர்கள் பலதிறத்தன. அவற்றுள் ஒரு திறத்தனர் மக்கட்டோசுதியினர். இவருள்ளும் மாக்கள், மக்கள் என இரு பிரிவினர் உண்டு. இயற்கை அறிவைப் பெருக்கி நல்வழிப்பட்டர வழிதேடாதவர் மாக்கள் எனப்படுகின்றனர். அவ்வறிவைப் பெருக்கிச் செங்கெறிச் செல்வோர் மக்கள் எனப்படுகின்றனர். அங்கனமாயின், இவ்வறிவை வளர்த்தற்குக் கருவிகள் யாவை? கல்வி கேள்விகள் முதலியனவே. கல்லாதவர் விலங்கிற்கு ஒப்பாவர் என்பதே நால்களின் துணிபு. எண்டு:

“விலங்கொடு மக்க ஓளையர் இலங்குநால் கற்றுரோடு ஏனை யவர்”

என்னும் தெய்வப்புவர் வாக்கை நோக்குக. இதனால் ஒருவரை விலங்கு நீர் மையிலிருந்து வேறுபடுத்துவது கல்வியே என அறிகின்றேமல்லவா? மக்களைத் தெய்வ நீர்மைக்குச்கொணரும் கருவிகள் பலவாகும். ஆயினும் இவற்றிற்கு அடிகோவியாக உள்ளது கல்வியே.

கல்வி, கல் என்னும் பகுதியினடியாகப் பிறந்த தொழிற்பெயர். கல் என்பது தோண்டுதல் அல்லது கல்லுதல் எனப் பொருள்படும். எதைக் கல்லுதல்? அறிவை.

இதனால் அறியாமையைப் போக்கி அறிவை மேன்மேலும் விளக்குவதே கவ்வியின் தொழில் எனப்பெறும்.

இத்துணைச் சீர்மைவாய்ந்த கல்வி யாருக்கு இன்றியமையாதது? இது மக்களாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவருக்கும் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலதேயாகும். இதை எங்கனம் ஒருசாரார் மட்டும் உரிமைப்படுத்திக்கொள்வது? இச்செய்கை வஞ்சகத்தின்பாற்படாதோ? இவ்வஞ்சகம் நகரங்களை விட்டு ஒருவாறு ஒழிந்தது. ஆனால் சிற்றுர்களில் இன்னும் நிலைபெற்றுள்ளது. நகரம் இச்செயலில் சிறிது தெளியிலும், இன்னும் அதன் குறுகிய எண்ணம் முற்றும் ஒழிந்திலது. பெண்களுக்குக் கீழ்த்தரக் கல்வி போதிய தென்பதே பெரும்பாலார்கொள்கை. இக்கீழ்த்தரக்கல்வியால் நம் இனமங்கையர் அடையும் பயன்யாது? பிழையற எழுதவோ, பிழையறப் படிக்கவோ, தம்கருத்தைத் தெளிவுறப் பிறருக்கு எடுத்தியம்படவோ, திறன்டைகின்றனரோ? இல்லையோ. அங்குள்ளமாயின் இத்தகைய கல்வி அவர் வாழ்நாட்களுக்குப் பயனளித்தல்யாக்கும்? சிலர் வெளிச்சென்று தொழில்புரிபவருக்கே உய்தரக்கல்வி வேண்டும் எனக் கருதுகின்றனர். இல்லறம் ஒரு பெரிய தொழிற்சாலை என்பதை அவர்கள் கருதாத தென்னே! மங்கையரின் இயல்பையும், இன்னலத்தையும், பொறுப்பையும் உள்ளவாறுணரின் இங்கனம் இயம்புகற்கு இடந்தருமோ? பண்டைய பெண்டிரத்தினங்களின் மாண்புகள் இவர்கள் மனத்திற்படாத்து யாரியற்றிய பாவமோ! இது நிற்க,

‘பெண் என்றால் பேயும் இரங்கும், என்ற பழமொழி ஒன்றான்டு. இதனால் பெறப்படுவது யாது? பேயும் இரங்கத்தக்க

இனிய இயல்புடையவர் மங்கையர் என்பதேயன்றே! எத்துணை இனிமை?

காரைக்காலம்மையார் கைலாயத்திற்குதலையாலே நடந்து செல்கிறார்! அச்செயலைச் சிவபிரானின் உடலில் இடம்பெற்ற பார்வதியம்மையாரும் கண்டுவியக்கிறார்! “சதென் நே இப்பெண்ணின் பக்தி?” என அவர் வாய்விட்டுப் பகருகிறார்! இவரைக் கண்ணுற்ற சிவபிரான், ‘அம்மே!’ என்றழைக்கிறார். என்ன அன்பு! என்ன அன்பு! அம்மையாரின் இன்னலம் அவரை எங்குனம் விளிக்க இடந்தந்தது! அப்பா என்றழைக்கிறார்! அவ்வார்த்தையில் எத்துணை இனிமை மனக்கிறது!

“அருகுவந் தணையநோக்கி யம்மையே [என்னுஞ்செம்மை ஒருமொழி யுலகமெல்லாம் உய்யவே [யருளிச்செய்தார்”
“அங்கணன் அம்மையேயென் றருள்செய [அப்பான்று பங்கயச்செம் பொற்பாதம்பணிந்துவீழ்ந் [தெழுங்தார்”—(பெரியபுராணம்)

கோதையார் கண்ணை அடையான்பு நோற்கிறார்; கண்ணன்காலத்தில் இருந்த இடைப்பெண்களின் செயல்களையே தாழும் பின்பற்றகிறார். அவர்களையே தமக்குத் தோழிகளாகவும் கொள்ளுகிறார்; தம்மையும் இடைச்சியாகவே பாவிக்கிறார். அப்பாவனினின் ஊன்றுதல் அவருக்கு இடைநடையையும், இடைப் பேச்சையும் உண்டாக்குகின்றது. அவை மட்டுமேயல்லாமல் இடைநாற்றமும் அவர்பால் அமைந்தது எனக் கூறப்படுகிறது. என்னே பாவனையின் ஊற்றம்! நோன்பு முடியுங்கால் யாவரும் கண்ணையைச் சென்று அடைகின்றனர்; அவனிடம் சில வரங்களைப் பெறக்

கருதுகின்றனர்; சில வரங்களைப் பெறுதற் பொருட்டு அவனை இருங்க இடத்தைவிட்டுக் கிளப்புகின்றனர். அவனும் அங்குனமே வந்து சீரிய சிங்காதனத்து அமர்கிறார். இங்னம் பெரியோர் சொன்னவன்னம் செய்யச் செய்தது இம்மகளின் இன்னலமேயன்றோ! ஈங்கு மங்கையரின் இனிமைப் போக்கை நோக்குக.

“நீபுவைப் பூவன் ஞான்
கோயில் நின்று இங்ஙனே போந்தருளி
[கோப்புடைய
சீரிய சிங்காதனத் திருந்து யாம்வந்த
காரிய மாராய்ந் தருள்” (திருப்பாவை)

இத்தகைய இன்னலத்தையும், மேன்மைத் தன்மையையும் வாய்ந்த நம் பண்ணடைய மகளிர் கோழைகளாக அறிவிலிகளாக இருந்தனரோ? இல்லை, இல்லை. அவ்வனிதையரின் வீரம், புலமை, துறவு முதலியவற்றிற்கு எம் சங்கதால்கள் சான்று பகரா நிற்கின்றன.

ஓழுக்கத்திற் சிறந்த நம் கண்ணகியாரின் வீரம் என்னசெய்தது! செப்பு முடையோன், மாசற் ற செங்கோலன், கொற்கைவேந்தன், வெற்றிவீரன், பாண்டிய மன்னன். இப் பெரியோன், ஊழ்விலை உந்த குற்றத்தின்பாற்பட்டான். அவ்வமயம் அரசன் பெருமைக்கேனும், அவன் ஆட்சிக்கேனும் கண்ணகியாரின் வீரால்லம் அஞ்சிற்றோ? அன்றி உண்மையை உணர்த்தப் பின்வாங்கிற்றோ? இல்லையே! அன்னையார் காவலரைக்கடந்து உட்செல்கின்றார்; அரசன் கெம்பிரத் தோற்றுத்தை அரியாசனத்தில் காண்கின்றார். மந்திரி முதலியோர் சூழ்ந்துள்ளனர். எப்பக்கமும் அரசனைச் சார்ந்த கூட்டமே. கண்ணகியாரோ தனித்தவர். துணை ஒருவரும் இல்லை. பெண்மகளார். இங்நிலையில்:-

“தேரா மன்னு செப்புவ தடையேன்
.....
நற்றிறம் படராக் கொற்கை வேந்தே”

என்ற வீரச்சொற்களையன்றே அவர் வாய் வெளித்தள்ளுகின்றன. ஈதன்றே அஞ்சா வீரம் எனப் பகரப்படுவது!

இனி, வீரமும் புலமையும் கலந்து திகழ்கின்ற சான்று ஒன்றைக் காட்டுவாம்: ஒக்கர்மாசாத்தியார் என்னும் புலவச் செல்வி யார், ஒரு தாயாரின் வீரத்தன்மையைத் தம் புலமையினால் அலங்கரிக்கிறார். இம்முறையில் ஒரு மகளாரின் வீரத்துணிவு அவர் சார்பினரான இன்னென்று மகளாரையே துணுக்குறச் செய்கிறது. கெடுக சிந்தை: கடிதிவள் துணிவே! அப்புலவச் செல்வி யார், வீரமங்கையரே, எங்கிறார். தம் நாட்டுப் போரில் தங்கையை இழந்தாள்; விஞ்சி இருப்பவன் ஒரேமகன்; கணவனையும் இழந்தார். மறுநாளும் செருப்பறை அவர் செவியைத் துளைக்கிறது! அதுபோது நேர்ந்த அவ்வீரத்தாயாரின் உள்ளக்கிடக்கையை அளந்துகாட்டுகிறார் ஒக்கர்மாசாத்தியார்: வீர மங்கையரின் மனதில் மகிழ்வு பொங்குகிறது. அவர் “நம்நாட்டிற்கு வீரப் போர்ப்புயினாக்கு மகன் ஒருவன் உள்ளான். அவனை அனுப்புவேன். அவன் தன் வீரத்தைக் காட்டி வீறுபெறுவான்; தன் ஆண்மையினால் பகைவரை அடக்குவான்” என்ற எண்ணத்தினால் உவகை கொள்ளுகிறார். பின்பு அம்மகனுக்குத் தலையைச் சிவிமுடிக்கிறார்; வெள்ளை ஆடையை உடுத்துகிறார்; வேலை எடுத்துக் கையில் கொடுக்கிறார்; அவனைத் தழுவி முத்தமிட்டு, வீரச்சொற்களை அவன் செவியில் நுழைக்கிறார்; களிப்புடன் ஆசிசுறி செருக்களத்திற்கு அனுப்புகிறார். ஈதன்றே வீரத்தாயின் இலக்கணம்.

“கெடுகச் சிந்தை : கடிதிவள் துணிவே ! முதிற் பெண்டிற் ஆதல் தகுமே. மேனால் உற்ற செருவிற் கிவள்தன்னையானே எறிந்து களத்தொழில் தனனே ; நெருங்குற்ற செருவிற் கிவள் கொழுநன் பொருநரை விலங்கி ஆண்டுப்பட்டனனே ; இன்றும், செருப்பறைகேட்டுவிருப்புற்று [முயங்கி] வேல்கைக் கொடுத்து வெளிது விரித் [துமிடி] பாறுமயிர் குடுமியீ எண்ணைய் நீவி ஒருமக எல்லது இல்லோள் செருமக நோக்கிச் செல்கென விடுமே” (புறானாறு)

இப்பாவில் ஓக்கர்மாசாத்தியார் புலமை விளங்கவிலையா? அன்றியும் ஒளவையார் புலமையை அறியாதார் யார்?

இனித் துறவை நோக்குவாம் :—தூய துறவுநிலையை உன்னுங்கால் அறச்செல்வி மனிமேகலையா ரல்லரோ முன்னிற்பவர். அவர் தோன்றிய குலமோ, “பத்தினிப் பெண்டிர் அல்லோம் பலர்தம், கைத்துண்வாழ்க்கை கடவியம் அன்றே” எனச் சித் திராபதியால் குறிப்பிக்கப்படுங் தாழ்ந்த ஒழுக்கமுடையதாகும். அவரை விரும்பி யவனே குலப்பெண்களும் மணக்கக் கருதும் அரசச் செம்மல். இங்கிலையில் அவர் தூய நெஞ்சம் எதைக் காட்டிற்று? பற்றற்ற துறவையன்றே! அத்துறவும் தன்னலங்கருதியோ? இல்லை, இல்லை. கட்டுலனர்றேர், செவிப்புலனர்றேர், அவயவக் குறைவுடையோர், ஆதரவற்றேர், பினியுற்றேர் இவர்களைக் கூவிக்கூவி உணவளிக்கும் அருளறத்தையன்றே மேற்கொண்டது. அத்துறந்த உள்ளம் அத்துடன் விற்கவில்லை. தம்மை நோக்கிவந்த உதயகுமாரனுக்கு அறவுரையையும் பகருகின்றது.

“பிறத்தலும் மூத்தலும் பினிப்பட் [திரங்கலும் இறத்தலும் உடைய திடும்பைக் கொள் [கலம் மக்கள் யாக்கை இதுவென உணர்ந்து மிக்க நல்லம் விரும்புதல் புரிந்தேன்” (மனிமேகலை)

இன்னேரன்ன மாண்புகள்பலவாய்க்கப் பெற்ற பெண்மனிகள் தோன்றிய நாட்டின் நிலை, தற்போது எவ்வாறுள்ளது? அடுப் புதும் பெண்களுக்குப் படிப்பேன் என்ற ஒளி ஒருபுறம். பெண்படிப்புப் பெரிய ஆபத்தை விளைக்கும் என்ற ஒதை மற்றொரு புறம். பெண்களுக்கு வண்ணைன் கணக்கு எழுதக் கெரிந்தால்போதும் என்ற ஆரவாரம் வேறொருபுறம். பெண் படித்து உத்தி யோகம்செய்யப் போகிறாரா? என்ற பேரிரைச்சல் இன்னென்றோருபுறம். இன்னும் பெண்கள்வி விஷயத்தில் இதைப்போன்ற ஒதைகள் பலங்கு என்பது அறியாததன்று.

இவ்வாரவாரங்களுக்கிடையில் பெண்மனிகளுள் சிலர் இப்போதுதான் சிறிது முன்னேறி வருகின்றனர். இதன் விஷயத்தில் பாட்டிமார் தடையாயிருத்தல் வியப்பன்று. கல்வியின் நல்லை உய்த்துணர்ந்த ஆண்மக்களுள் சிலரும் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கின்றனரே, இதுதான் வியப்பினும் வியப்பு! அதற்குக் காரணங்கள் பலவுண்டு. அவற்றை என்கு விரிக்க யான் விழையவில்லை.

பொதுவாகக் கல்வியை நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம் :

பிரைமரி படிப்பு-கீழ்த்தரப்படிப்பு-I to V Class.

லோவர் செகன்றரி படிப்பு - நடுத்தரப் படிப்பு - VI to VIII Class or I to III Forms.

செகன்றிபடிப்பு - உயர்தரப் படிப்பு -
IV to VI Form.

இவற்றைச் சிலர் வேறுவிதமாகவும் பிரிப்பர். இவற்றுள் பெண்களின் உயர்தரக் கல்வியைப்பற்றி எழுதும் கடமை இவ்வமயம் என்மேல் சார்ந்துள்ளது.

உலகில் இன்பத்தை விழையாதவர் ஒரு வருமிலர் என்பது திண்ணம். ஆனால், உண்மை இன்பம், உயர் இன்பம், துண்பங் கலவாத இன்பம் எங்களுது? அவ்வின்பம் எப்போதும் தோன்றிக்கொண்டே இருக்கும் ஊற்று எது என நோக்கவேண்டும். இதற்கு விடை நமக்கு எங்கே கிடைக்கும்? ஈஸ்வரனைத் துதித்துள்ள நாயன்மார்களின் தேவார திருவாசகங்கள், ஆழ்வார்களின் அருளியசெயல்கள் இவைகளில் நாழும் நுழைய வேண்டும். நுழைந்தால் போதுமா? சிறிது சிறிதாக இறங்கவேண்டும். அங்கிலையிலேயே அப்பக்கி வெள்ளத்தில் அலம்பும் பழைம் முத்து மாணிக்கங்கள் யாவும் நமக்குக் கிடைக்கும். அவற்றின் அருமைகளை நோக்க நோக்க இன்பந்தான். அவ்வின்பத்தில் தூண்பம் உண்டா? இல்லை, இல்லை. அது ஒரு தனி இன்பம்! அஃதோர் இறையின்பமன்றே! தோண்டுந்தோறும் நீர் ஊறும் மனற்கேணிபோன்று அதனுட் செல்லச் செல்ல இன்பந்தரும் ஆனந்தத்தேன் ஊறிக் கொண்டேயிருக்கும். அஃது எலும்பையும் நெகிழிச்செய்யும்! அஃதோர் தூய அழுது எனினும் ஒக்கும். பிறவிப்பினியை அறுக்கும் தேவாமிர்தம் அஃதே. இங்னனம் தேன் வாரியும் அழுதக்கடலுமான இவ்வினபச் சுவை யாருக்குக் கிடைப்பதாகும்? பருகி னவர்களுக்கல்லவோ! அவர்களல்லரோ அச் சுவை இன்பத்தைப் பருகிப்பருகி உலகத்தாரிடம் உமிழிக்கின்றார்கள்!

“தினைத்தனை யுள்ளதோர் பூவினிற்றே [ஊன்றுதே நினைத்தொறுங் காண்டொறுங் பேசுக் கொறு மெப்போதும் அனைத்தெலும் புண்ணைக் வான்தத் [தேன்சொரியும் குனிப்புடை யானுக்கே சென்றாதாய் [கோத்தும்பீ ! (மாணிக்கவாசக)

“தூய அழுதைப் பருகிப் பருகின் மரயப் பிறவி மயர்வறுத் தேனே”

(நம்மாள்வார்)

இவ்வின்பத்திற்கு இரண்டாம்படியிலுள்ளது கல்வியின்பம். நாம் இவ்வுலகில் அனுபவிக்கும் துண்பங்களுள் சிறிது இன்பக்கத்தை வீசி நம்மைத் தேற்றுவது கல்வியே. அறிஞர் ஆராய்ச்சிகளை, சான்றேர் நீதிகளை, புலவர்ப் பொன்மொழிகளை, கவிஞர்க் கவிகளை, பக்தர் பாசரங்களைப் படிக்குங்கால் அறிவுடையோர் அடையும் நிலை யாது? பலவகை மலர்களிலும் படிந்துபடிந்து பல விதத் தேனையுண்டு களிக்கும் வண்டு போன்று அவர்கள் பலவகைப்பட்ட நால்களிலும் நுழைந்து, நுழைந்து பலவித இன்பத்தைத் துய்க்கின்றார்கள். அவற்றுள் ஆழுச் செல்லச் செல்ல அவர்களுக்கு இன்ப ஊற்று பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது.

கற்றவர் ஒருவர் ஒருநாலில் ஊன்றிச் சென்று அதன் இன்பத்தில் திளைத்திருக்குங்கால், அவருக்குப் புறமுள்ள வேறு பொருள் புலப்படுகிறதா? அவர் ஜம்புலன் களும் அதிலேயே அல்லவா தோய்ந்து கிடக்கின்றன. அவ்வமயம் அவருக்கு வேறு செயலில் எண்ணம் ஏது? அவரை வருத்தும் உலகத் துண்பத்தை அவர் மனங்கொள்ளுதல் எங்கே? இங்னனம் மனிதரின் உள்ளத்தைக் கவரச்செய்து இன்பத்தையுளிக்க வல்ல இக்

கல்வியை இன்பறிதி என்னது வெறென்ன வென்று செப்புவது? சிறந்த நூல்களோ ஒருவருக்கு எல்லா உறவும் முறையுமாக உள்ளன எனக்கறுதல் குற்றமாகாது. உலகிற்கு இஃதொரு புதிய தத்துவமன்று அறிஞர் நாடோறும் அனுபவிக்கும் ஒன்றேயாகும். இது நிற்க,

இத்துணை இன்னலம் வாய்ந்த இன்பத்தைத் துய்த்தற்கு எத்தகைய கல்வி வேண்டும்? ஜந்தாவது அன்றி, எட்டாவது வகுப்பு வரையும் கற்கும் கல்வி அவரை இவ்வின்ப நிலையத்தில் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்குமா? ஒருக்காலுமில்லை. அம்மாணவர், சிறிய ஆராய்ச்சியையும், எளிய நுட்பங்களையும் சாதாரணச் சொற்களின் உண்மைப் பொருள்களையும் உணர்தற்கியலாமல் இடறுவதை நாடோறும் காண்கின்றோம். இந்நிலையில் கல்வியின் உண்மை இன்பத்தை அவர்கள் அனுபவித்தல் யாங்குமா? அவர்கள் ஆசிரியராகச் செல்லினும் மாணவர்க்குப் பெருங்களை இழைப்பதற்கு வன்மையற்றவர்களாகின்றார்கள். அன்றியும், அவர்களுக்குக் கல்வியில் உண்மை இன்பங் தோன்றுமையின், தம் கல்வியறிவை மேன்மேலும் பெருக்கிக்கொள்வதற்கும் அவர்களுக்கு விருப்பமேற்படுவதில்லை.

இஃதிங்ஸமிருப்பினும் குடும்பத்திற்கேனும் இவர்கள் கல்வி பயன்படவேண்டும்! இவர்கள் பாடசாலையைவிட்டு நின்றவுடனே இன்பங் தோன்றுமையாலும், ஊக்கக்குறைவாலும், சோம்பலினுலும் பெரும்பாலும் புத்தகங்களைத் தொடுதலே இல்லை. நாளேற ஏறப் படித்ததையும் மறதி என்னும் காலன்கவர்க்கு செல்லுகிறேன். சிலவருடங்கட்டு முன்பு கல்விப்பயிர் செழித்திருந்த அவர்மனவயல் வெறுங் தரையாய் விடுகிறது. பின்பு எதைக்கேட்டாலும் 'மறந்துவிட்டேன்'

என்ற வார்த்தைதான் நம் செவியில் வந்து விழும். ரூபா அணுக் கூட்டடீயும் மறந்த தாகவும், எழுத்தில் பல பிழைகள் உண்டாகின்றமையின் கடிதம் எழுதப் பயமாய் இருப்பதாகவும் சொல்லுகின்ற பலரையான் பார்த்திருக்கிறேன். என்ன பரிதாபம்! இவர்கள் தம்மக்கள் கல்விக்கும், தம் கணவர் தொழிலுக்கும் உதவிபூரிதல் யாங்குமா? இதற்கு வேறொருவர் உதவியன்றே தேட வேண்டியிருக்கிறது. தம் இளங்குழந்தை களுக்குத் தாம் கற்பிப்பதுபோல் பிறர் கற்பிப்பரோ? அன்னையன்பு, சன்றுளினிமை, பேற்றுள் பொறுப்பு அவரிடம் உண்டாகுமோ? ஆதலின் கீழ்தாப் படிப்பும் நடுத்தரப்படிப்பும் உயர்பண்பைக் கொடுத்தற்கு வன்மைபெறுதல் இல்லை என்பது அறிஞர் என்னம்.

இனி, உயர்தாக்கல்வி (VI Form வரை)க்குச் செல்வாம். இஃதும் மேற்குறிப் பிட்டபெரும்பயன்கள் யாவையும் கொடுக்குத் தீடும் எனக் கூறுதற்கு இயலாது. ஆயினும் இக்கல்வியைக்கொண்டு மாணவரே கரையேறலாம். இவர்களுக்கு, உலகில் இன்றியமையாது வேண்டற்பாலனவாகிய சில விஷயங்களின் பொது அறிவு ஏற்பட்டிருக்கும். இதைக்கொண்டு தங்கள் ஞானத்தைப் பல துறையிலும் பெருக்கிக்கொள்ள வசதி இருக்கிறது. இவர்கள் கற்ற நூல்களின் இனிமையினுலும், ஆசாரியர் தொட்டுவிட்டபொருளின் சுலையினுலும் இவர்களுக்குக் கல்வியில் இனிப்பு ஏற்படுகிறது. அவ்வினிப்பை உண்ண நூல்களை ஆராய்கின்றனர். இம்முறையில் இவர்கள் அறிவுபெருக்கிக்கொண்டே செல்கின்றது. இதனால் இவர்களை அடைந்த மாணவரும், குழந்தைகளும், கணவரும், குடும்பத்தினரும் பயன்துயக்கின்றனர். கற்ற அம்மங்கையருக்கோ அறிவும், ஆனந்தமும் பெருகுகின்றது.

அறிவும், ஆண்தலும் அனுபவித்தலும் பிற ருக்குப் பயன்படவாற்றலும் ஆண்மக்கட்கு மட்டும் உரிமையுடையன என்னினத்தல் எத் துணை கொடுமையாகும். ஆகவீன் கருணை வாய்ந்த பெற்றேர், பல நலன்களும் நிரம்பப் பெற்றதும், கடவுள் இன்பத்திற்கு இரண்டாம்படியில் உள்ளதுமான இக்கல்வி இன்பத்தை தம் பெண்மக்களும் துய்க்க வகை தேடுதல் சிறப்புடையதாகும். இதுவே பெற்றேர், தம் அன்பையும் கடமையையும் காட்டும் செயலாகும். இத்துணைப் பெற்றேரே நடுநிலைமொய்க்கோர் என அறிஞரால் கொண்டாடப்படுபவராவர்.

இதுகாறும் கூறியவற்றில், ஒருவரை மனிதராக்குவது கல்வியே என்றும், இத்துணைக் கல்வி இருபாலாருக்கும் பொது உடைமை என்றும், அறிவையுட்டும் கல்வி விஷயத்தில் மகளிரை ஒதுக்கித் தள்ளுதல் கொடுமை என்றும், மகளிர் இனிய இயல் புடையவர் என்றும், காரைக்காலம்பையார், கோதையார் இவர்களின் இனிமையினால் ஏற்பட்ட நலன்கள் இவை என்றும், பண்டைய மகளிர் வீரம், புலமை, துறவு முதலியவற்றில் தலைசிறந்து விளங்கினர்

என்றும், உண்மை இன்பச்சவை நாயன்மார்கள் ஆழ்வார்கள் பக்தி பாசரங்களை உய்த துணருங்காலத்திலேயே உண்டாகின்ற தென்றும் அதற்கு இரண்டாம்படியாக உள்ளது கல்வி இன்பமென்றும், கீழ்த்தரப்படிப்பு இவ்வின்பச்சவையை ஊட்டுவதில்லை யென்றும், அக்கல்வி அவர்கட்கும் பிறருக்கும் அத்துணைப் பயனளித்தல் இல்லை என்றும், பெண்களுக்குக் குறைந்தது உயர்தரக்கல்வி யேனும் இருத்தல் வேண்டும் என்றும், அதைப் பின்பு பெருக்கிக்கொள்ள இடமுண்டு என்றும், அது கூடியவரை அவர்களுக்கும் பிறருக்கும் பயனளிக்குமென்றும், அவர்களின் உயர்தரக்கல்வியில் பெற்றேர் மனஞ்சலசலுத்தவேண்டுமென்றும் ஒருவாறு வெளிப்படுத்தினும். பிழைபொறுக்க.

[எனது ஆசிரியர், பெண்கள், கல்வி யில் முன்னேறவேண்டுமென விரும்புபவர். அவற்றுநும் உயர்தரக்கல்வி கற்கக்கூடியவர் இருப்பின் அவரை வலிந்து பல்கலைக்கழகத்திற்கு அழைப்பவர். அழைத்தும் இருக்கிறார். அவருடைய எண்ணத்தை இக்கட்டுரை பூர்த்திசெய்யும். கோ—ன்]

உரையாசிரியரும் உரையும்

வித்வான், அ. கிருட்டினமூர்த்தி
தமிழராய்ச்சியாளர், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்

‘உரையாசிரியர்’ என்ற பெயரான் அழைக்கப்படுவார் ஆசிரியர் இளம்பூரணர் ஒருவரே. இங்கனம் இவர் அழைக்கப்படுதலானும், தொல்காப்பிய இளம்பூரணருவரையுடன், இறையனு ரகப்பொருளுறைப் பகுதி

கள் பல ஒன்றியிருத்தலானும், காலப்பழை யுடையதாகலானும் இறையனு ரகப்பொருள் உரைகாரர் ஆசிரியர் இளம்பூரணர்தாம் என்ற கொள்கையும் தற்கால அறிஞரிடையே நிலவி வருகின்றது. எங்கனமாயினும், ஆசிரியர்

இளம்பூரணர், பெயரறியப்படும் உரைகாரர்கள் மிகப் பழமையுடையராவர். அவ்வாறே, உரைவடிவாகவுள்ள நூல்களில் மிகப் பழமையுடையதாய் இப்பொழுதறியக்கிடப்பது, இறையனுரகப்பொருளுறை.

அவ்வரையை நோக்கின், அது, வழி வழியாக ஆசிரியர் மாணவர் முறையில் பல ராலும் பலர்க்குங் கூறப்பட்டு வந்துள்ளது என்பது புலனும். அதற்குமுன்னர் உரைகளுண்டோவெனின், இலக்கணங்களில் உரையைப்பற்றிக் காணப்படும் பகுதிகளும், இலக்கியங்களில் இடையிடையேவரும் உரைப் பாட்டுகளுமே யன்றி, நூலுக்கு உரையாக வடிவமைந்த ஒன்றும் காணக்கூடனில்லை. அக்காலமக்கள் முக்கில் உரைநடையையும், செய்யுளில் (இலக்கியத்தில்) பாட்டையுமே கையாண்டனர். இஃது எல்லா மொழிக்கும் பொது.

தமிழழப்பொறுத்தமட்டில், செய்யுளும் அதன் உரையும் எவ்வாறு சென்றிருக்கின்றன? அவற்றை உரைகாரர்கள் எவ்வாறு எழுதியுள்ளனர்? நாம் அவற்றிலிருந்து அறியக்கூடியன யாவை? என்பன இக்கட்டுரையின் நோக்கம். உரைகளின் பல பகுதிகளையும் ஆய்வு தெளிய விரிய எழுதின், அது ஓர் பெரு நூலாகவே முடியக்கூடுமாயினும், அத்தகைய நூலுக்கு இக்கட்டுரை ஓர் முகவரைபோல அமைதற்குரியது.

இறையனுரகப்பொருளுறை, தமிழரைகளுள் மிகவும் பழமையுடையதானு; அதன்காலம், கி. பி. இரண்டாம் நூற்றுண்டுமுதல், எட்டாம் நூற்றுண்டுவரைப் பலதிறமாகக் கூறப்படுகின்றது. அவ்வரைக்கு ஆசிரியராயினாக; அல்லராயினாக; இளம்பூரணர் அவ்வரையெழுதிய காலத்தில், அல்லது

அதனெயாட்டிய பிற்காலத்தில் இருந்திருத்தல் கூடும். அடுத்தவராக பதினேராம் நூற்றுண்டில் எழுந்த வீரசோழியத்தின் உரைகாரர் வாழந்திருத்தல் கூடும். இவர்க்குப் பின், யாப்பருங்கல் விருத்தியாசிரியரும், மயிலைநாதரும் தோன்றிமறைய, பதின்மூன்றும் நூற்றுண்டுமுதல் உரையாசிரியர்கள் ஒரு காலத்தவராயும், பல காலத்தவராயும் பலருந் தோன்றுவாராயினர். இவருள் ஒவ்வொருவர் காலத்தையும் அறுதியிட்டுத் துணியக்கூடாவிட்டனும், அவர்களை மூன்று பிரிவினராகப் பிரிக்கலாம். ஒருசாரார், தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய சேனுவரையர், பேராசிரியர், நச்சினார்க்கினியர் முதலியோரும், பரிமேலமுகரும், அடியார்க்குநல்லாரும் பிறரும் ஆவர். பிறிதொருசாரார் சங்கரநமச்சிவாயரும், சிவஞான முனிவரும், இலக்கண விளக்கவரைகாரரும் பிறருமாவர். வேறேருசாரார் ஆறுமுககாவலர், அரசஞ்சன்முகனார், மறைமலையடிகள் முதலியோர். இக்குறிய ஒவ்வொர் சாராரும் காலத்தால் ஒருவர்க்கொருவர் பிறப்பட்டவராவர். இனி, நாலாயிரம் முதலான அறிய தால்களுக்கு உரைவரைந்த ஆசிரியர்கள், தம்முரைகளைத் தமிழுமன்றி, வடமொழியுமன்றி இரண்டுங்கலங்து கெட்ட நடையில் எழுதிச்சென்ற ராதலால், ஏனைத் தமிழுரையுடன் வைத்து இங்கு எண்ணப்படவில்லை. அவற்றிற் கூறப்பட்ட பொருள்கள், மிகவும் திட்பமும் நுட்பமும் வாய்ந்தன. எனினும், மொழிமாறுபாட்டால், அவை ஒன்றினுஞ் சேராது நின்றன.

இனி, தமிழரைகள் சீரியமுறையில் எழுந்து விரிந்தநாளில், ஆங்கிலம் முதலான மேலைநாட்டு மொழிகளில் அத்தகைய உரைநடைகள் தோன்றலாயின. ஆயினும், அவை பலதுறையினும் கிளைத்துப் பூத்து வளம் பட்டது போலத் தமிழரை வளம்படாது

போயிற்ற. நாலுக்கு உரைவரையும் சிறப்பியல்கள் பலவும் ஆங்கில நால்களினும் ஆழமாகவும் அழகாகவும் தமிழில் அமைந்து கிடப்பினும், தமிழரையின் போக்கும், வளர்ச்சியும் பெரிதும் குன்றிவிட்டன. தற்காலத்தில் ஆங்கிலவரைகளைப் பார்த்துக் கடமூரைகடையும் பிறவும் கொள்ளுகின்ற மாறுதல்களைப்பற்றிப் பெரிதும் விரித்தெழுத வேண்டுமாதலின், இதனை இதனுடன் நிறுத்துகின்றேன்.

இனி, நூலையும் உரையையும் ஒருங்கு வைத்து ஒப்பச் சுவைத்துப் படிப்பின், அவ்வெவ்வரையாசிரியர், அவ்வங்கு நாலுக்கு உரையெழுத்த துணிந்தமையும், துணிந்தவாறே, நூலின் திட்புநட்ப வனப்புகளுக்கேற்க உரையெழுத்திச்செல்லுஞ் சிறப்பும் பிறவும் நன்கு தெளியிப்படும். திருக்குறளின் சிறப்பு, பரிமேலமூக்கரையால்நன்கு விளக்கமாயிற்று. சிலப்பதிகாரத்திற்கு அடியார்க்கு நல்லார் ஒருவரே உரைவரைய வல்லார் போலும். சிங்காமலையினருளி, அதனுரையால் பலநிறமும் பெற்று விளங்குவதை அறியாதார் யார்? இங்குணம், அவ்வவ்வாசியர் அவ்வங்குலைப் பலகாலும் பயின்று, சுவைத்து நுகர்ந்து, நுகர்ந்ததை நுகர்ந்தவாறே பிறர்க்கும் எடுத்துப் புகட்டினாராத வின், அவ்வங்கு நாலுக்கு அவ்வவ்வரைகள் சோலைக்கு நீழலும், நீழற்கு இனிமையும் போல வந்தமைவனவாயின.

இனி, உரைக்கருத்துக்களை வரையுங்கால், அவற்றை விளக்கும் மொழிநடை, ஆசிரியர்தம் உள்ச்சவை, அவர்தம் எண்ணங்களின் ஏற்ற இறக்கம், நாற்பயிற்சி, புலமை, தெளிவு முதலிய பலவற்றையும் பொறுத்து, வேறுபடுவதாகும். எளியபொருளைக் கடியநடையில் கூறலும், கடியபொருளை எளியநடையில் விளக்குதலும், எப்பொருளையும்

விழுமிய நடையில் எழுதலும் அவரவர் திறமை வேறுபாடுகள் காட்டுவனவாம். உரையாசிரியர்களின் உரைநடைகள் பலவற்றையும் கூர்ந்துநோக்கின், ஒவ்வொன்றும் மற்றொன்றினின்று வேறுபட்டே கிடக்கும். அவையெல்லாம் நன்கு ஆராயற்பாலன்.

உரைகளில் வினைமுடிவுகாட்டுதல், மேற்கோள் காட்டல், பாடவேறுபாடு தெரித்தல், நயமுணர்த்தல், பிறர் மதம் மறுத்தல், தன் மதம் நிறுத்தல், பலபொருள் காட்டல் முதலாகப் பலகூறுகளும் பொருந்திக்கிடக்கும்.

வினைமுடிவுகளை ஆங்காங்கு சிறுசிறு முடிபுகளாற் காட்டிச்செல்லும், அகலக்கிடந்த பாட்டாயின், முதனின்று இறுதி வரையில் பெருமுடிபுகள் காட்டலும், வருவித்து முடித்தலும், எனைப் பொருள் முடிவு வகைகளும் தமுவப்படுகின்றன. மேற்கோள்களை ஓர் நாலுக்கு அந்தாலி விருந்தே காட்டலும், அதற்கு முந்திய பின்திய தூல்களிலிருந்து காட்டலும், பிற மொழியினின்று காட்டலும், உலகவழக்கிவிருந்து காட்டலும்ப் பலவகையால் அறியக்கூடும்.

பாடவேறுபாடு, எடுபையர்த் தெழுது வோர், ஒருபாற்பட்ட உள்ளத்தால் வேண்டுமென்றே பாடத்தை மாற்றியெழுதுவோர்தத்தங்கல ஆராய்ச்சிநிலைக்கும், தத்தம் அறிவிற்குமேற்பத் தவறுகவோ சரியாகவோ பாடத்தைக் காரணங்காட்டி மாற்றியெழுதுவோர் முதலியோரால் உண்டாக்கக்கூடும். நயம்: சொன்னயம், பொருணயம் சொற்பொருணயம், என முத்திறப்படும்.

தருக்கம், மதுப்பு முதலான வரைவகைகள் பாடத்தின் பொருளைப் பலதிறத்தானும் ஆய்வு தெளிதற்குக் கருவியாக இருப்பதன்றியும், கருத்துக்களின் ஆழத்தையும் புலப்படுத்தும்.

பலபொருள் காட்டல், பாடங்கிடந்த அமைதியைக் காட்டும்; அது இப்பாடத் திற்கு இப்பொருளேயன்றி இப்பொருள் கொள்ளும் முறையும், வழியும் உண்டு என்பதையுங் தெளிவுபடுத்தும்.

இன்னும் இவைபோல உரைநூல்களில் அவற்றின் ஆசிரியர்கள் மேற்கொண்ட நெறி முறைகள் பலப்பல. அவ்வவ்வாசிரியரும் அவரவர் உளப்பண்பு, மேற்கொண்ட நூற் பொருள், விரும்பிய நெறிகள் முதலிய வற்றைப் பலவழியாலும் தழுவித் தத்தம் உரைகளை வரைந்துள்ளனர்.

ஒழுகியலைசையும் விழுமிய பொருளுங் தழுவிய உரைநடையை எல்லாவரைகளிலும் பொதுமையிற் காணலாம்; எனினும், சிறப் பாக, இறையனார்களியலுரை, அடியார்க்கு நல்லாருடை, சிவஞானமுனிவருடை போன்றவை தமிழ்நலங்கெரிக்கும் நடையழகில் தலைசிறந்து விளங்குகின்றன.

‘திட்புத்துப்பென்பதை அளவுபட்ட பொருளில் வழங்கினால் திட்பம் நடையையும் நுட்பம் பொருளையும் குறிக்கும். இன்னும் சிறிது விளக்கினால் சுருக்க விளக்கமாக அதிதியிட்டு எழுதும்நடை திட்பம். ஆயுங் தொறும் ஆழமுடையதாய் நுனுகிச்செல் வது நுட்பம். சுருக்கவிளக்கமான திட்ப நடை எழுதுவதில் ஆசிரியர் பரிமேலமுகர், பேராசிரியர் சேனுவரையர் போன்றேர் சிலர் முதனிற்பவராவர். நுனுகிய பொருளமைய உரையெழுதினால் சேனுவரையர், சங்கர நமச்சிவாயர், சிவஞானமுனிவர் போன்றவராவர். இவர்கள் தருக்கெந்தியைப் பெரிதும் பின்பற்றினர்.

திட்புத்துப்பஞ்சைறிந்த நடை நீடுகின்ற நிலவக்கூடியது. நுட்பமிருக்குமிடத்தில்

திட்பமிருக்கும். எனினும், திட்பமிருக்கு மிடத்தில் நுட்பமிருக்கவேண்டு மென்னும் நியதியில்லை.

இனி, பரங்தவுரையை நச்சினார்க்கினி யர் நால்களால் தெளியலாம். எனிமையும் தெளிவுமுடைய நடைகளை இளம்பூரணர், இறையனார் அகப்பொருளஞாசிரியர், அடியார்க்கு நல்லார் முதலியோர் உரைகள் விளக்கற்பாலன். விரிந்த படிப்பும், நிரம்பிய நினைவும் பரங்த வுரையை உண்டுபண்ணும். மற்று பலகாற்பயிற்சியும், அளவுபட்ட நினைவும் தெளிந்தவுரையைத் தோற்றுவிக்கும்.

இனி, சொல்லும், அவற்றின் பொருளும் பற்றிய வரையறைகளை ஏனையாசிரியனும், அடியார்க்கு நல்லார், நச்சினார்க்கினி யர், சிவஞானமுனிவர், பேராசிரியர் முதலியோர் நன்கு திறம்பட விளக்கிப் போந்தனர்.

பொதுவாக உரையாசிரியர் பலரும் வடமொழிப் பயிற்சியும் உடையவராய் காண்கின்றனர். வடமொழிப் பொருளை எடுத்துக் காட்டுங்கால், வடவெழுத்தாலும், அவ்வோசை பிறழாத தமிழூதுத்தாலும், அல்லது அப் பொருள்விளக்கும் மொழிபெயர்ப் பாலும் அல்லது அதன் கருத்துரையாலும் எடுத்துக்காட்டித் தம் மேற்கோள்களையாண்டிருக்கின்றனர்.

ஓராசிரியர் மற்றேராசிரியரை மறுத்துக் காட்டுமிடத்து, நகைச்சுவைதோன்ற உரை வரைதலும், வசைவிளங்க உரை வரைதலும், மாறுபட்ட உரையும் உண்டு என்ற வளவில் மட்டுங் கூறிப்போதலும், மாறுபட்ட ஆசிரியர் தம் பெயர்க்கு மறுத்தலும், மாறுபட்ட வுரைகட்கு அமைதி கூறலும், பிறரை மறுப்பதைக் குறிப்பால் தோன்ற

வைத்து, இயல்பாகவே மறுப்புரை கூறிப் போதனும் போலப் பலவழியாலும் ஆசிரியர்கள் தம் மாறுபட்ட உரைகளை வரைந்து சென்றுள்ளனர்.

சிலர் உரைகளில், வரலாறு முதலான குறிப்புகள் வருமிடத்துக் காலப்பிற்முக்கி முதலிய பிழைபாடுகளும் உள். இது புது மையும், பெரும்பிழையுமின்று; காரணம், வரலாற்றுணர்ச்சியும், அக்கிலையின் நுட்பமும் அக்காலத்தே நிரம்பவில்லையாதலால். அன்றியும், இந்தாற்றுண்டிலேயே பல்லாண்டுகள் காறும் பேராசிரியருடைய தொல்காப்பியச் செய்யுளியலுரையை நச்சினார்க்கினியர் உரையென்று அறிஞர் பலருங் கருதியதோடு, அச்சிட்டும் வழங்கினர்.

சமயச் சார்பான உரைகள் எழுந்த பொழுது, அங்கோக்கத்துடனே நூல்களை மதிப்பதும் எழுதுவதும் செய்தனர் உரைகாரர் சிலர். மயிலோதருரையை இழித்து, சங்கரநமச்சிவாயர் நன் நூலுக்கு உரைவரைந்தது இதற்கு ஏற்ற எடுத்துக்காட்டாகும்; எனினும், சங்கரர், “பலகலைக்குரிசில் பண்ணிதி” என நூலாசிரியர் சமணரேனும் அவரைப் பெரிதும் சிறப்பித்தேயிருக்கின்றனர். சிவஞான முனிவரைப்போன்ற உரைகாரர் சிலர், சிலர்மீதெழுந்த சீற்றங்காரணமாகப் பிற்து பிற்து உரைவரைந்ததோடு, நூன் முழுமைக்கும் மறுமொழி விடும் பண்பையும் மேற்கொண்டனர்.

இனி, வடமொழியிலுள்ள பல நூணிய கருத்துக்களை உரையாசிரியர்கள் தமிழில் அழகுற எழுதியுள்ளனர். இதனால் தமிழில் பிறமொழிக் கருத்துக்களைத் தெளிவாக எழுதக்கூடும் என்பது புலனையிற்று. தமிழில் பலப்பல புதுச்சொற்களும் படைக்கப்பட்டன.

தமிழ் உரைநடை, வளம்பட வளர்ந்து வந்தது. அவ்வக்கால ஆசிரியர்கள் தத்தங்கருத்துக்களை எவ்வெவ்வாறு எவ்வெங்கெறி களைக் கடைப்பிடித்து வழங்கினர் என்பதை அவரவர் உரைநடையால் நன்கு தெளிப்பாம். தமிழ்ப் புலவர்களின் நூண்ணிய ஆழமான அறிவும், திட்பமொடு அழகும் ஊக்கமொடு உழைப்புமிக்க உரைகளையும் அவர் தம் நூல்களால் உணர்கிறோம். உரையால் நூலும், நூலால் உரையும் ஒன்றினேன்று மேம்பட்டன. வடமொழிக்குந் தமிழுக்கும் இலக்கண மொன்றே என்ற இலக்கண ஆசிரியர் சிலருரையும் வடமொழியினின்றே தமிழ் பிறந்தது என்னும் தமிழறியார் சிலருரையும் சிவஞானமுனிவர் கூற்றுக்களால் அழித்துப் பேசப்பட்டன. இதனை, தமிழ்வேறு; வடமொழிவேறு; ஒன்றினேன்று பிறக்கவில்லை; மற்று, ஒன்றற்கொன்று கடன்பட்டன என்பன தெளிவாயின.

இனி, சிலருரைகளின்றேல் நூற்பொருளைத் தெளியுமாற்றில்லை. சிவஞானமுனிவருரையின்றேல், மெய்கண்டார் நூலின் மெய்ப்பொருளுணர வழியில்லை; நச்சினார்க்கினியருரையில்லையாயின், சங்கவிலக்கியங்களிலும், சிந்தாமணியிலும் பல வேறுபகுதிகள் பொருள் தெரியாது மறையும்; அஃதொன்றே! பலப்பல மாறுபாடுகளும் தமிழறிவார்க்குள் மேன்மேலும் வளராந்திர்கும்; பாடவேற்றுமையும் அவ்வாறே.

அடியார்க்கு நல்லாருரை, இறையனுரகப்பொருளுரை முதலியன இல்லையாயின், என்னற்ற பல தமிழ்நூல்கள் பலதுறையிலும் விளங்கியிருந்தனம் பெயர்க்கறும் அவ்வளவுக்கும் இல்லாமல் மறைந்தொழியும். அவர்போன்ற உரையாசிரியர் காட்டும் மேற்கோள் சில, சின்தந்துகாட்டும் நூல்களை முற்றும் நிரம்பச் செய்கின்றன. வேறு சில மேற்கோள்கள், பெயர்மட்டும் தெரிந்த நூல்

களின் சிலபகுதிகளைக் காட்டி, அவற்றின் போக்கு, உள்ளுறை ஆகியவற்றையேனும் தெரிக்கின்றன.

தற்காலத்தில் தமிழர்ப்பளர், கல்விகற்றும் போதிய தமிழ்க்கல்வி யில்லாமையின், அவ்வுரைகளை வெறுத்துப் பேசுகின்றனர். சிறிது தமிழ் கற்றவர்கள், அவ்வுரைகளிற் கூறியது யாதென்பதையறியவும் ஆற்றலில் லாதவர்கள், தமிழ் இலக்கணம், இலக்கியம், உரை அனைத்தையுமே பழித்து அவ்வாறு றைப் பின்பற்றும் நடைகளையும் அழிப்பதற்கான தீமைகளைப் புரிகின்றனர். இவர் தம் ஏழை மதியும், இவரை எதிர்த்துப் பேச மாட்டாத தமிழறிஞர்களின் ஏழைகளையும் ஒன்றினேன்று மேம்பட்டுள்ளன. இவர் தம் நிலைமை இரங்கத்தக்க தொன்றும்.

இனி, தற்காலத்தில் கல்விகற்போர் பலது நையில் இலக்கியம் பயிர்சியுடையவராய் விளங்குவதுபோல, அக்காலத்திலும் தமிழில் விரிந்திருந்த எவ்வகை நூற்பிரிவுகளையும் அயராது கற்றுப் புலமை நிரம்பியிருந்தனர் நம் பண்டை யாகிரியர் என்பதை உரைநூல் களின் ஒவ்வொர் பக்கமும் கூறுமே கூறிக் கொண்டிருக்கின்றன.

இறுதியாகக் கூறின், உரையாகிரியரிடத்து வெளிப்பட்ட ஒளிக்கற்றைகள் ஒன்று பலவாகச் சிதறிப்போய்த் தமிழ்நூல்களின் துண்பொருள்களைப் பெருக்கி விரிந்து அனைவரையும் தெளியச்செய்தன; அவ்வொளியும் அப்பொருளும் நீடுகின்ற நிலைக் கெவன்க.

செந்தாப்போதார் செப்பியபோது

குல. சபாநாதன்

தமிழகமக்களால் நன்குணரப்பட்டு ஏனைநாட்டு மக்கள் பயன்படுத்தற்கு முன் னரே பலவகையானும் பயன்படுத்தித் தமக்கே சிறப்பாகவுரித்தென ஏனையோர் மதித்த பூக்களைத் தமிழ்மகனுகப் பிறந்து உலகத்து மக்கள் பலராலும் போற்றப்படும் செந்தாப்போதார் தாம் திருவாய்மலர்க் கருவிய வேதமாகிய குறளில் எங்குனம் அடுக்கியிருக்கின்றனரென ஆய்தலே இக்கட்டுரையின் முதனைக்கம். பூவின் சிறப்பினையும் வள்ளுவரின் குறட்சிறப்பினையும் ஆங்காங்கு உரியவிடங்களிற் சுருக்கிக் கூறுவாம். சிற்சில குறட்பாக்களுக்கு விசேஷவுரை கூறுவால் அவற்றின்கணுள்ள சிறப்புக்கள் பாவும் வெள்ளவத்தையில் திருக்குறள்

வகுப்பை நடாத்திவரும் ஆகிரியர், சிவங்கருணையாண்டியப் புலவர் அவர்களிடம் பாடங்கேட்டபொழுது எடுத்த குறிப்புக்களின் பயனெனவும், குறையிருப்பின் அவையாவும் அடியேணின் அறியாமையின் பயனெனவும் கொள்க.

பூக்களைப்பற்றி ஆராயவேண்டுமென்னும் அவாவினால் உந்தப்பட்டு, பூவும் உட்பட எல்லாப்பொருளும் இதன்பாலுள் என்று சொன்னாரது சொல்லைத் துணிந்து நம்தேவர் குறலை ஆராய்ந்தபொழுது அப்பூவியல் கூறுதலோடுமையாது அக்கற்றின்கண்ணும் இந்நால் தலைசிறந்ததாகக் காணப்பட்டது. அவை முப்பாலின்கண்ணும் அமைக்கப்பட-

ஒருக்கும் முறைமை எமக்குப் பெருமகிழ்ச்சி யும் வியப்பும், காதலும் விளைத்தது. இதனால் எவ்வெத்துறையில் நின் றாராய்வோர்க்கும் அவ்வெத்துறைக்குச் சிறந்ததோர் நாலாகவே காணப்படுமெனப் பண்டைப் பெருமக்கள் உரைத்துப் போந்தது பெரிதும் உண்மையென உறுதிப்படுகின்றது. இஃது ஒதா துணரும் தெய்வப்புலமை வாய்ந்தோராற் பாடப்பட்டதென்பதற்குச் சிறந்ததோர் எடுத்துக்காட்டாம். திருக்குறளின் முதற் குறளை விளக்கவே அளப்பிலா நால்கள் எழுந்தும் இன்னும் புதுப்புதுக்கருத்துக்கள் எழுந்தவண்ணமாயே யிருத்தலின், அந்தால் முற்றும் எத்தகைய சிறப்புடைத்தென்பது கூறுதேயமையும்.

இனி, ‘செங்காப்போதார்’ எனும் பெயர் வந்த வரலாற்றைக் கவனிப்பாம் : இப்பெயரை முதன்முதலித்தவர் நல்கார் வேள்வியார். அது,

‘உப்பக்க நோக்கி யுபகேசி தோன்
[மணந்தா
அத்தர மாமதுரைக் கச்சென்ப—
[விப்பக்க
மாதானு பங்கி மறுவில் புலச்செங்காப்
போதார் புனற்கூற் கரசு’

எனும் திருவள்ளுவமாலீச் செய்யுளான் பெறப்படும். கனிகளாகிய தேஜைச் சொரிகின்ற செவ்விய நாலாகிய மலரையுடையவர் என்பதே இச்சொற்றெடுபின் பொருள். இப்பெயர்ப்பொருளின் சிறப்பினைத் திருக்குறள் விரிவுரையாகியராகிய திரு. கோ. வடிவேலுச் செட்டியார் அவர்கள் விளக்கி யிருத்தலான், அது யாவர்க்கும் பயன்படும் பொருட்டு ஈண்டெடுத்துக்காட்டுகின்றும் :

‘செங்காப்போதார்’—செம்மைவாய்ந்த நாலாகிய மலரையுடையர். செம்மை—

சொல்லின்கண் கோணுதலின்றி அறங்கிடந்த வாறு சொல்லுதல். நாயனார் தாங்குறுவதை ‘நன்றென எப்பாவலரும்’ இயையுமாறு தேன்போலினிக்கக்கறுதல் பற்றி அவரது நாவானது தேனிருத்தற்கிடனை பூவாகவுருவகிக்கப்பட்டது. நாமகள் ‘பின், என்றாவன் வாயதென்வாக்கு’ என்று கூறியவுரிமை பற்றித் திருவள்ளுவரது நாவை (வெண்டாமரைப்) பூவாக்கிச் செங்காப்போதார் என்று கூறப்பட்டாரெனினும் அமையும். நல்கார் வேள்வியார், ‘செங்காப்போதார் புனற்கூறறக்கச்சு’ என்று கூறியது மறிக.”

மேலும், “அறனும் பொருளும் இன்புமாக் தெளிதேனை அரிதபச் சொரிதருஞ் செங்காப் போதுடையமையின், செங்காப்போதாரென்றும்” எனத் திராவிடப்பிரகாசிகையாகியர் கூறியிருத்தலும் நினைவுகார்தறபாற்று.

‘என்றும் புலரா தியாணர்நாட் செல்
[இகினு
நின்றலர்ந்து தேன்பிலிற்று நீர்மை
[யதாம்க—குன்றுத
செந்தவிர்க் கற்பகத்தின் ரெய்வத்
[திருமலர்போன்ம்
மன்புலவன் வள்ளுவன்வாய்ச் சொல்’

என இறையனாரும் வள்ளுவர் வாய்ச்சொல் லைப் பூலோடு உவமித்த இயைபும் ஈண்டு கருதற்பாற்று. ‘சொல்லென்னும் பூம் போது’ என மதுரைக்காஞ்சிச் செய்யுளில் வருதல் காண்க.

இனி, ‘போது’ என்பது மலரின் ஒரு பருவத்தை யுணர்த்துமெனினும் ஈண்டுப் பொதுப்பட மலரைக் குறித்து நின்றதாகக் கொள்க. செங்காப்போதார் முதன்முதலில் எவ்விடத்தில் எத்தகைய மலரையமைக்கின்றார் என்பதை உற்றுநோக்குவாம். திருக்

குறளின் பொதுப்பாயிரமாகவும் அறத்துப் பாலின் பகுதியாகவும் முதற்கணமெந்த கடவுள்வாழ்த்து எனும் அதிகாரத்து மூன்றாம் குறளில் ஒருமலையைப் பெய்கின்றார்.

‘மலர்மிசை யேகினுன் மாணடி சேர்ந்தார் நிலமிசை நீடுவாழ் வார்’

என்பதே முதன்மலர். ‘மலரின்கண்ணே சென்றவனது மாட்சிமைப்பட்ட அடிகளைச் சேர்ந்தார் எல்லாவுலகின் மேலாய வீட்டில கிண்கண் அழிவின்றி வாழ்வார்’ என்பதே இக்குறளின் பொருள்.

‘பூவிற்குத் தாமரையே’ என்பது கவி சாகரப் பெருந்தேவனார் வாக்காதலானும் பூவெனப்படுவது பொறிவாழ்பூவே யாதலானும் மலரென்று வரைந்துணர்த்தப்படா மல் பொதுப்பட வருமிடத்தெல்லாம் மலர் களிற் சிறந்த தாமரைமலையே குறிக்கு மென்பது எல்லார்க்கும் ஒப்பமுடிந்த வழக்கு. அதனால் ஈண்டு மலரென்றது தாமரைப்பூ வென்றுதானே பெறப்படு மென்பதுபற்றி வாளா மலரென்றே வைத்துக் கூறப்பட்டுளது. எனவே தெய்வப்புலவரும் தெய்வத்தாமரைக்கே முதலிடம் அளிக்கின்றார். இதன் பெருமையைத் ‘திருவளர் தாமரை ...’ யென்னும் திருக்கோவைக் செய்யுஞரையில், “இனித் திருமகடங்குங் தாமரையெனி னும் அமையுமென்று அமைவுரைத் தென்னை, இதனை யுவமையாக்கக் குறையென்னையெனின், திருமகளாலே தாமரையுயர்ந்ததாம். தாமரையினது சிறப்புக் கூறிற்றில்லையாம். என்னை, எல்லாராலும் விரும்பப்பட்ட அழகு அவத்குண்டாகையாலே திருமகளென்று பெயராயிற்று. அங்கு மெருமையுடையவரும் இதன் சிறப்பு நோக்கியே யிதனிலிருந்தாள்ளல்லது தன்னுடைய பிதற்குச் சிறப்புப் பெறவேண்டியிருந்தாள்ளன், அகலாற் றுமரைக்கொத்ததும் மிக்

கதுமில்லை” எனப் பேராசிரியர் பாராட்டி யிருத்தல் காண்க. “கடவுளொண்டு வடைத் தோம்பி” என வரும் பெரும்பாணுற்றுப் படை அடிக்கு ‘கடவுள், சூடுதற்குரிய ஒள்ளிய தாமரைப்பூவைப் பறித்தலைப் பரிகரித்து’ என நச்சினர்க்கிணியர் உரை கண்டமையும் ஈண்டு நினைவுகூர்தற்பாற்று. இத்தகைய தாமரைமேற் சென்ற கடவுள் என்ற தனால் பூவின் பொலிவும் திருவடியின் பொலி வும் ஒருங்கே திகழ்தல் கண்டின்புறுக. இன்னும் வள்ளுவனார் தாம் முதன்முதற் கூறிய பூவைப் பூவையர்க்கேனும் புரவலர்க்கேனும் அருச்சிக்காது கடவுண் மாணடிக்கே அருச்சிக்கின்றார். இதனால் பூவினால் யாம் பெறக் கூடிய சிறந்த பயனையும் விளக்கினாயிற்று.

�ண்டு மலரென்றது கடவுள் அடியார் மனத்தை அறிவாகிய மணமும் மகிழ்ச்சி யாகிய மலர்ச்சியும் உடைமைபற்றி மனம் மலராக உருவகிக்கப்படும். இங்கும் மலரின் தன்மையுடைமைபற்றியே மலர்தலும் கூம்பலுமில்லதற்கு என மலரின்வினை மனத் தின்மேல் குறிப்பால் ஏற்றிக் கூறப்படும். அன்றியும் அன்புண்டானபொழுது எனம் மெல்கிக் குழைந்து காட்டுமாதலானும் அஃது அத்தன்மையுடைய மலரென உருவகிக்கப் படும். அன்றியும் அவ்வன்பர் மனம் யாவரும் கண்டுழி மகிழ்ந்து மேற்கொள்ளப்படுமாதலானும் மலர் எனப்படும். மேலும் தண்ணோளி படிந்திருப்பதானும் மலரெனப்படும். அன்றியும் மனத்தை மலரென்றது கடவுண் மேலெழுந்த பேரன்பினாலே அவருடைய திருவடிகள் மிக மெல்லியன; அவை வளிய அணைகளில் மிதிக்கப்பொரு என்பது கருதி மலரைண கொடுக்கப்படவேண்டு மாதலானும் மனத்தை மலராக்கியது சிறந்ததாமாறு காண்க.

இக் குற்பாவிற்குப் பரிமேலழகர் எழுதிய குறிப்புரையினையும் கவனிப்பாம்:

“அன்பானினைவாரது உள்ளக் கமலத்தின் கண் அவர் நினைந்த வடிவோடு விரைந்து சேறலின் ‘ஏக்னென்’ என இறங்காலத்தாற் கூறினார். என்னை? ‘வாராக் காலத்தும் நிகழுங்காலத்தும் ஓராங்கு வருஷம் வினைச் சொற் கிளவி, இறங்காலத்துக் குறிப்பொடு கிளத்தல், விரைந்த பொருள் வென்மனூர் புலவர்’ என்பது ஒத்தாகலின். இதனைப் ‘பூமேஷந்தான்’ என்பதோர் பெயர்பற்றி, பிறதொரு கடவுட்கு ஏற்றுவாருமூலர்.” இதனால் ‘ஏகுவான்’ என்னது ‘ஏக்னென்’ என இறங்காலத்தாற் கூறியது விரைவு பற்றி வந்த காலவழுவமைதியென்பது பரி மேலழகர் கருத்தாதல் பெறப்படும். ‘ஏக்னென்’ என்பதை அங்கும் வழுவமைதி யாகக்கொள்ளாமல் வழாநிலையாகக் கொண்டு வேறொரு கருத்துரைக்கின்றார். திருக்குறட்பயிற்சியும் ஆராய்ச்சி வன்மையும் மிக்கு டைய சோழவந்தான் அரசஞ்சன்முகனார் அவர்கள். இவ்வறிஞர் கூறுவதையும் காட்டுவாம்: “அச்சுக்திரம் (தொல். வினையியல் 44) எதிர்கால வினையையாவது நிகழ்கால விணையையாவது விரைவுபற்றி இறங்கால மாகக் கூறல் வழக்கென்றதன்றி முக்காலத்தினு மொத்தியல் பொருளை விரைவுபற்றி யாவது வேறுகாரணம்பற்றியாவது இறங்கால காலத்துக் குறிப்போடு கிளத்தல்வேண்டுமென்று கூறிற்றில்து. அங்குமாக அச்சுக்திரத்தை ஆதாரமாக வைத்து உரையாளர், ‘அன்பாரது உள்ளக்கமலத்தின்கட்செல்வோனன்றும் விரைவுபற்றிச் செல்வோனைச் சென்றுனென்றுங்கூறுவது எவ்வாறு பொருந்தும்? இனிப் பொருந்துமாறெங்குமெனின், உள்ளத்தாமரையென்பது போலவே ஏனைய ஆதாரங்களையும் தாமரையென்பது யோகநால் வழக்காதலானும் கடவுள் இயல்பாகவே அந்தாவிற் சொல்லிய மூலாதார முதலாய ஆரூதாரங்களையும் கடந்தவன் ஆதலானும் மலர்மிசை யேகினுன்

எனற்கு ஆரூதாரமாகிய ஆறுமலர்களுக்கு மேலுள்ள ஆயிரத்தெட்டடிதழ் கமலமாகிய நிராதார வீட்டில் அனுகியே சென்றவனையிற் காலவழுவின்மை கண்டுகொள்க.” இவ்வறிஞர்க்கூறிய பொருள் பொருத்தமுடையதா அன்றுவென்பதைக் கற்றறிந்த பண்டிதர்கள் முடிவு கூறுவார்களாக.

இனி, ஆசிரியர் சிவங் கருணாலயபாண் தியப் புலவர் அவர்கள் கூறிய கருத்தினை ஆராய்வாம்: புலவர் அவர்கள் வெள்ளவத்தையில் திருக்கோவையார் பாடம் நடத்திவருகின்றார்கள். அதில் “நினைவித்துத் தன்னையென்னஞ்சத்திருந்து.....” என்பது 140-ஆம் திருப்பாட்டு. இதனுள் நினைவித்துத் தன்னையென்னஞ்சத்திருந்து என்பதற்குப் பேராசிரியர் என்னைஞ்சத்திருந்துதன்னை நினைவித்து என்று கொண்டு கூட்டி, தானே வந்திருந்து திருத்தவேண்டுதலின் என்னைஞ்சத்துப் புகுந்திருந்து தன்னையானினையும்வண்ணம் செய்து” என்று பொருள் வரைந்திருக்கின்றனர். இவ்வரையைப் புலவர் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டி விளக்கும்பொழுது இவ்வாறு சொல்லுகிறார்: “கடவுள் நெஞ்சத்திலே வந்திருந்த பிற்பாடு சடவுள்நினைவு உண்டாகுமென்பது தெரியவருகின்றது. மிக்க நண்பரொருவர் தம் முடைய நண்பரை நினைந்து வருவாரானால் அங்கினைக்கப்பட்டார்க்கு நினைந்தவரைப் பற்றிய நினைவு ஏழுதல் உள்நால் ஆராய்ச்சியாளர்க்கு உடம்பாடென நினைக்கிறேன். அவ்வாறே கடவுளும் ஒருவனை நினைந்து அங்குமைக்கண் வந்தபொழுது அங்கினைக்கப்பட்டார்க்குச் தம்மன்மைக்கண் வந்த கடவுள் நினைவு உண்டாதல் இயல்லது. எனவே, கடவுள் நினைவெழுவதன்முன்பே நினைந்தவர் நெஞ்சிற் கடவுள் வந்திருப்பன் எனத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். இக்கருத்தினை வைத்துக்கொண்டே பேராசிரியர் இவ்வாறு

பொருளுரைக்கின்றார். அவன் ரூளாலே அவன்றுள் வணங்கி என்பது முதலாக உள்ளனவற்றிற்கும் இதுவே கருத்து. ‘மலர் மிசை ஏகினுன்’ எனும் குறவில் ஏகினுன் என இறந்தகாலத்தாற் கூறியதற்கு இக் கருத்துப்படப் பரிமேலூகர் உரை யெழுதி யிருந்தால் இன்னும் நன்றாயிருக்கும். மாண்டி சேர்தற்குமுன்னே இறைவன் மலர் மிசையேகுதல் உண்டாதவின் ஏருவான் என்னுமல் ஏகினுன் என இறந்தகாலத்தாற் கூறியது வழாநிலையாய் ஆழமுடையதாய் மிகவும் இன்சுவை பயப்பதாகும். அன்றியும் மலர்மிசைத் தங்கினுன் என்னுமல் ஏகினுன் என்றது அங்கினைவு உண்டாதற்குக் காரணம் காட்டுதற்பொருட்டேயாம்!

இனி, இதைப்பற்றி மற்றைக் காலங்களில் அவர்கள் கூறிய குறிப்புக்கள் வருமாறு: “மலர்மிசை வந்தான் என்னுது ஏகினுன் என்றதனால் திருவள்ளுவர் அனுபவத்தாலறிந்த கடவுளுண்மை யுணர்ச்சி இது கூறுகின்றபொழுதே தமிழ்மிருந்தகளையுங்கண்டுகொண்டு அவ்வாறே அது பிறரிடம் செல்வதனையும் காண்கின்றாதவின் ஏகினுன் எனக்கூறினார் என்பது பொருத்தமுடைத்து. இது சென்றுன் என்பதுபோல எம்மிடத் தேகினுன் என வாராது அவரிடத்தேகினுன் எனப் படாக்கையிடத்திற்கே யுரித்தால்வமாடு.

அறியாமையினீங்கி மெய்யணர்வு விளக்கம் பெற்று தன் சுதந்திரமின்மையைத் தான் அறிந்தவுடன் தெய்வமென்பதோர் சித்தமுண்டாதலே ஈண்டு மலர்மிசையேகுதல் எனவள்ளுவர் கூறினார். போக்குவரவு புணர்வின்றி யாண்டும் நீக்கமற நிறைந்த ஒரு பெரும் பொருளுக்கு ஏருதலாகிய புடைப்பெயர்ச்சி கூறியது என்னையெனின், திசை மயங்கிற்று என்பவன் தன்னுடைய மயக்

கத்தைத் திசையின்மேல் வைத்துக் கூறுவது போலக் கடவுளிடம் ஏகினவன் தன்னுடைய ஏருதலைக் கடவுள்மேல் வைத்துக் கூறிய தொரு வழுவமைதி.

பாயிரத்தில் ஓரிடத்தில் தாமரைமலையைமத்த வள்ளுவனார் அறத்துப்பாலில் இல்லறவியலீல் வேறொரு பூவைப் பெய்கின்றார். அறனெனப்பட்டதே இல்லாழக்கையாலைன், ஒருவன் தனக்கு வாழ்க்கைத் துணையாகத் தற்காத்துத் தற்கொண்டாற் பேணித் தகைசான்ற சொற்காத்துக் கோர்விலாளாகிய பெண்மனியை மனமுடித்து அவளது மாட்சியால் மங்கலமுண்டாக வாழ்ந்து அறிவறிந்த மக்களைப் பெற்று, குழலி னும் யாழினுமினிய மழலைச்சொற் கேட்டால் செவிக்கின்பழும் அவர்கள் தம் மெய்திண்டப் பெறலால் உடற்கின்பழும் பெற்று, அன்பகத்தில்லா வயிர்வாழுக்கைவன்பாற் கணவற்றல் மரங்தளிர்த்தற்று என்று சிறப்பிக்கப்பட்ட அன்புண்டாகப்பெற்றாலும், இவ்வன்பால் இல்லாழக்கைக்கின்றியமையாத விருந்தோம்பற் பேரறத்தின்கண் ஈடுபடுகின்றன. விருந்தோம்பற் கின்றியமையாத துணை மனைவி யென்பது, கண்ணகி கோவலைனப் பிரிந்து வாழ்ந்தஞ்சூன்று தனது குறையாகக் கூறியவிடத்து,

‘அறவோர்க் கவித்தலு மந்தனர் ஓம்பலும் துறவோர்க் கெதிர்தலும் தொல்லோர் சிறப்பின்விருந்தெதிர்கோடலுமிழுந்தவென்னை’

என விருந்தோம்பலையே குறிப்பிடுகின்றமையால் நன்கு பெறப்படல் காணக். இங்கு னமே சீதாபிராட்டியாரும் வனத்திலிருந்த காலத்தில் இராமபிராளை நினைந்து, “விருந்தினரைக் கண்டால் என்ன செய்வாரோ? என வருந்தியதாகக் கப்பர் சித்திரித்துக்

காட்டுகின்றூர். “விருந்து கண்டபோதென் அறமோ வென்று விம்மும்” (காட்சிப் படலம் 15). இன்னும் விருந்தோம்பலின் சிறப்பினையும் விரிவினையும் ‘பெண்பாற் புலவர்’ எனத் தலையங்கமிட்டு, டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் ‘கலைமக ஸில்’ ஏழுதிய கட்டுரையிற் காண்க. எனவே இல்லறவியலுட் சிறந்த அதிகாரம் விருந்தோம்பல் என்பது பெறப்பட்டது. இக் கொள்கையினையே பரிமேலமுகர் சுருக்க மாகவும் தெளிவாகவும் எடுத்துக்காட்டுகின்றூர். “விருந்தோம்பலாவது இருவகை விருந்தினரையும் புறந்தருதல். தென்புலத் தார் முதலிய ஐம்புலத்துண் முன்னையவிரண் டுஞ் கட்புலனுகாதாரை நினைந்து செய்வன வாகலானும், பின்னையவிரண்டும் பிறர்க் கிடலன்மையானும், இடைநின்ற விருந்தோம்பல் சிறப்புடைத்தாய் இல்லறங்கட்கு முதலாயிற்று. வேறுகாத அன்புடை இருவர் கூடியல்லது செய்யப்படாமையின், இங்தன் புடைமையின் பின் வைக்கப்பட்டது” எனக் கூறியிருத்தலைக் காண்க.

நல் விருந்தோம்புவான் இல்லின்கண் அகனமர்க்கு செய்யானுறையும். இங்குனம் சிறப்பிக்கப்பட்ட இல்லற வியற்பகுதியாகிய விருந்தோம்பலில் வள்ளுவர் தமக்கு விருப்ப முன்ன அடுத்த பூவைப் பெய்கின்றூர் :

‘மோப்பக் குழையு மனிச்ச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து’

அனிச்சம்பூ மோந்துதியன்றிக் குழையாது; விருந்தினர் முகம் வேறுபட்டு நோக்கக் குழைவர் என்பது இக்குறளின் பொருள்.

விருந்தோம்புவார்க்கு இன்றியமையாத முன்றுள் செய்மைக்கட்கண்டுமி முகமலர்ச்சி காட்டலே முதற்கண் வேண்டுமென்பது நன்கு விளக்கப்பட்டது. அனிச்சம்பூ மிக

மென்மை யுடையதென்பதூம் அது மோந்துதியன்றி வாடாதென்பதூம் அப்புவினும் மெல்லியர் விருந்தினரென்பதூம் ஒருங்கு விளக்கப்பட்டமை காண்க. விருந்தோம்பலின் சிறப்பையுனர்த்தற்கு வாடு நின்ற வள்ளுவனுக்கு முகமலர்ச்சியைக் கொடுத்துப் பயன்பட்டது அனிச்சம்பூவே யாம். இப்புலவருக்கு இப்பூச் செய்த நன்றிக்காகத் தமது குறளில் ஆண்டு அதனைப் பெருமைப்படுத்தி யிருக்கின்றூர். அவை விற்றைப் பிறிதொருமுறை விளக்குவாம்.

இனி, துறவறவியலில், நல்லாற்றுஞாடியருளான்டு, புலாலாண் நீத்து அருந்தவ மேற்கொண்டு உற்றநோய் நோன்று உயிர்க்கு குறகண் செய்யாது, நோற்றலின் ஆற்றல் தலைப்பட்டு, ஏனைய மன்னுயிர் எல்லாவற்றுனும் தொழுப்பட்டு தன்னெஞ்சம் தான்றி குற்றப்படுதலாகிய கூடாவொழுக்கமும் கள வின்கட்கன்றிய காதலும் கடிந்து, பொய்யாமை பொய்யாமையாற்றி, நகையும் உவகையும் கொன்று, காவாக்காற்றன்னையே கொல்லுஞ் சின்த்தைப் பொருளென்று கொள்ளாது, இன்ரெரிதோய்வன்ன இன்னு செயினும் புணரின் வெகுளாமலும் சிறப்பினும் செல்வம் பெறினும் எனைத்தானும் எஞ்சான்றும் யார்க்கும் மனத்தான் மன்னுயிர்க்கின்று செய்யாமல் பகுத்துண்டு பல அலுபிரோம்பி, தன்னுயிர் நீப்பினும் கொல்லாமை மேற்கொண்டொழுகி, இங்குனம் கூடாவொழுக்கம் கடிதல் முதல், கொல்லாமையிருக் கூடுத்தோதிய ஒழுக்கங்களால் தங்கருமாகிய தவங்காத்து, பொன்போல மாசு நீங்கி அறிவு விளங்கப்பெற்று நில்லாத வற்றை நிலையினவென்றுணரும் புல்லறி வாண்மை கடையெனக்கண்டு கொறுத்து, உறங்குவதுபோலுஞ் சாக்காடு உறங்கி விழிப்பதுபோலும் பிறப்பெனத் துணிந்து, சூத்தாட்ட வைக்குழித்தற்றுகிய பெருஞ்

செல்வம் யாக்கை முதலீய அகமும் புறமு மாகிய பொருள்க் கொல்லாவற்றினின்றும் முறையானதல் ஒருங்காதல் பற்றுகின்கி, அதனினதனினேதலீலனும், வேண்டிய வெல்லாம் ஒருங்குவிட்டு, ஐந்தன்புலத்தையட்டு, பற்றற்றுன் பற்றினைப் பற்று விடற்காகப் பற்றி, மற்றீன்டு வாராநெறியைத் தலைப் படுதற்கு, மெய்ப்பொருள் கற்று இருணீங்கி ஓர்த்துள்ளம் உள்ளதுனர்க்கு ஜியத்தி னீங்கிச் சிறப்பென்னும் செம்பொருள்கண்டு மருணீங்கிச் சார்புகெட வொழுகிக் காமம், வெகுளி, மயக்கம் இவை மூன்றஞமங்கெட்டு தவாப் பிறப்பீனும் வித்தாகிய அவாவென் னும் துன்பத்துட்டுன்பங் கெடுத்து இன்ப மிடையறு தீண்டப்பெற்றுப் பேராவியற்கை பெறுதலின்கட்ட செல்லும் துறவியின் மனமானது பூவின்கட்ட சென்று மகிழாதன்றே. எனவே, வள்ளுவரும் குறிப்பிடாது விட்டார். எனினும் துறவிகட்கு இன்றியமை

யாது கூறப்பட்ட செயல்களுள் முதற்கண் எடுக்கப்பட்ட அருஞ்ஞடமையில் பூவின் நினைவுபிறத்தல் கூடாததாயினும்,

‘பொருளற்றுர் பூப்பரொருகா ஸருளற்று ரற்றுர்மற் றுத லரிது’

என்புழி அருள்பூப்பர் என்னுங் குறிப்பால் பூவெஞ்சென்து அதன் தொழில்தோன்றக் குறியது, தன்னையும் உட்படத் துறக்கும் தொடக்கத்தின்கண்ணும் துறக்கமாட்டாத வாறு பினிக்கும் பூவின் கட்டெழில் வெற்றி யினைப் புலப்படுத்தியவாறு மென்க. இங்குனம் சிறப்புற வமைத்தமை அறிஞர்களால் மறக்கத்தகுந்ததன்றும்.

பொருட்பால் காமத்துப்பால்களில் பூவைப் பெய்திருக்கும் திறனைக் காலம்வாய்ப் புழி விளக்குவாம்.

என் குரவர்

“ ஆடகமணி ”

என் குரவர் அழகசந்தர தேசிகரைப்பற்றி எண்ணும்போதெல்லாம் பல சம்பவங்கள் என் மனக்கண்முன் தோன்றுகின்றன. இவர் சொன்னவை பல காதில் ஒளிக்கின்றன. அவற்றுள் கைகூப்பி சின்று, “ மகளே, பலசமயம், பரதைருவன் ” என்றது என் மனதில் ஆழப் பதிந்திருக்கிறது. இதற்கொப்பவே,

“ நாவரசர் சம்பந்தர் சுந்தரர்மா ணிக்க
வாசகர்முன் பூசைசெய்த நம்பனௌரு சிவனே,
பாவரசர் திருமங்கை சடகோபர் முதலாம்
பாகவதர் பணிகொண்ட அச்சுதனே மாலே,
தேவதியார் ஆமோச மீகாள சாய
தேசிகர்தம் உளம்வாழும் ஏகோவா மூர்த்தி,
சாவாத புகழுடையார் ஏசுகுரு நாதர்
தம்முகத்தில் இலங்கும்எந்தாய் எங்கடவன் நீயே ”

எனப் பாடியுளார். இப்படிக் கூறிய குரவரின் தத்துவ விளக்கமும் விரிந்தனோக்கமும், பல மதத்தினரையும் பேரறிஞரையும், இவர் அடிபணிந்து தால்பாயில்செய்தது. தம்மறிவைப் பெருக்கவந்தவர் வெறுமையாய்ப் போனதில்லை. சைவசமயக் குரவர் இயற்றிய தேவார திருவாசகமோ, ஆழவார் பிரபந்தமோ, சைவசித்தாந்தமோ, யூதர் வேதாகமமோ, புதிய ஆகமமோ, முகமதியர் வேதநூலோ, புத்தர் போதனையோ எதைப்பற்றிக் கேட்டினும் அதற்கேற்ப விடையளிக்கும் ஆற்றலைக் கண்டுமகிழ்க்கேதன். சமயவிதயமாய்த் தம் சந்தேகங் தீர்க்க வந்தவர் குரவருடைய நுண்மாண் நுழைபுலத்தின் திண்மையும், ஆராய்ச்சித் திறனும் உணராதிரார். இவ்வண்ணம் மதபேதம்பாராது அவரவருக்கேற்றபடி போதித் தருவியவரைச் சிலர் தம் சிற்றறிவுக்கெட்டியபடி “ இவர் சைவர், இவர் வைணவர், இவர் பெளத்தர், இவர் முகமதியர் ” எனப் பலவாறு பேசுவார். இதைக் கூறுபவர் ஒன்றறியார். நன்மை நலன்முந்து தீமை தழைத்தோங்கும் இக்காலத்தில், “ உண்மைக் கிறிஸ்தவர் ” என இவருடன் பழகும் பாக்கியம்பெற்றவர் சொல்லும்படி ஏசுநாதரின் போதனையை முறையாக அதுசரித்த சிலருள் இவர் ஒருவர் என்பதற்கு ஜயமுமூன்டோ? கடவுளில் இடைவிடா அன்பும், தேவவிசவாசமும், ஜீவகாருண்யமும், தன்னுயிர் துறப்பினும் சத்தியந்தவரூத் திண்மையும் இவர் பேச்சிலும் நடையிலும் எவருக்குங் தெற்றெனப் புலப்படும்.

தந்தையார் தாமோதரம்பிள்ளை அவர்கள் போல் தளர்ச்சியுற்ற தமிழன்னைக்குப் புத்துயிர் தந்துதவியவர் இவர். தமிழ் கற்கவும் கற்பிக்கவும் இவருக்கிருந்த அளவற்ற ஆர்வம் இவரிடம் படித்தவருக்கே தெரியும். படிக்கவிரும்பியவர் எவராயினுஞ்சரி, அவர்க

ஞக்குத் தம்மாலியன்ற உதவி செய்யாதிரார். பொருளிலாக் குறையால் படியாதிருந்த மாணவர் பலருக்குப் பொருளுதலி கொடுத்தருளி அவர்களைக் கற்கச் செய்ததுங் கண் டுளோன். சென்ற பங்குணி, நோய்வாய்ப்பட்டு உடல் தளர்ந்து, வளியற்று, சுகங்குன் றிய காலையும், மனந்தளராது அறிவொளி பரப்புவதே தம் சீவியத்தின் இலக்கென, படித்த வண்ணமும் படிப்பித்தசீருமாக் இருந்தார். பல்கலைக்கழகத்தில் தானெடுத்தகடமை இனிது முடியும்வரை தன் நோயையுங் கவரியாது தொண்டாற்றி வந்தனர். இறப்பதற்கு நான்குபகலுக்குமுன் சுரமோ விழுய்க் காய்க்கத்து. உடல்வளி அதிகம். இரவு ஒன்பது மணி. குரவர் புத்தகசாலையில் நாற்காலியில் சாய்ந்துகொண்டு வானசாஸ்திரசம்பந்தமான ஒரு விஷயத்தைப்பற்றி இவரைக் காணவந்த ஒருவருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். இவ் விதம் தன்னிலிருக்கும்வரை தாமறிந்ததைப் பிறருக்குக் கற்றுக்கொடுக்கத் தயங்காத மகானைப் பறிகொடுத்துப் பரிதபிக்குங்காலம் இது.

பாடஞ்சொல்லும் முறைதான் என்னே! இவர் கலையில் தெளிவும், கட்டுரை வன்மையும், ஐயங்தீரப் பொருளைளர்த்தும் ஆற்றலும் இவரிடம் படித்த மாணவர் அல்லவோ அறிவர். இவரிடம் படிக்குங்கோறும் பொய்யாமொழிப் புலவர் திருவாய்மலர்க்கருளிய,

“ என்பொருள் வாகச் செலச்சொல்லித் தான்பிறர்வாய்
நுண்பொருள் காண்ப தறிவு ”

என்பதை அடிக்கடி என்னுடைவன். எந்த மங்கடுத்தி உள்ளவனுக்கும் விரையாது, வெசுளாது, விரும்பி முகமலர்ந்து, அவன்கொள்கையறிந்து, அவன் உளங்கொளப் பாடஞ்சொல் வதைக்கண்டு நான் ஆச்சரியமடைந்ததுண்டு. எக்கலை பயிலி இலும் எது உண்மை, எது பொய், எது ஏற்கவேண்டும், எது ஏற்கலாகாதென்பதை அறிவென்னும் நிறைகோலால் நிறுக்கவேண்டுமென்று தம் மாணவருக்குச் சொல்வது பலமுறை கேட்டிருக்கிறேன்.

கல்விவளர்ச்சியில் மாத்திரம் ஊக்கம் எடுத்தவரன்று. சமூக முன்னேற்றத்திற் காகப் பலவழியில் முயன்றுளார். சீதனத்துக்குத் தன்னை விற்கும் “விலைமகனை”ப்பற்றி இவருக்கு என்றுங் கவலையே. இக்கொள்கை சமூக வாழ்க்கைக்குப் பெருங்குறையென உணர்ந்து தமக்குட்பட்டவர் இதன் தீமையை உணரச்செய்தார். பின்னும் ஆடவருக்கும் பெண்களுக்குமிடையில் ஏற்றத்தாழ்விராது இருபாலாரும் கல்வியிலும் ஒழுக்கத்திலும் முன்னேற்றமடைந்து பெண்களும் ஆடவரைப்போல் பகிரங்கவேலையில் பங்குபெற வேண்டுமென்பது இவர் பேரவா. பெண்கள்கல்வியில் இவர்களுக்கு முயற்சிக்கு, கலைமாணிப்பட்டம்பெற்றத் தேசசேவை செய்துவரும் பெண்கள் சிலர் சான்று. சாதி வேற்றுமை என்னும் சமூகப்பினியைப் போக்கவேண்டுமென்பதும் இவர் கவலை. தமிழர், சிங்களவர், சோனகர் என்ற பேதப்பாடிராது, “இலங்கையர் நாம்” என மனம் ஒன்றுபட்டுத் தம் தேசத்துக்காக ஒவ்வொருவரும் உழைக்கவேண்டுமெனத் தம் பேச்சாலும் நடையாலும் காட்டினர். பலவருடங்களுக்குமுன் பறையனுடன் பந்தியிருந்ததற்காகக் குறைக்கிறனர் இனத்தவர் சிலர். “சிங்களத்திகளும் பறங்கிச்சிகளும் மேடையிலே ஏறுகிறுகளென்று என்றை பிள்ளையை ஏற்கசொல்லியீல்!” எனப் பிறசாதியினரை இழித்துரைத்த தமிழ்த் தாய்மார் சிலரைத் திருக்கின்றும் நான்றிவேன்.

இத்தகைய சமூகப்பினியைத் தீர்க்க முயன்றும் தாம் எண்ணியபடி சித்திபெறுதது இவருடைய அந்திக்காலத்திலிருந்த பெரிய மனக்குறை. தம் குறை யிதுவென்றும், தம் மாணவர் சிலராயினும் இக்குறையை நிறைவாக்குவாரென்ற நம்பிக்கையே, தம்மை மன நிம்மதியுடன் இறைவனடி சேரச்செய்யும் என்றும் “சாக ஒருமணிநேரத்திற்குமுன்” (If I had an hour to live) என்ற தலைப்பின்கீழ் 1940-ம் ஆண்டு மார்க்டிமாதம் ஆகாய வசனியில் பேசினர்.

இப்பெரியாருடன் அளவளாவி இவர் சிறந்த போதனைகளைக்கேட்டும், இவர் நோக்கங்களை அறிந்துமுள்ள மாணவராகிய நாம் இப்பணியைச் செய்வதே நம் குரவருக்குச் செய்யுங் கடன்.

கணம் பிரான்ஸில் கெங்ஸ்பரி ஐயர் (The Rev. Francis Kingsbury)

BY

மதுரை, அமெரிக்கன்கல்லூரித் தமிழகியர்
ப. ஜோதிமுத்து, எம். எ., பி. டி.

நல்லாரைக் காண்பதுவும் நன்றே; நலமிக்க
நல்லார்சொற் கேட்பதுவும் நன்றே; நல்லார்
குணங்க ஞரைப்பதுவும் நன்றே; அவரோ(டு)
இனங்கி மிருப்பதுவும் நன்று

என்றார் நல்லாரைப் பாராட்டும் நம் தமிழ் முதுமக்களில் ஒருவர். இத்தகைய பாராட்டுக்குரிய நல்லார்களில் ஒருவர் ஆவார் அண்மையிற் காலஞ்சென்ற பிரான்ஸில் கிங்ஸ்பரி ஐயரவர்கள். இவர் ஈழநாட்டு யாழ்ப் பாணத்தில் தோன்றித் தமிழகத்தில் உயர்தார் நீதிமன்றத்து நீதிபதியாயும், சங்ககாலத்தமிழ் நூல்பதிப்பாசிரியராயும் விளங்கிய சிலவை. தாமோதரம்பிளையவர்களின் மூன்றாவது குமாரர் ஆவார். இவர் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் டாக்டர் மில்லர் (Dr. Miller) டாக்டர் ஸ்கினர் (Dr. Skinner) என்றும் பேர்போன பேராசிரியர் களிடம் கல்விபயின்றவர். இவர் தமது பி. எ. தேர்தலுக்குத் தத்துவதாலை (Philosophy) விசேஷபாடமாகப் படித்தார். இவருடைய பாட்டனார் கிறிஸ்தவர் என்றும், இவரது தங்கதயார் சைவர் ஆன ரென்றும் இவர் சொல்லக் கேட்டிருக்கின்றேன். ஐயரவர்கள் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் மாணவராயிருந்தசமயம் கிறிஸ்துவமதத்தைத் தழுவிக்கொண்டார்கள். இவர் தங்கதயார் இவருக்கு இட்டபெயர் அழகசுந்தரனென்பது. இப்பெயராலேயே இவர் பலவாண்டுகளாக அழைக்கப்பட்டார். தாம் ஒரு பத்திரிகையில் எழுதியனுப்

பிய கட்டுரைகளின்டியில் இவர் பிரான் விஸ் கிங்ஸ்பரி என்று கையெழுத்திட்டு வந்த படியாலும், சிங்ஸ்பரி யென்பது இவருடைய பாட்டனார் பெயரானபடியாலும் அப் பெயராலேயே தாம் பின்னர் அழைக்கப் பட்டதாக ஜயரவர்கள் என்னிடம் சொல்லி யிருக்கிறார். தாம் கிறிஸ்துவமதத்தைத் தழுவிக்கொண்டபின்னர் அவர் தமக்கும் தம் தங்கைக்கும் எவ்விததொடர்பும் இல்லாமற் போயிற்று. ஜயரவர்கள் மணஞ்செய்த பின்பு, பசுமலைத் திருச்சபைக்குக் குருவாக அழைக்கப்பட்டார்கள். சபையில் தொண்டுசெய்துவந்ததோடமையாது, வேதசாஸ்திரக் கலாசாலை ஆசிரியராகவும் கனம் ஜோன்ஸ் (Dr. Jones) பண்டி தரோடு உழைத்துவந்தார். அத்காலத்தில்தான் ஜயரவர்கள் தென்னிந்திய ஜக்கிய திருச்சபையின் பொது மகாநாட்டுத்தகலீவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பெற்றார். பசுமலையில் திருந்தகாலங்களில் இவருக்கு டாக்டர் வாஷ்பன் (Dr. Washburn), கனம் ஜம்பரோ ஜயர் (The Rev. Mr. Zumbro), டாக்டர் பானிங்கா (Dr. Banninga) என்ற பெரியார் தொடர்பும் பழக்கமும் கிடைத்தன. இதற்குப் பின்னர், பெங்களூர் ஜக்கிய வேதசாஸ்திரக்கல்லூரியில் ஜயரவர்கள் தமிழாசிரியராய் நியமிக்கப்பெற்றார். இங்கு இவர் சுமார் பத்து ஆண்டுகளாக டாக்டர் இலாசன் (Dr. Larsen) ஜயரவர்கள் முதலியவர்களோடு வேலைசெய்து வந்தார். அப்புறம், சென்ற உலகயுத்தகாலத்தில் கேச தேச இராணுவப்படைக் குருவாக ஜயரவர்கள் பாக்டாட் (Bagdad) பிரதேசம் சென்றார்கள். சண்டைமுடிந்தவுடன் அவர்மீண்டும் சென்னைக்குவந்து சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்துத் தமிழ்ப் பேரகாதிப் பதிப்புக்கழகத்தின் அங்கத்தினர்களுள் ஒருவரானார். அதன்பின்னர் கொழுப்புப் பல்கலைக்கழகக்கல்லூரித் தமிழாசிரியர்ப்பதவி

ஜயரவர்களுக்குக் கிடைத்தது. இந்தக் காலத்தில்தான் ஜயரவர்கள் தென்னிந்திய ஜக்கிய திருச்சபையின் கண்டனத்திற்கு ஆளானார். கொழும்பில் இவர் தமிழாசிரியராயிருந்து பதவிக்காய முடிவில் வேலையினின்று நிங்கி, உபகாரச்சம்பளம் பெற்று 1941-ஆம் ஆண்டு எப்ரல்மாதம் 12-ஆம் தேதி பரமபதம் அடைந்தார்.

இப்பெரியாரைத் தமிழ்ப் பெருமக்கள் உலகும் தமிழ்நாட்டுக் கிறிஸ்தசமுதாயமும் நன்கு அறியும். இன்னைரக்கண்டு, இவரது நலமிக்க சொந்தேட்டு, இவரோடு இணங்கியிருக்கும் பெருப்பேறு கிடைக்கப் பெற்றவர்களுள் நானும் ஒருவன். கடந்த ஆண்டு செப்டெம்பர் மாசத்தில் யாழிப் பாணம் வட்டுக்கோட்டையில் கடிய தென் இந்திய ஜக்கியத் திருச்சபையின் மகாநாட்டுக்கு ஒரு பிரதிநிதியாக நான் சென்றிருந்த போது, இப்பெரியாருடைய இருகுமாரராகிய உல்லிபையும் (Willie) பொறியையும் (Bobbie) நான் விரும்பிச் சந்தித்து ஜயரவர்களுடைய இறுதிக்கால நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி வினவானேன். அச்சமயம், ஜயரவர்களுடைய நினைவுக்குறியாக ஏதாவது ஒன்று செய்யப் படுமாயின், அதற்கு என்னல் இயன்றுதவி புரிவதாக நான் சொல்லிவந்தேன். சிலாட்களுக்கு முன்னர் பொறியிடமிருந்து எனக்கு வந்த கடிதத்தில் தங்கள் தங்கையார் நினைவுக்குறியாக, அவரது பழைய மாணவர்களுள் ஒருவர் ஒரு நால் தொகுக்கின்றார் என்றும், அதற்கு நான் ஜயரவர்களை அறிந்தமட்டில் யாதாமொரு சிறு கட்டுரையெழுதி உதவ வேண்டுமென்றும் கண்டிருந்தது. எனவே, ஜயரவர்களிடம் நான் கண்டு, கேட்டு, அறிந்தவற்றை என்மட்டில் வைத்துக்கொள்ளாது, பிறருக்கும் எடுத்துச்சொல்லிப் பாராட்டிப் பயன்படுத்தும் நோக்கத்தோடு கீழ்வருவனவற்றை எழுதி, ஜயரவர்கள்

நினைவுமலரில் ஒரு இதழாகப் படைக்கத் துணிந்துள்ளேன்.

ஐயரவர்களை நான் முதல்முதலில் கண்டது 1927-ஆம் ஆண்டு எப்ரல் மாதமாகும். நான் எனது கல்லூரிப் படிப்பை முடித்து விட்டுக் கோடைக்கானலுக்கு வேலையினி மித்தம் சென்றிருந்தகாலை ஐயரவர்களுடைய பழக்கம் எனக்குக் கிடைத்தது. அதுமுதல் நான் ஐயரவர்களிடம் மிகவும் நெருங்கிப் பழகி உறவாடியிருந்திருக்கின்றேன். அடிக்கடி அவர்கள் தம்மை எங்கள் நண்பன் என்றும் ஞானத்தங்கை என்றும் சொல்லிக் கொண்டதிலிருந்து எங்கள் பழக்கத்தின் அருமையும் பெருமையும் நன்கு விளங்கும்.

1927-ஆம் ஆண்டிலிருந்து சிலவாண்டு களாக ஐயரவர்கள் கொழும்பிலிருந்து கோடைக்கானலுக்குச் சுகத்திற்காக வருவதுண்டு. அக்காலங்களிலெல்லாம் நானும் அங்கே யிருக்கும்படியான சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தன. எங்கள் மாமியார்வீடு அங்கோயிருக்கிறபடியால், நான் எனது குடும்பத்தோடு இரண்டொரு மாதங்களை ஒவ்வொரு கோடைகாலமும் அங்கே செலவழிப்பது வழக்கம். இந்த மாசங்களில் தான் நாங்கள் ஐயரவர்களோடு மிகவும் நெருங்கி, அளவளாவிப் பழகிவங்கிருக்கிறோம். ஐயரவர்கள் டோகோடைக்கானலுக்கு வந்தபோதெல்லாம் ஒரு ஐரோப்பியபங்களாவிலோ விடுதியிலோதான் தங்குவார்கள். எங்கே தங்கினும் இவர்கள் எங்கள் வீட்டுக்கு வரத் தவறமாட்டார்கள். மழையில் ஸாதசமயங்களில் ஒவ்வொருநாள் மாலையும் நானும் ஐயரவர்களுமாக உலாவச் செலவோம். இப்படி உலாவச்சென்ற காலங்களில்தான் நானும் அவர்களுமாகப் பற்பல பொருட்களைப்பற்றிய விவாதங்கள் ஆராய்ச்சிகள் செய்வோம். எங்கள் விவாதம் விசேஷ மாகச் சமயச்சார்பாயும், தத்துவசம்பந்த

மாயும், ஒழுக்கத்தொடர்புடையதாயும் மிருக்கும். எனக்குக் கிடைத்த இந்தச் சிலாக்கியம் வேறு எவர்க்கும் கிடைத்திருக்குமோ என ஐயறுகின்றேன்.* இப்படி நாங்கள் நடாத்திய பேச்சுக்களின் மூலமாக ஐயரவர்களுடைய வாழ்க்கையில் நடந்த பல நிகழ்ச்சிகளையும், அனுபவங்களையும், சந்தர்ப்பங்களையும் நான் அறியலாணேன். அவற்றின் சிறப்பையும் மேன்மையையும் நான் வியங்கு, ‘தங்களுடைய வாழ்க்கை வரலாற்றை தாங்களே எழுதிவைத்துவிட்டுச்சென்றால் படிப்பவர் மிகவும் பயன்டைவர்’ என்று ஐயரவர்களிடம் அடிக்கடி சொன்னதுண்டு. அப்படி அவர்கள் செய்துவைக்காமல் மறைந்தது மிகவும் வருந்தத்தக்கது. எனினும், ஐயரவர்களுடைய வாழ்க்கையில் நாங்கள்டானால் பண்பு மாண்புகளை இங்கே குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

ஐயரவர்கள் நகைச்சுவையும் நடிக இயல்புமுடையவர்கள். அவர்களைப் பார்த்தாலே நகைச்சுவை ததும்பும். கனத்த உடல், குறுகிய கழுத்து, (கழுத்தெல்லாம் மூனை என்றுகூடச் சிலங்கப்பக்கள் கேளி பேசுவதுண்டு) குழிந்த உருண்டையான கண்கள், மிதமாக வளர்த்த தாடி, அவர்கள் நடை எல்லாம் வியப்பையுண்டாக்கும். அவர்கள் சிரிப்பிலும் ஒரு நகைச்சுவை காணப்படும். தமது நடிப்பாலும் மற்றவர்களை மகிழ்வித்து வியப்பிக்கும் தன்மையுடையவர். ஒருநாள்மாலை எங்கள் வீட்டு வாசலில் ஒரு பிச்சைகேட்கும் குரல் கேட்டது. என் மாமியார், ‘இப்போ இல்லை, போய்விட்டு வா’ என்று சொன்னார்கள். மறுபடியும் அக்குரல் கேட்டது. ‘என்ன சொல்வியும் கேட்கவில்லை, இவன் யார் என்று பார்க்கலாம்’ என்று என் மாமியார் எழுந்து

* கோத்தோன் பெற்றுன்

வெளியே போய்ப் பார்த்தபோது, ஜியரவர்கள் ஒருபக்கமாய்த் திரும்பி, ‘போ போ, அப்புறம் வா’ என்றுசொல்லி, பிச்சைக்காரணை அனுப்பிவைக்கும் பாவனையாய் நின்றார்களாம்.

‘எனது உலகவாழ்க்கை முடிவடைய ஒருமணிநேரம் மட்டும் இருந்தால்’ என்ற விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசக் கொழும்பு வாரைவி நிலையத்துக்குப் பல பெருமக்கள் அழைக்கப்பட்டனர். அவர்களுள் நம் ஜியரவர்களும் ஒருவர். அவர்கள் அச்சமயம் ஒரு பிரசங்கமோ, சொற்பொழிவோ நிகழ்த்தாது தமது உள்ளக்கருத்தைத் தமது நண்பர் மாணவர்களைக்கொண்டு நாடக மாகநடித்துக்காட்டி எல்லாரையும் மகிழ்வித்து வியப்பித்தார்களாம். தாம் படுக்கையில் படுத்திருக்க, வைத்தியர் ஒருவர் வந்து ஜியரவர்களுடைய உடல்நிலையை ஆராய்ந்து, ‘உங்கள் உலகவாழ்க்கை முடிவடைய இன்னும் ஒருமணிநேரம் மட்டுந்தான் இருக்கின்றது’ என்கிறார். உடனே ஜியரவர்கள் ஒரு வழக்கறிஞருக்கு ஆள்அனுப்புகிறார். வைத்தியர், வழக்கறிஞர், சாட்சிகள் முன்னிலையில் ஜியரவர்கள் தமது மரணசாதனம் ஏழுதுவிக்கின்றார்கள். பின்னர், தமது மாணவர்கள் கிணேகிதர்களை வரவழைத்து, தமக்கு விருப்பமான அருட்பாக்களைப் பாடும்படி செய்கின்றார்கள். இறுதியில் தமது உடலைத் தகணம்செய்யவேண்டும் என்னும் விருப்பத்தை வெளிவிட்டு அமைதிமேனினராம். இதனை ரேடியோமூலம் கேட்ட பெரியோர்களும் நண்பர்களும் மிகவும் வியப்பும் களிப்பும் அடைந்தார்களாம். ஜியரவர்களுடைய கடைசிமணிநேரமும் இவ்வாறே கழிந்ததாம். இவைகளையெல்லாம் நான் கொழும்பு சென்றிருந்தகாலை, ஜியரவர்கள் முத்துகுமாரர் உவில்லி சொல்லக்கேட்டேன். ஜியரவர்களுடைய நடிப்புத்திறனும் நடைச்சுவையும் அவர்கள் இயற்றியுள்ள ‘யாம் ஜிவேம்’

என்னும் சிறுபாவிலும் நானாடகங்களிலும் காணப்படும்.

உடற்பெருமைக்கேற்ற உள்ளப்பெருமையும் ஜியரவர்களுக்குண்டு. இவ்வள்ளப்பெருமை இவர்களுடைய வள்ளன்மையில் காணப்படும். இவர்கள் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராயிருந்து உயர்ந்தச் சம்பளம் பெற்றுவந்தபோது, தமது இனத்தார், பந்துக்கள், தமது உதவியை நாடியவர்கள் எல்லார்க்கும் மனமுவந்து பொருளீங்கு அவரவர்கள் வறுமைகளை நீக்கியிருக்கின்றார்கள். மாதம் ரூபா 900 பெற்றும் ஒன்றும் மீதியில்லையென்பார்கள். திருச்சபையினின்று நீக்கப்பெற்றிருந்தும், திருச்சபைத்தொண்டர் ஜியரவர்களிடம் பணவுதவிநாடிச் சென்றகாலை, இல்லையெனக்கூறுது இறைவன்பணிக்குத் தம்மால் இயன்றபொருள் கொடுத்து உதவுவார்கள். நானும் ஜியரவர்களுடைய பரோபகார நலத்தைப் பெற்று அனுபவித்திருக்கின்றேன். சிதம்பரம், அண்ணையைப் பல்கலைக்கழகத்தில் நான், எம். எ. தேர்தலுக்குப் பயின்று வருங்கால் எனது குடும்பச் செலவுக்கும் என் படிப்புக்கும் வேண்டிய பணத்தில் ஒரு பகுதியை நானே சம்பாதித்துக்கொள்ள வேண்டியதாயிருந்தது. ஜியரவர்களுக்கு இது தெரிந்தது. அச்சமயம், அவர் தமிழ் இலக்கியவராறு என்னும் ஒரு சிறுநாலை ஒய். எம். வி. எ. (Y. M. C. A.) சங்கத்தார் வேண்டுகோருக்கிணங்கித் தயாரிக்கலானார். இதில் நான் அவர்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டார். அவர் சொல்ல, நான் எழுதி உதவிபூரிக்கேன். இந்தச் சிற்றுதவிக்கு ஜியரவர்கள் பேருதவி அளித்தார்கள். இஃதோடமையாது, சிற்சில சமயங்களில் தம்மிடமுள்ள சில அரிய தமிழ் இலக்கிய நாஸ்களையும் எனக்கு மனமுவந்து அளித்து உதவியிருக்கின்றார்கள்.

ஜயரவர்களிடம் காணப்பட்ட இன் நெரு குறிப்பிடத்தக்க பண்பு ஒப்புர வொழுகுதலாம். ஒருவர் தமது பிறப்புக்கும், குலத்துக்கும், சூடும்பத்துக்கும், தொழிலுக்கும், நிலைமைக்கும் ஏற்ப ஒழுகுதலே ஒப்புர வொழுகுதலாகும். இப்பண்பினை ஜயரவர்கள் மிகவும் கவனித்துவந்தார். இதினிமித்தம் அவருக்குச் சிற்சில சமயங்களில் பெருஞ் சங்கடங்கள் ஏற்பட்டிருந்தும் அவற்றையெல்லாம் கருதாது, பொறுமையுடன் சகித்துத் தமது நிலைமைக்கேற்க மேம்பாடான வாழ்க்கை நடாத்தி வந்தார். பங்களூரில் தாம் தமிழகியராகவிருந்து கொஞ்சச் சம்பளம் பெற்று வந்தபோது இப்பண்பினைக் கையாடித் தாம் பட்ட வருத்தங்களை அவர் என்னிடம் எடுத்துச் சொல்லி யிருக்கின்றார். எங்கே போன்றும், என்ன செய்தாலும் தமது மதிப்புக்கும் கண்ணியத்துக்கும் பொருத்தமாகவே நடந்து கொள்வார். கொழும்பில் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் தமிழகியராயிருந்து விடுமுறை நாட்களில் கோடைக்கான அலக்கு வந்தபோதே தெல்லாம், தாம் ஏற்றிருந்த பதவிக்கேற்க அவர்கள் ஜரோப்பிய விடுதிகளிலோ, பங்களாக்களிலோ தங்குவார்.

ஒருசமயம் ஜயரவர்கள் பிற போதக மாரோடும் மிஷனரிமாரோடும் தென்னிந்திய ஜக்கியதிருச்சபையின் பொது மகாநாடு ஒன்றுக்குப் போக ரெயில் பிரயாணம் செய்து குறித்த இடத்தில் இறங்கியபோது, மற்றும் போதகமாரெல்லாம் உணவு அருந்த ஊருக்குள்ளே போனார்களாம். இவர் மட்டும் மிஷனரிமாரோடு ரெயில்வே ஜரோப்பிய சாப்பாட்டு அறைக்குப் போனாராம். அச்சமயம் ஒரு மிஷனரி ஜயரவர்களைப் பார்த்து, ‘என்ன கிங்ஸ்பரி, உன் உடன் போதகமாரெல்லாம் ஊருக்குள் போயிருக்க நீ மட்டும் இங்கே வருவானேன்?’ என்று

கேட்டாராம். அதற்கு ஜயரவர்கள், ‘அவர்கள் போனால் எனக்கென்னை நான் ஒரு நீதி பதி மகன். நீர் யார்?’ என்று கேட்டார்களாம்.

1927 இல் பசுமலையில் கூடிய தென்னிந்திய ஜக்கியதிருச்சபையின் பொது மகாநாடு ஜயரவர்களுடைய சமயக்கொள்கை, நடைமுறைபற்றி அவர்களைக் கண்டன மசெய்து, ஜயர் பட்டத்தை நிராகரித்தது. இங்கிக்குச்சிக்குப் பின்னர், ஜயர் பட்டம் பெற்றிருந்த இன்னெருவர் இவருக்கு ஒரு கடிதம் எழுதி, மேல்விலாசத்தில் ஜயர் (Rev.) என்ற பட்டத்துப் பெயருக்குப் பதிலாகக் கனம் (Mr.) என்ற சொல்லை வழங்கியிருந்தாராம். ஜயரவர்கள் அக்கடிதக்கை ஏற்றுக்கொள்ளாது மறுத்துத் திருப்பிவிட்டார்களாம்.

ஜயரவர்கள் மோட்டார், பஸ் இவைகளில் பிரயாணஞ்செய்ய நேரிடால், தாம் கணத்துடல் உடையவராயிருப்பதுபற்றித் தமக்கும் பிறருக்கும் எவ்விதச் சங்கடமும் ஏற்படாதிருக்கும் பொருட்டு, ஒருவர் கட்டணத்துக்குப் பதிலாக இருவர் கட்டணம் கட்டிச் சிட்டு வாங்கிக்கொள்வார்களாம் !

உலகப் போங்கையும் சமூக விருப்பத்தையும் ஜயரவர்கள் அறிந்து அவற்றிற் கேற்பத் தம் வாழ்க்கையை நடத்துவார்கள். உடையிலும், உணவிலும், சமுதாய மேஜ்டகளிலும், ஒழுக்க முறைகளிலும் இவர் நாட்டு முறையைத் தவறாது தழுவிச் செல்வார். ஒருஞர் நான் சவரம் செய்து கொள்ளவில்லை. ஜயரவர்கள், ‘எத்தனை நாளைக்கு ஒருமுறை சவரஞ்செய்து கொள்ளாகின்றீர்கள்’ என்று என்னைக் கேட்டார். ‘இரண்டு நாளைக்கு ஒருமுறை’ என்றேன். ‘நீங்கள் இன்னும் நாகரிகம் அடையவில்லை’ என்றார். ஜயரவர்கள் முகத்தில் சவரக்

கத்தி பட்டதில்லையாம். தாடி மீசை வளரவளரக் கத்தரித்துக் கொள்வார்களாம்.

ஐயரவர்கள் நன்றாகச் சதுரங்கம் ஆடுவார். அவரிடமிருந்துதான் நானும் என்மனைவிடும் இவ் விளையாட்டைக் கற்றுக் கொண்டோம். சீட்டாட்டமும் இவருக்கு நன்கு தெரியும். உயர்ந்த சமூகமக்கள் ஆடும் ஆட்டங்கள் சில எங்களுக்கும் கற்பித்தார்.

சிறு சூழ்நிதைகள்மீது ஐயரவர்களுக்குப் பற்ற அதிகம். அவைகள் தளர்நடையைக் காண்பதும், அவைகள் மழுலைகளைக் கேட்பதும் அவருக்குப் பரமானந்தம். தாம் பாடியுள்ள ‘நாவரசர் சம்பந்தர்,’ ‘மண்ணூர்க்கும் விண்ணவர்க்கும்’ என்று ஆரம்பிக்கும் பாடல்களை அவர் என் முத்தமகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்து, அவள் அவைகளைப் பாடியாடுவதைக் கண்டு, அகமகிழுவார்.

ஐயரவர்களுக்கு நல்ல னினைவுமண்டு. தமது நண்பர், உற்றூர், உறவினர் இவர்களுடைய பிறந்த நாட்கள், மண் நாட்கள் முதலியவற்றை இவர் தமது குறிப்பேருகளில் குறித்து வைத்துக்கொள்வார். அந்தந்த நாட்களில் அவரவர்களுக்கு ஏற்ற செய்திகளையும், வாழ்த்துக்களையும், பல்லாண்டுகளையும் கூறிவைப்பார். 1927 மே 27 இல் என் கலியாணம் நடந்தது. அச் சமயம் அவர் வந்து எங்களை ஆசிரவதித்துப் பல்லாண்டு கூறி வாழ்த்தினார். அதிலிருந்து, ஒவ்வொரு ஆண்டும் அத்தினத்தில் அவரிடமிருந்து எங்களுக்கு எதாவது ஒரு மங்களச்சொல்கிடைத்துவிடும். கோடைக்கானலில் இருக்க நேரிட்டால், என்னையும் என் மனைவியையும் தேவாலயத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டுபோய், இறைவன் முன்னிலையில் எங்களுக்காகத் தம் கணி

வான் விண்ணப்பங்களையும் துதிகளையும் ஏற்றுப்பார். அருமையான சில நால்களை நன்கொடையாக வழங்கியிருக்கிறோம். பிரிந்திருந்த சமயங்களில் தந்திமுலமாகவோ, தபால்முலமாகவோ, தமது ஆசியைத் தெரிவித்துவிடுவார். பிறந்த நாட்களுக்கு, ‘பாக்கியங்கள் இது பலமுறை வருக’ என்னும் வாழ்த்தையும், மணநாளுக்கு, ‘மங்களாளர் இது வருகவே பன்முறை’ என்னும் ஆசியையும் அனுப்பிவைப்பார். சில சமயங்களில் ‘ஆண்டவர் அருளினால் ஐவரும் வாழ்க’ என்று வாழ்த்தி எழுதுவார். பிறந்த நாட்களுக்குச் சிலசமயங்களில் ஐயரவர்கள் தாம் யாத்த சில பாக்களையே அனுப்பிவைப்பார்.

ஐயரவர்களுடைய கூரிய அறிவு குறிப்பிடத்தக்கது. அவர் கல்லூரியில் விருப்பமானபாடமாகக் கொண்டது தத்துவநூலாம். அதோடு அவர் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் மிகவும் பற்றுக்கொண்டிருந்தனர். அதற்கு அவர் தந்தையார் பெருஞ்சாதனமாயிருந்திருக்க வேண்டும். தந்தையார் பழங்காலத் தமிழ்நால்களைக் கண்டு பிடித்துக் குருவி ஆராய்ந்து பதிப்பித்து அச்சேற்றிய காலங்களில், ஐயரவர்கள், அவர்களுக்கு மிகவும் உதவியாயிருந்தது மன்றி, தம் தந்தையிடம் பல அரிய விஷயங்களைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டார் என்பது சொல்லாமலே விளங்கும். பிறகாலத்தில் ஐயரவர்கள் கருத்தும் என்ன மும் எல்லாம் சமய ஆராய்ச்சித் துறையிலும் தமிழ் இலக்கியத் துறையிலுமே படிந்து கிடந்தன. சமய ஆராய்ச்சித் துறையில், விவிலிய நூலின் (Bible) புதிய ஏற்பாட்டினையும் (New Testament), ஏசநாதரின் சரித்திரத்தையும் நன்கு துருவி ஆராய்ந்து, ஏசநாதரின் வரலாற்றை ஆங்கிலத்திலும் தமிழிலும் வெளியிட்டுள்ளனர்.

ளார். அவை இரண்டும் அன்னி ரின் கூரிய அறிவுக்கும் அகன்ற ஆராய்ச்சிக்கும் சான்று பகரும். மேலும் தமிழ் இலக்கியத் துறையில் ஐயரவர்கள் வெளியிட்டுள்ள இராமன் கதை, பாரதக் கதை முதலியவற்றிலும் இவருக்கு இயல்பாயுள்ள ஆராய்ச்சியுள்ளம் காணப்படும். இத் தகைய ஆராய்ச்சியுள்ளம் இவருக்கியல்பாய் இருந்தமையால்தான், தாம் ஒரு சைவ குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்க்கப்பெற்றிருந்தும் கிறிஸ்தவ சமயத்தை நன்கு ஆராய்ந்து, அது தமது உள்ளத்துக்கு உவந்திருத்தலைக் கண்டு அதனைத் தழுவிக்கொண்டார். ஐயரவர்கள் பசுமலைத் திருச்சபைக் குருவாக இருந்த காலத்தில், அரிய, இனிய, எழுச்சியான, பொருள் பொதுந்த பிரசங்கங்கள் செய்ததாகக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். கேட்கின்றவர்கள் சிந்திக்கக்கூடியவண்ணம் பிரசங்கிக்கும் சக்தி ஐயரவர்களிடம் இருந்தது.

ஐயரவர்கள் தமிழ்ப்பற்றுமிக்குடையவர். தமிழன் தழிப்பற்றுக் கொண்டிருப்பது புதுமையாகாது. எனினும் மேல்நாட்டு ஆதிக்கமும், மேல்நாட்டு நாகரிகச் செல்வாக்கும், மேல்நாட்டு மொழிகளுக்குக் காட்டப்படும் சலுகையும் மிகவும் மலிவற்றுக் கிடக்கும் இக்காலத்தில் தாய் மொழி பிலும் தாய்நாட்டு நாகரிகத்திலும் பற்று உடையவரைப் பார்ப்பது மிகவும் அருமை. ஐயரவர்கள் தமது பிற்கால வாழ்க்கையில் உணவு, உடை, இருப்பு முதலியவற்றில் மேல்நாட்டு முறைகளைத் தழுவின போது அம், தமிழ் மொழியையும் நாகரிகத்தையும் பாராட்டி, பாசித்து, வளர்த்து வந்தார்.

இதுவே அவர்களுடைய விருப்பும் செபழும் என்பது பின்வரும் அடிகளால் விளங்கும்:

“ நன்பாட்டுப் புலவர்மலி எனது நாடு நாவலக்தீ வீழமுய்ய நான்செய் வேலை தன்பால்லன் ஆசிமஹை பொழிதல் [வேன்டும் தையல்மரி மகன்சு பரவு தேவே.]”

ஐயரவர்கள் கோடைக்கானலுக்கு வந்த காலங்களில் மிடனெனிமாருக்கு என்று அங்கு நடைபெற்ற தமிழ்மொழிக் கலாசாலையில் தமிழ்மொழி, தமிழ் நாகரிகம், ஒழுக்கம் இவைகளைப்பற்றிய அரிய உபங்கியாசங்கள் செய்து அப் புதிய மிடனெனிமார்களைத் தமிழ்த்துறையில் ஊக்கிவந்தார். ஆங்கில மொழியின் மூலமாகத் தாம் கண்டறிந்த உண்மைகளைத் தமிழகத்தில் தமிழ்மொழியின் மூலம் பயன்படுத்தும் பொருட்டுப் பாடுபட்டி ருக்கின்றார். கோடைக்கானலில் விசேஷ விவிலிய விவாத வகுப்புகள் நடத்தி வந்திருக்கின்றார். அப் படியே கொழும்பிலேயும் நடத்தி வந்ததாகச் சொன்னார்கள். பொது மக்களுக்குப் பயன்படும் பொருட்டு, இந்தியன் கிளப் (Indian Club) ஓய். எம். லி. எ. (Y. M. C. A.) சங்கங்களில் முறையே கோடைக்கானலை அம் மதுரையிலும் சமயசார்பாயும், தமிழ் இலக்கிய சார்பாயும் உபங்கியாசங்கள் செய்துள்ளார். ஐயரவர்கள் தமிழில் எழுதியுள்ள ஏசுவின் வாழ்க்கை வரலாறு ஒரு முதன்மையான ஆராய்ச்சி நாலாகும். அது ஏசுவின் வாழ்க்கை வரலாற் றத் தெளி வென்றே சொல்லலாம். சர்வ சமய நோக்குடைய சிறந்த ஆங்கில அருட்பாக்களை ஐயரவர்கள் தமிழ் யாப்பிளக்கணத்துக்கும் தமிழ் இசைக்கும் ஏற்ப மொழிபெயர்த்து அமைத்திருக்கின்றார். தாம் மொழி பெயர்த்த பாக்களையும், யாத்த பாக்களையும் தம் நண்பர்களையும் மாணவர்களையும் பாடச் சொல்லிக் கேட்டு ஆண்திப்பார். விவிலீயத்தை நன்கு ஆராய்ந்து படிக்கும்படி

என்னைத் தூண்டியவர்களும் ஜயரவர்களே. இது பற்றியும் நான் அவர்களுக்கு மிகவும் நன்றி பாராட்டக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

ஜயரவர்கள் அஞ்சாநெஞ்சினர். அசையாளர்களத்தினர். “அச்சமில்லை, அச்சமில்லை, அச்சமென்பதில்லையே” என்று கூறிய வீரர் கவிஞர் வரிசையைச் சேர்ந்தவர். “நெற்றிக்கண்ணைக் காட்டினும் குற்றம் குற்றமே” என்று வீறுபேசிய நக்கிரர் தமிழ் மரபு இவர்களுடையதன்றே? இவருடைய அசையாத் தன்மை தென்னிந்திய ஜக்கிய திருச்சபை இவர்மீது கொண்டு வந்த குற்றச்சாட்டுச் சந்தர்ப்பத்தில் நன்கு விளங்கிறது. வாலர் அத்தியட்சரவர்கள் (Bishop Waller) ஏசுவின் தெய்வீகம் (The divinity of Jesus) என்னும் ஒரு சிறு நூலை வெளியிட்டார்கள். நம் ஜயரவர்கள் அதைனைப்படித்து, அதன் அபிப்பிராயம் (Review) ஒன்று வெளியிட்டார்கள். இவ்வாராய்ச்சியில் ஜயரவர்கள் அத்தியட்சரவர்களின் முடிபுகளை மறுத்துக்கூறியிருந்தார். இஃதோடு சரித்திர ஏசு (Jesus of history) என்னும் ஓர் ஆராய்ச்சித்தானும் வெளியிட்டார். இவற்றில் கண்டுள்ள கிறிஸ்தவசமயக் கோட்பாடுகளும் இவரது செபல்களும், திருச்சபையின் கோட்பாடுகளுக்கும் செயல்களுக்கும் முரணுயிருந்தமையால் திருச்சபையதிகாரிகள் இவர்மீது குற்றங்கண்டு, இவர் திருச்சபைத்தொண்டாக வாவது, அங்கத்தவராகவாவது இருக்கக்கூடாதென தீர்த்தனர். அக்காலத்தில் ஜயரவர்கள் கொண்டிருந்த அஞ்சா நெஞ்சமும், உள்ளத்தின் உரமும் கொண்டாடத் தக்கவை. அக்காலனம்பற்றித் திருச்சபை அங்கத்தார்க்கு ஜயரவர்கள் விடுத்துள்ள ஒரு கழிதம் அவர்களுடைய அறிவின் திறத்தையும், அன்பின் கணிவையும் ஆழந்த பக்தியையும் காட்டி மிரிகின்றது.

எல்லாவற்றிலும் சிறப்பாக எடுத்துக் கூறத்தக்கது ஜயரவர்களுடைய பக்தி சிறப்பேயாம். இதனைத் தெளிவாய் எடுத்துக் காட்டுவது இவர் வெளியிட்டுள்ள கடவுள் வாழ்த்துப்பா என்னும் சிறு நூலாகும். இவரது பக்தி குறுகிய பார்வையும் குன்றிய நோக்கமுடையதன்று. ஜயரவர்கள் பார்வை விரிந்து அகன்றது. நோக்கு விசாலமானது. இதனை அறிந்து கொள்ள ஆற்றல் அற்றவர்கள் ஜயரவர்கள் மீது குறைக்குற்ற துணிவார்கள். கிறிஸ்தவரில் ஒரு சிலர் ஒருமை வாதிகளாயும் (Unitarians) பலர் மும்மை வாதிகளாயும் (Trinitarians) இருக்கின்றனர். முன் னவர் கடவுள் ஒருவர் என்னும் இறைவனது ஒருமையை நம்புகின்றனர். பின்னவர், கடவுள்: பிதா, குமாரன், பரிசுத்த ஆவி என முழுமையில்லெனர் என்று நம்புகின்றனர். கூர்ந்து நோக்கின் இவ்விரண்டுக்கும் வேறுபாடு இன்று எனினும், ஜயரவர்கள் ஒருமை சாதிப்பவர். மும்மையே தொன்றுதொட்டுத் திருச்சபையின் அடிப்படையான நம்பிக்கையாக இருந்து வந்திருக்கின்றது. ஒருமை மனமுடைய பரந்த நோக்குக் கொண்டுள்ள பல ஆங்கில அருட்பாக்களை ஜயரவர்கள் தமிழில் பெயர்த்துத் தம் கடவுள் வாழ்த்துப்பாவின் முதற்பிரிவில் தங்கிருக்கின்றனர். இரண்டாவதுபகுதியில் அவர்தமது சொந்தப் பாக்கள் உள்ளன. அவற்றிலும் இத்தகைய கொள்கைகள்தான் காணப்படும். ஜயரவர்களுக்கும் இறைவனுடைய மும்மையில் நம்பிக்கையுண்டு. எனினும் அவருடைய மும்மை ‘அறிவோடு ஆற்றல் அருளே.’ இவர் செய்துள்ள மொழி பெயர்ப்புப் பாக்களிலோ, தாமே ஆக்கிய பாக்களிலோ, பத்திச் சுவையானது ததும்புகின்றதை அவற்றைப் படிப்பவர் எவரும் உணர்வார்.

ஒரு சமயம் கோடைக்கானல் தென் னிங்கிய ஐக்கிய திருச்சபை ஆலயத்தில் ஜயாத்துரை பாகவதர் அவர்கள் ஏசநாதர் வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கதாகாலட்சேபம் செய்தார்களாம். அப்போது ஜயரவர்கள் இயற்றிய கெற்சமீனத்தோட்டம் என்னும் பாவைப் பாடிய மாத்திரத்தில், அதைக் கேட்டவர்கள் எல்லாரும் மனமுருகிக் கண்ணீர் பெருக்கினார்களாம். பாகவதரவர்கள், ‘நான் இப்பாடலைப் பாடக்கேட்ட நீங்கள் கண்ணீர் உகுக்கின்றீர்கள். ஆனால் இப்பாட்டைப் பாடித்தந்த ஜயரவர்களை உங்கள் சபையினின்றும் நீக்கி விட்டார்கள். இது கிள்ஸ்பரி ஜயர் அவர்கள் பாடிய பாட்டு என்றார்ம்.

கடவுள் வாழ்த்துப்பாவின் மூன்றும் பகுதியில் சைவத் திருமுறையிலும் வைணவத் திருமொழியிலும் உள்ள பரந்த நோக்கும் சிறந்த பக்தியனுபவமும் நிறைந்துள்ள பாடல்களை ஜயரவர்கள் பொறுக்கித்தந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மனை பாவமும், பக்திச் சிறப்பும், விசால நோக்கும் இக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாவின் கண் பொலிவுற்று விளங்குகின்றன. ‘பல சமயம் பரனெருவன்’ என்பது இவர்களது உறுதியான நம்பிக்கை. நாவரசர், சம்பந்தர், சந்தர்ச், மாணிக்கவாசகர், திருமங்கை, சட்கோபர், ஆமோச, ஏசாயா, மீகா, ஏசு

நாதர் இவர்கள் எல்லாரும் வழிபட்ட கடவுள் ஒருவரே யென்பார். சரதுஸ்தர், கோதமர், முகமது நபி, ராமமோகனர் இவர்கள் எல்லாம் தமக்கு வழிகாட்டியிருக்கின்றார்கள் என்றும் ஜயரவர்கள் பாடியிருக்கின்றார். இந்தாவின் முன்னுரையில் அவர்கள் கூறியிருக்கின்றதாவது : “ஒரு காலத்தவருக்கு, ஒரு நாட்டவருக்கு, ஒரு சமயத்தவருக்குக் கடவுள் உரியர் அல்லர். எக்காலத்தவருக்கும், எல்லா நாட்டினருக்கும், எல்லாச் சமயத்தவருக்கும் கடவுள் தங்கை. ஆகவே, அவரது அருளோச் சுவைத்திராத் காலமும் நாடும் சமயமும் இல்லை. தமிழில் சிவனடியாரும் வைணவ பாகவதரும் பாடிய அருட்பாக்களையும் பிரபந்தங்களையும் சிறிது கற்ற நான் அவ்வண்ணமே ஊதசமயப்பத்தரும் சிறிஸ்தவ சமயப் பத்தரும் பாடியுள்ள பாக்களையும் கற்றுவன்னேன். இப்படி யான் கற்றது என் அறிவு வளர்ச்சிக்குமட்டுமன்று; என் ஆண்ம ஈடுபெற்றத்தையுங்கருதியே” என்பதாம்.

எனினும், ஏசநாதரே கடவுள் இயல்பை முற்றிலும் வெளிக்காட்டியவர் என்றும், அவனே தமது குரு என்றும், தமக்கு வழியென்றும், ஜயரவர்கள் அநேக இடங்களில் அடிகாகப் பாடியிருக்கின்றார்கள். பின்வரும் அடிகள் இவ்வண்மையை விளக்கின்றன :—

திங்கள் கோள்களும் மீன்கள்யாவுமேதிகம் இழந்துபின் மறையவே

இங்கெழுந்து விளங்குஞ் ஞாயிறு போலவந்தனன் ஏசுவே ;

புங்கவன் புகல்மொழியில் செய்கையில் புகலருள் திருமுகந்தனில்

ஏங்கள் ஏசனே, உன்னைக்கண்டனம் ; நன்கு கண்டனம் குருசிலே

(சயந்திப்பிரார்த்தனம்)

மன்னு முலகத்திலன்பு வைத்ததனுல் ஈந்தானே
தன்னிகரில் ஏசுக்கு மணியையுமே சாழலோ

(சயந்திச்சாழல்)

கடவுளு மானிடர்யாம் காசினியில் ஆடையும்கெறி
சுட்ரொளியாம் ஏசுகுரு சுசரிதங்காண் சாழலோ

(சமந்திச்சாழல்)

எசுகுரு கடவுள்திரு வடியிணையே எங்காளும்
பூசைபுரிந் தவனருளாற் புண்ணியனு ஞேமை

(பேடி)

சாவாத புகழுடையார் எசுகுரு நாதர்
தம்முகத்தில் இலங்கும்எந்தாய் என்கடவுள் நீயே
(பலசமயம் பரஞ்செனுவன்)

நண்ணுத அருள்நாடும் எசுநம்புந் தேவே,
நான்என்னை உன்னடிக்கே நல்கினன்கொண் டருளே
(தண்ணீத்தான்தால்)

துங்க, உன் சித்தமே ஆகுக்” என்றே
சோர்வினை வென்றங்கே ஏசுனன் வழியே

(கெற்சமீனத்தோட்டம்)

அன்பால்என் குருஏசு தொண்டு செய்த
அவ்வுளமே அடியனுக்கும் அருளல் வேண்டும்
(வேண்டுவன இவை)

ஒரு சமயம் என் கல்லூரி விடுதிமாண வர் சிலர் நத்தார் தினம் கொண்டாட விருப்புற்றேராய், அதிகாலையில் ஓர் ஆராதனை நடக்கும் பொருட்டு ஒழுங்கு செய்திருந்தனர். அவ்வாராதனைக்குக் கிறிஸ்துவ, இந்து, மகமதிய மாணவரும் வந்திருந்தனர். அப்பொழுது நான் ஆராதனை நடத்தவேண் டியதாயிற்று. ஐயரவர்கள் பாக்களிற் சில வற்றை அச்சமயம் நான் படித்தேன். எல்லா மாணவரும் அவற்றைப் பாராட்டி, அவற்றின் பரந்த நோக்கையும், மனப்பான்மையையும் வியந்தனர். சைவ, வைணவ அடியார் பாடல்களையும் ஐயரவர்கள் தமது கடவுள் வாழ்த்துப்பாவில் சேர்த்திருப்பது அவர்களுடைய பரந்த பக்திச் சிறப்பைக் காட்டும்.

ஜெர்மனியில் நடக்கும் யுத்தத்துக்குத் தப்பியோடிய ஒரு யூதர் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தாராம். சேர்ந்தகாலத்திலிருந்து உடல்

நலம் குன்றி, நோய்வாய்ப்பட்டு, இறக்கும் நிலையையும் அடைந்தனர். அங்கிலையில் அவருடைய ஆண்ம சாந்திக்கு அவரோடு செபிப்பதற்கு நம் ஐயரவர்களைத் தவிர வேறு எவரும் முன்வரவில்லையாம். இது வும் ஐயரவர்களுடைய பக்தி, சமய மேம்பாட்டைப் புலப்படுத்தும். கொழும்பில் புதிதாகக் கட்டப்பட்டுள்ள தகன வீட்டில் அவ் யூதர்தான் முதலில் தகனம் செய்யப் பட்டார் என்றும், அடுத்தபடியாக, நமது ஐயரவர்கள் உடல் அங்கு தகனம் செய்யப் பட்டதென்றும் கேள்விப்பட்டேன்.

ஐயரவர்களுடைய பக்தி மேம்பாடு அவர்களுடைய வறுமையில் மிகவும் சிறந்து விளங்கியது. அவர்கள் சென்னைக் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் படிக்கும்பொழுதான் கிறிஸ்தவமதத்தைத் தழுவினார். அதன் பலனுகத் தம் தந்தையாரால் புறக்கணிக்கப்

பட்டர். செலவுக்குப் பணமின்றி மிகவும் வருந்தினார். மாற்றுவதற்குக்கூட தமக்கு உடையில்லையே என்று மனமுடைந்து, கடவுள் முன்னிலையில் ஒலமிட்டுத் தமது கிழிந்த உடையை உற்றுநோக்கிக் கொண்டிருந்த போது, ‘உன் சயநீதி ஓர் கந்தையே, என்னும் சொல்லின் பொருள் அப்பொழுது தான் தமக்குத் தெளிவானது என்றும், மறுநாட்காலையில் தாம் எதிர்பாராதவண்ணம் ஊர்பேர் தெரியாத ஒருவரிடமிருந்து ஆறு சட்டைகள் அனுப்பப்பட்டன என்றும் அவர்கள் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வாறு அவர் தமது பழங்கால நினைவுகளையும் நிகழ்ச்சிகளையும் சொல்லும்போது அவரது உருண்டையான குழிந்த கண்களில் நீர் நிறைந்து ததும்பிக்கொண்டிருக்கும்.

ஜூயரவர்கள் கடவுள்பேரில் முற்றிய நம்பிக்கையும் முதிர்ந்த பற்றுமுடையவர். தம் தந்தையால் தமது காளைப்பறுவத்தில் கைவிடப்பட்டபோதிலும், கடவுள் மேல் தாம் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையாலும் பற்றி னலுமே அவர் தமக்கு நேரிட்ட இன்னல்கள் அன்பங்களினின்று இனிது கரையேறி

ஞர். அவர் கொழும்புப் பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் தமிழாசிரியராயிருந்து பெருத்த ஊதியம்பெற்று வந்தகாலை, ‘உங்களுடைய பின்னைகளின் பிற்கால வாழ்க்கைக்கு நீங்கள் எப்பில் வைப்பாக ஏதாவது பொருள் சேர்த்து வைத்திருக்கின்றீர்களா?’ என்று நான் கேட்டபோது, அவர், “என் தந்தை எனக்கு என்ன வைத்துக்கொண்டார்? என்மக்களின் ஆற்றலுக்கேற்ற கல்விப் பயிற்சியை நான் அவர்களுக்கு அளித்திருக்கின்றேன். என்னை நடத்திய என் ஆண்டவர் அவர்களையும் நடத்துவார்” என்று யாதொரு தயக்கமுமின்றிப் பதில்கூறினார். தமது மனைவியார் நெடுநாளாக நோய்வாய்ப்பட்டிருந்த காலத்தும், தமது உயிரெனக்கருதிய, ஒரே பெண், முத்தபிள்ளை கேற்றி (Katie) தவறிய காலத்தும், திருச்சபை ஜூயரவர்களைக் கண்டனஞ்சு செய்தகாலத்தும் இவரை ஆதரித்துத் தாங்கியவை, கடவுள்பேரில் இவர் கொண்டுள்ள முழு நம்பிக்கையும் முதிர்ந்த பற்றுமேயாம். இவ்வறுதியான பற்றுக்கொண்டிருந்த ஜூயரவர்களே பின்வருமாறு தமது நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்தக்கூடும்:

அறிவே மயமானுன் தனதடியேன் குறைஅறிவான்
நிறையும் பலமுழுதுஞ் செறிநிமலற் கெவையாகா?
குறியும் குணம்எல்லாம் அருள்வடிவான் உளைக்குறித்தான்
முறையோ இனிநெஞ்சே துயர்முழுகித் திரிவதுவே?

ஆறுமுகம்

“கோவைவாணன்”

அங்கம் 1

கலம் 1

இடம் :—கோழும்பு காலிவீதி

கோ—(தற்சேயலாக இறிச்சோவிமுக்கும் ஆறுமுகத்தைக்கண்டு) ஒ! ஆங், என்ன ஆறு முகம் பேசாமைத் தலையையுங் கவிஞ்ஞுகொண்டு நிக்கிறோ, கோவமோ?

ஆ—ஜூயா! உங்கத்தையாலே எப்ப வந்தது, நேத்து இதிலை நிக்கக்குடாமைப்போச்சே கீ நின்டா இரண்டு தேவாரம் படிச்சிருக்கலாமே.

கோ—என் என்ன ஆறுமுகம்?

ஆ—தெரியாதமாதிரிக் கேக்குது. நம்மடை ஜூயாவின்றை சேதியன்!

கோ—ஜூயோ! இதென்ன இடுவிருந்தது. அட, கண்ணிலைமுளிக்க ஏலாமைப்போச்சே. நான் கண்ட கனவும் சரியாப்போச்சு. அந்தக் கண்கெட்ட யமன் கிச்சிடக்கிச் சிடக் கொண்டுபோச்சதோ! ஜூயோ! நானென்னடிசம்ய. (கண்கலங்கிச் சிறிது தாமதித்து) இதெப்பநடந்தது ஆறுமுகம்?

ஆ—அது ஜூயாவின்றை பேய்க்குணமும் அதுதான். காலமுங் கிட்டிவிட்டுதாக்கும். பிற கென்ன ஒரு சாட்டுச்சொல்லி உயிரை இருஞ்சிக்கொண்டு போறதுதானே.

கோ—ஆங், எட அனியாயமே.

ஆ—என்ன ஜூயா, ஒரு பருக்கிடந்தது கருத்திலை. உதென்னசெய்யு மெண்டிட்டு ஜூயா பாக்காமை எடுக்காமை விட்டுது. அது அடுத்தநாள் திரட்டிப்போட்டுது! அப்ப வும் அது கவனிச்சேதே? அதின்றைபோக்கு ஏதோ நமக்குத் தெரியாததே. மற்ற வைக்குச் செய்பிறதுபோலைதான் தனக்குஞ் செய்தது. என்ன சொல்லுது, கடைசிவரைக்கும் ஆசபத்திரிக்குப் போகயில்லையே. பிறகு அந்தக் குமாரசவாமி ஜூயாவும் முத்தையா அம்மாவும் வந்து பேசிபெல்லோ வீட்டுக்காலை களாப்பினது ஆளோ.

கோ—அப்ப பள்ளிக்குடம் போகயில்லையே?

ஆ—கடைசிவரைக்கும் போனதுதானே. தன்றை வேலையிலையோ ஒரு நாலிடையும் பிசகமாட்டுது அந்த ஜூயா. கடைசிநாளும் காச்சலோடைதான் போனது. அப்ப வும் நேரத்துக்கு ஜூஞ்சங்கிமிஷம் முட்கிப்போட்டுது. பிறகு பின்னேரம் வரட்சன் ஜூயா வீட்டையும் போய் வருப்பு வைச்சது.

கோ—ஆங், பிறகு—

ஆ — பிறகென்ன, அந்த பொபிலூயாதான் நெடுகலும் நித்திரைமுளிச்சிருந்து பாத்தது. அதென்னசெய்யும், காலமுங்கிட்டிவிட்டுது; பின்னை புதன்கிளமை ஆசபத்திரிக்குக் கொண்டுபோனது, சனிக்களமை பின்னேரம் முடிஞ்சுபோச்சு. எனக்கு நிக்கக் குடயில்லை, அளப்புடிச்சிட்டன். (கண்கலங்க; வில்லீலூயா அதுக்கிடையிலை ஒழிவந்து ஆசபத்திரியிலை சத்தம் போடக்குடாதெண்டு பேசி நிப்பாட்டிப்போட்டுது. என்டாலும் மனம் கேக்குமே ஜூயா? நிங்கதான் சொல்லுங்கோ பாப்பம்.

கோ— என்ன செய்யிறது ஆறுமுகம். அந்தக் கொள்ளைவிருந்த மண்டவத்தாங்கள் விட்டாத்தானே உடனைவர். என்னைக்கூட மறிச்சுப்போட்டாங்கள் பார். அவங்க ஞாக்கென்ன அவதி. லோத்தான் (Law) பெரிசு. ஜூயேயா! அவரை வந்து கண் ணிலூயாலும் முளிச்சனில்லையே. எனக்கு என்னென்ன எல்லாம் புத்திமதி சொல்லைவிட்டவர். பார் ஆறுமுகம், அவற்றை ஒரு சட்தாசியோடை சென்ன பட்டணத்திலை எல்லாப் படிச்சமனிசரையும் கண்டனுன்தானே. பின்னை நான் என்ன சம்மா ஆளோ. அவருக்கு அங்கையிருக்கிற செல்வாக்கு!

ஆ — ஒமையா. அதின்றை செல்வாக்கென்ன, காரியமென்ன; மற்றவையெண்டா ஒரு துரும்பெல்லோ. அந்த ஜூயா எனக்கெல்லாம் சொல்லுறது. வெள்ளைத் துரை மாரை எல்லாம் தலைகவிளக் கேக்குமாமே கேள்வி. பின்னை உங்கையும் இருக்கினை தான்ஜூயா ஆக்கள்; என்ன, சம்மா பேரவையெல்லோ மனிசர், ஒரு வெளிப் புலுடாதானே. அவையஞாக்கு ஜூயாவிலை கொஞ்சமும் விருப்பமில்லை. ஜூயாவுக்கு எத்தினைவித்ததாலை வில்லங்கத்தைக் குடுத்தினை. ஆனால் நான் கேக்கிறன் ஜூயா, எங்கடை பெரியையா இவைக்கு என்னகுற்றஞ் செய்தது? தாங்கள் நினைக்கிறது கள் எல்லாம் அப்பிடியே சரிவந்திடவேணும்! இல்லாட்டா ஆரிலையும் குற்றத்தைப் போடுறது. பின்னை அதைக் கடைசிவரையும் சாதிக்கிறது. இதுகுஞ்சரியோ சொல்லுங்கோ பாப்பம்? அதுதான் போகட்டும். அந்த ஜூயாவின்றை பெஞ்சன் காசக்கு வந்தவினை! அது தெரியுமே நமக்கு. ஜூயாவுக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை யே இல்லை. ஆன எங்களுக்குத்தான் அது மனவருத்தம். உதாற்றை வேலை தெரியுமே?

கோ— முடிஞ்சதைச் சொல்லியிருது இனிஎன்ன வரப்போகுது ஆறுமுகம். பின்னை கேற்றுச் செத்தவீடு என்ன நல்லாய் நடந்துதே? அவையும் வந்தினமே?

ஆ — அதுக்கென்னையா குறை, ஏதோ அந்தத் தேவையான ஆக்கள் மட்டும் வந்தினை. மற்றவை வராட்டால் ஜூயாவுக்கு என்ன குறைஞ்சுபோமே. சிலபேர் கொஞ்சநேரம் நின்டினை. அந்தச் சுபத்திரைஅம்மாவும் பிள்ளையம்மாவும் தேவாரம் படிக்கத் துவங்க மெள்ளாமாய் நருவிட்டினை. என இவைக்குத் தேவாரம் பிடிக்காதோ? அப்பிடியெண்டா வீட்டிலை நின்டிருக்கலாமே. சுவாமியெண்டா எல்லாருக்கும் ஒண்டுதானே ஜூயா. அதுக்கென்ன பாடினால்?

கோ— ஆங், அதுதான் போகுது. உனக்குத் தெரியாது ஆறுமுகம். கொஞ்சம்பில் தமில் ருக்கு உதுகள் புடியாது கண்டியோ. ஏதன் இங்கிலீசுப் பாட்டெண்டா அதின்றை இராகங்கூட நவலாய்த்தெரியும். ஆங், பிறகு, பிறகு?

ஆ — உதுகுமொரு நாகரியந்தான் ஐயா. பிறகென்ன, நல்ல குத்துவிளக்குகள் எரிச்சம். திருப்போ, பொற்சன்னமோ ஏதோ படிச்சம். எல்லாம் ஐயா நினைச்சமாதிரி நடந்தது. அப்பிடி அப்பிடி சும்மா அசல் தமிள்மாதிரித்தானே நடந்தது. நான் நின்டுதான் எல்லாம் நடத்தினதாக்கும். போதகர்மாரும் வந்தவைதான். அவை யையும் நினைச்சா விட்டிருக்கமாட்டன். வில்லீயா சொல்லிச்சது செபம்பண் ணட்டன் பறுவாயில்லையென்டு. பின்னை நானும் விட்டிட்டன். இல்லாட்டால் கால்வைக்க முடியுமே அங்கை.

கோ — நீ கெட்டிக்காறன்தான் ஆறுமுகம். பிறகு என்னநடந்தது?

ஆ — பிறகென்ன, அங்கை கண்ததைக்குத்தான் கொண்டுபோனது. வில்லீயாதான் கொள்ளிவைச்சது. பிறகு சாம்பலெடுத்து அந்த நேசிஅம்மாவைத் தாட்ட இடத் துக்கு அருகிலை ஒருசெப்புச் சருவத்திலை போட்டுத் தாட்டது. நான் நெடுகலும் அங்கை ஒண்டைவிட்டொருநாளைக்குப் போறதெண்டுதான் இருக்கிறன். எப்பிடி ஐயா நான் மறப்பன் அதை? பன்றன்டு வரியமாகுது!

கோ — சரிதான் ஆறுமுகம். ஆனால் நீ இன்னும் கண்ததைக்குப் போகப்போறியே? விசர் எண்ணைகினியே உனக்கு.

ஆ — ஆரன் சொல்லிறவை சொல்லட்டன். நான் ஐயாவை நினைச்சால் எங்கைநின்டா ஹஞ்சரி உடனை ஒருக்கால் அங்கை போய்த்தான் தீருவன். இப்ப கல்லறை கட்டப் போறம், பாக்கவன் இக்கணம் என்ன வடிவாய் வருமென்டு.

கோ — அப்ப நானும் ஒருநாளைக்கு வாறன் ஆறுமுகம். எனக்கும் அந்த இடத்தைக் காட்டு, பாக்கவேணும்.

ஆ — இப்ப வரக் காட்டிறன். நான் காலமைதான் போனான். எண்டாலும் இன்னு மொருக்கால் போகத்தான் ஆசையாய்க்கிடக்குது. வர, இறிச்சோவிலைற. (இரு வரும் கண்ததைக்குப் போகிறார்கள்)

அங்கம் 1

களம் 2

இடம் :—வழியிலும் கண்ததையிலும்

ஆ — இண்டைக்கு வெள்ளிக்கிளமை. ஐயா படத்துக்குப் போறாள். இப்ப இருங் தால் அதைப் படத்துக்கல்லோ இருந்துக்கொண்டு போவன். கிளமையிலை இரண்டுமூன்றுதாரம் போகும். பாக்க, சிந்தாமணிக்கு மாத்திரம் எல்லாமாய் இருவத்தொம்பதுதாரம் போய்க்கிடக்கு.

கோ — அதுக்கு இந்தப்படமெண்டால் ஒரு பைத்தியம். என்ன ஆறுமுகம், ஒருபடத் தை ஒருக்காப்பாத்தாக்கானாதே? என் இப்பிடித்திரியிறது? இதுகும் மனிக்கூட்டுப் பைத்தியம்போலைதான் ஒண்டாக்கும்.

ஆ — இல்லை ஐயா. அதென்னசெய்யும்? ஒருநாளைக்குச் சுந்தரவிங்கமையாவரும், இன் நெருநாளைக்குப் பின்னையாவரும், இன்னெருநாளைக்குக் கணவதிப்பின்னையையா

வரும். அது ஒருத்தருக்கும் இல்லை என்னைது, கூட்டிக்கொண்டுதான்போகும். பின்னே அப்பிடி அப்பிடி ஒரேபடத்துக்குப்போன எத்தனைதரமாகும். ஐயா சொல்லப் பாப்பம்?

கோ— சரிதான் ஆறுமுகம். நீ ஐயாவிலை பிளைபிடிக்க விடமாட்டாய்.

ஆ— (மனத்திருத்தியுடன் சிரித்துக்கோண்டு) இனி, மனிக்கூடெண்டுதே. அதிலை அது கனகாசை விளையாடிவிட்டிட்டுதுதான். எண்டாலும் அதெல்லாம் எங்கையோ போட்டுதே? உங்கை வில்லிஜியாவிட்டைத்ததானே எல்லாம். ஆக நான் அந்தக் கம்பும் (walking stick) இந்தியாவிலைஇருந்து கொண்டந்த பேனுவந்தானே பெட்டங்கை விட்டது. ஐயா எனக்குச் சொல்லிவைச்சது அந்தக் கட்டுந் தன் நேடை வைச்சுச் சுடவேணுமென்று. கனபேரல்லே சுடுகிறதைப்பற்றி என் நேடை பேசினவை. அது நான் சொல்லிப்போட்டன்: ஐயாவின்றை விருப்பந் தான் நடக்கிறதென்டு. பின்னே ஒருத்தரும் வாய்பேசயில்லை. இதிலை முத்தையா அம்மாவும் எனக்கு உதவிதான் கண்டுதோ.

கோ— அது சரிதான். நீங்க எல்லாருக்கும் அறிவிக்கயில்லையாம் செத்தவீட்டுக்கு.

ஆ— நாங்கள் என்னசெய்யிறது? அப்ப பள்ளிக்குடம் விடுதலை. ஒருத்தரும் கொளும் பிலை இல்லை. எண்டாலும் அந்தப் புதுத்துமை (Dr. Jennings) கூட வந்தது. அந்த ஐயாதானே நாறுபேருக்குச் சரி. பிறகேன் வேறை ஆக்களைச் சொல்லப் பாப்பம். அந்த ஐயா பிரசங்கமும் வைச்சது.

கோ— ஆங், சரி. இனிக் கிட்டிவிட்டுதல்லே?

ஆ— பொறுக்க அந்த மரத்தடியிலைபோய் இறிச்சோவை விட்டிட்டுப் போவம்.
(சிறிதுதாரம் சென்றதும் இருவரும் கூடிக்கோண்டு மதிலுக்குள்ளே போகிறார்கள்)

கோ— எவத்திலை ஆறுமுகம் கல்லறை? கனதூரமோ? எனக்கு இதுக்கை உள்ளடப் பயமாய்க்கிடக்கு.

ஆ— பாதைக்கருகிலைதான். கல்லாலை கட்டி எளுப்பிப்போட்டுப் பேரையும் எளுதிவிட்டால் நல்ல பிளக்கமாய் எல்லாருக்குஞ் தெரியும். அதுதான் அந்தத் தங்கராசா ஐயாவுஞ் சொல்லித் தெருக்கரையை விரும்பி எடுத்தது.
(கையால் கட்டிக்காட்டாமல் மரியாதையோடு கும்பிட்டபடி ‘இதுதான்’ என்று கண்சைகை காட்ட, இருவரும் கல்லறையை வலம்வந்து கும்பிட்டவீட்டுப் புல்லுப் பிடுங்குகிறார்கள்)

கோ— இது ஆர் அருகிலை ஆறுமுகம்?

ஆ— இது இப்ப ஒருமாதத்துக்குமுந்தித்தான் மோசம்போனது, டக்டர் வில்லியம்ஸ் ஐயாவுக்குக் கட்டினது. அது நாங்கள் அப்பதானே நினைச்சபடி வந்திட்டுது. எங்கடை ஐயாவுக்கருகிலை அதின்றை சினேகிதர் ஆரையும்தான் கொண்டுவந்து தாக்கவேணுமென்றிருந்த நாங்கள், வில்லியம்ஸ்ஐயா செத்துது, கொண்டுவந்து தாட்டாச்சு! அண்டைக்கு உவாட்சன்ஐயாவும் அப்பிடித்தான் என்னியிருந்தது கண்டுதோ.

கோ— ஐயாவை எங்கை சுட்டது?

ஆ — அங்கை பாக்க ‘மோள்’ கிடக்குது. அந்த அறைக்குள்ளை கிடக்கிற இரும்புப் பெட்டியைத் துறந்து மையத்தை உள்ளுக்கு வைக்கவேண்டியதுதான். பிறகு ‘காஸ்’ (Gas) வரும். ஆகப் பதினெஞ்சுநிமிசம் குடுக்கிறது. மற்றப்பக்கத்திக் கதவைத்துறந்தால் சாம்பல்வரும். புகை மேலாலை போகிடும். பாக்கவேண்டியதுதானே! பின் ணை இதைவிட்டுப்போட்டுத் தாக்கிறதெண்டால் அதுகுமொரு வேலையே. ஆகப் பத்துருவாய்தானே சிலவு சடுகிறதுக்கு.

கோ — இந்தக் கல்லறைக்குத் தண்ணிவாய்க்கிறதார் ஆறுமுகம்? ஈரமாய்க் கிடக்குது.

ஆ — நான் வாறவேளையிலை வாப்பன். பின்னை இஞ்சையும் ஒருஆளை வைச்சிருக்கிறன். வரியம் ஏளரைருவாய் குடுக்கிறது. அந்தாள் கவனமாய்ப் பாக்குது. எனக்குப் பிடியாட்டால் வேறைஆளை வைச்சிடுவன். எப்பிடியும் ஜயாவின்றை அலுவல் வடிவாய் நடக்கவேணும். அதுதான் கவலை.

கோ — ஏதோ கவனமாய்ப்பார். அதுகும் உனக்குச் சொல்லவேணுமே— ஆங், இனிப் போவமே?

ஆ — (மூச்சுப்பேச்சில்லை. கும்பிடவீட்டுச் சிறிதுதூருஞ்சென்று தலைப்பாகையை மறுபடியும் வரிந்துகட்டிக்கொண்டு) இனி வரவன், போவம். உண்மையாய் ஜயா, என்னை விட்டால் இஞ்சைதானே இருந்திடுவன்.

கோ — ஆத்தே, எனக்குப் பயமாய்க்கிடக்கு. என், எங்களுக்கும் ஒருநாள் வருந்தானே ஆறுமுகம், அப்ப வந்து இஞ்சைதானே இருப்பம் ஜயாவோடை. இப்ப வா, போவம் பின்னை. (இருவரும் போக ஆரம்பிக்கிறார்கள்)

ஆ — வீட்டையோ ஜயா, பள்ளிக்குடத்துக்கோ?

கோ — என்ன, எல்லாத்தையும் மறந்துபோனாய்போலை.

(ஆறுமுகம் நேற்றியைச் சுருக்கிச் சிறிது யோசனையோடு நகைத்துவிட்டு, மேல்லிய தூலில்)

ஆ — எல்லாத்தையும் மறந்துபோனன் ஜயா.

(தோட்டக்காரன் ஓடிவருகிறார்கள்)

கோ — இஞ்சார் ஆறுமுகம், இந்தக் தோட்டக்காரன் பின்னும் முன்னும் திரிஞ்சவன் இஞ்சையும் ஓடிவந்திட்டார். ஜயாவின்றைபேராலை ஏதன் குடுப்பமே, ஒரு அம்பது சதம்?

ஆ — நாம் சம்மாயிருக்க, அது நான் பாக்கிறன். (லூரு இருபத்தைந்து சத்த்தை அவன் கையிற்போத்தி) கவனமாய்ப் பாக்கவேணும் ஜயாவின்றை கல்லறையை. நாக்க அடுத்தபயணம் வரேக்கை இன்னும் கவனிக்கிறம். இப்ப உதை வைச்சுக்கோ. (திரும்பி) சரி ஜயா நாங்க போவம்.

(தோட்டக்காரன் சலாம்போட்டுக்கொண்டு ஓகேரூன். பின்பு இருவரும் வீட்டுக்குப் போகிறார்கள்).

கொழுங்குதமிழ்ச் சங்கம்

நாவுகம்

An appreciation of The late Rev. Francis Kingsbury B. A.

BY

The Rev. Samuel Francis

S. I. U. Church, St John's Hill, Bangalore, (South India.)

WHEN I was requested to write an article about the REV. FRANCIS KINGSBURY, I hesitated at first, but considering it a privilege I take up my pen to put on paper what I know of MR KINGSBURY. He was first known as MR ALLAGASUNDARAM.

Pasumalai Church became vacant. The Rev. J. P. Jones D. D., the then missionary of the Pasumalai Station and principal of the Pasumalai Theological Seminary, was a very keen sighted personality. He could understand the worth of a person. Pasumalai, the dear old place of fame, became his first field of service. When the Pasumalai Church needed a pastor, Dr Jones pitched upon MR ALLAGASUNDARAM (a favourite student of the late REV. WILLIAM MILLER D. D. of the Madras Christian College, who accepted the call of the Pasumalai Church and became its Pastor. There were some who looked upon MR ALLAGASUNDARAM with a suspicious eye and a few with a jealous look, but time revealed that he not only possessed an outward attractive personality, but there was also something in him which won the affection of many.

His personal life:- He was first opposed to Christianity, but his life was influenced by the lives of great Christians (Missionaries and Indians) like the late REV. DR WILLIAM MILLER. His father retired Sessions Judge of Pudukottah who himself had renounced Christianity dissuaded his son from becoming a Christian. But MR ALLAGASUNDARAM was a sincere believer in Christ and a man of will. Knowing the mind of his son, his father put obstacles in the way, and then went to the extent of saying that he could not inherit a pie of his father's property, and that he should quit the home. Home which he loved so dearly, and wealth, did not stand in his way when the hour of decision had arrived. MR ALLAGASUNDARAM young and penniless as he was left his father's home with the suit he was wearing, not knowing whither to go;

for the love of Christ constrained him. I must not prolong my story. After finishing his educational career when the call from the Pasumalai Church came to him, he accepted it. After a little time MR ALLAGASUNDARAM preferred to have his name changed to FRANCIS KINGSBURY and it was gazetted. When some began to talk about the change of name, he wrote an article headed "Why this new name, என் இப் புதுப்பெயர்." in *Sathyavarthamani*, a monthly newspaper published by the Lenox Press, Pasumalai. MR KINGSBURY although a man of strong will had a tender and loving heart. His emotions could not always be hidden in private or in public. As pastor he loved his parishioners including their children. He remembered the important dates of the events of their life and congratulated them either in person or with a note. To some it would be a surprise for they would not themselves be aware of those dates.

His home life:- MR ALLAGASUNDARAM had chosen as his fellow traveller in life's journey an accomplished young lady. She was a good sewer, sweet singer and an excellent cook. On special occasions when MR KINGSBURY addressed, his wife give a solo which enhanced the spirit of the meeting. The Indian and non-Indian friends who enjoyed her hospitality will testify to the daintiness of her dishes. Four children were born to them. One died on his birthday 8th August. Katie Katpagam, William Miller Santhasila and Robert grew before our eyes. Katie Katpagam (Mrs Kadircamar) also died leaving a daughter. It is a pity Mrs Kingsbury's health became poorly.

Scholar:- He was always a student, always eager to learn. His wide knowledge of Tamil and English made him famous. He was always glad to impart his knowledge to anyone who showed some inclination to learn. Foreigners often preferred to learn the Tamil language from him. For he would devise some method to make them pronounce aright any difficult word.

Preacher:- He was an eloquent preacher. His oratorical powers are known not only throughout South India and Ceylon but outside India also.

Secretary Y. M. C. A.:- With permission from his dear Pasumalai Church he accepted a call from the National Y. M. C. A. and did good work as travelling Secretary. As he loved the work of the National Missionary Society he developed that side of work also in his tours. He prepared some original charts, illustrating the conditions of India and compared and contrasted it with other countries. Thus bringing home the points he wanted to

emphasise. He condemned caste prejudice among Indian Christians, and appealed to the Young to live up to noble ideals.

He had the privilege of going to Japan as a delegate to a convention. When he returned from Japan his addresses became still more attractive. He resumed his pastoral duties at Pasumalai. In addition to his pastoral charge he was a professor in the Theological Seminary there. He loved his students and became their friend. May I humbly say that I was one of them. The friendship between him and me grew to such an extent that we liked each other's company. What the Pasumalai hill Via Mani Iyer's Well and Thengari Tank did to us, only those who resorted to them will know.

“ Those hours are not lost that are spent in cementing affection ; for a friend is above gold, precious as the stores of mind. ”

M. Tupper

Then he became a professor of Tamil in the United Theological College at Bangalore. There he gave a part of his time to the Bangalore Tamil Church of the S. I. U. C. (London Mission) But the Tamil Church felt the need for a full time pastor. It so happened that through MR KINGSBURY and the Rev. G. E. Phillips M. A. who was professor of the U. T. College and also missionary in charge of the Bangalore Tamil Church S. I. U. C., I became an associate pastor with MR KINGSBURY for about a year, before assuming full charge. The late Rev. L. P. Larsen D. D. was then the Principal of the United Theological College Bangalore, he and my late father-in-law the Rev. Mathew Suvisesham were colleagues in the Danish Mission for a good many years. It will not be out of place if I mention that I married the third daughter of Pastor Mathew Suvisesham, known to the KINGSBURY'S from her twelfth year, through their influence ; and the marriage was solemnized by MR KINGSBURY and Pastor Suvisesham in the Danish Church at Pattambakkam, and so the U. T. College compound became a familiar ground to me and my family. Dr Larsen, Mr Phillips and MR KINGSBURY, these three, were good enough to make some provision to allow a few pastors of the local churches to attend some lectures in the College and to sit for the examinations. The late Rev. Paul Daniel of the Kanerese S. I. U. Church and I availed ourselves of this opportunity for about four years.

Another opportunity was waiting for MR KINGSBURY when the last Great War broke out. He became a Military Chaplain in Mesopotamia and was equal to his task there, and was liked by one and all. MR KINGSBURY being

a student tried to learn from any quarters whatever. His study of the humanity of Jesus began at Pasumalai, became more interesting to him and he developed a craving for study along side that at the expense of the other. It grew to such an extant that the divinity of Christ became obscure. Though he accepted our Lord Jesus as his Lord and Master, he did not give full allegiance to Him. But his love for his Lord remained in him. May I quote a stanza dear to him from Sundaramoorthi Swamigal with change of words at the end of the last two lines.

மற்றுப்பற் றனக்கின்றி சின்றிருப் பாதமேமனம் பாவித்தேன்
பெற்றலும் பிறந்தே வினிப்பிற வாததன்மை வந்தெய்தினேன்
கற்றவர் தொழுதேத்துஞ் சீர்கிறை கடவுள் மைந்தனும் இயேசுவே
நற்றவா விணநான்மறக்கினும் சொல்லும் நானின்றன் நாமமே.

When he was in South India he used to say that his lips should sing before he breathed his last, the following Christian lyric favourite to him.

நித்திய கன்மலை எனக்காய்ப் பிளந்தது
சேயமாய் மறைந்துய்குவேன்.

கொண்டுவரக் கையிலொன்று மில்லை, உன்
குருசடன்றுன் ஒன்றினேன் ; — குருதி
கொண்டு கழுவி உடுத்திப் பெலனருள்,
கோவே ; அல்லாதுமாந்திடேன். —   நித்ய.

ஜீவனிருக்கையில், சாவில் கண்மூடுகையில்,
தெரியாவுகிற் செல்கையில், — ஒளி
மேவு பத்ராசன மீதுளைக் காணகையில்
விரைந்துளில் மறைந்துய்குவேன். —   நித்ய.

With a change of faith in him he could not remain within the fold of the S. I. U. C. even though he liked to continue his membership in the Bangalore Tamil Church. Thus the Indian Church had to loose in the REV. FRANCIS KINGSBURY B. A., a mighty man in scriptures, a great Tamil Scholar and writer, a talented preacher and lecturer, and a loving friend. I cannot think of another Indian friend who loved me more than MR KINGSBURY. After doing some special work in Madras and Ceylon he passed away on.

My dear revered Guru how I wish I were near you in the last days of your earthly life, to heive a sigh, or shed a loving tear, or throw a bunch of flowers or breathe a word of prayer! but those were not allotted to me. In this brief space I cannot recount all that you have been to me and to many.

Will not many a student and many who came in contact with you utter the same kind of sentiment?

Beauty of Life

My life is but a Weaving
 Between my God and me,
 I may but chose the colours,
 He worketh steadily ;
 Full oft he weaveth sorrow,
 And I in foolish pride
 Forget He sees the Upper
 And I the underside.

(*The Milestones of Life*)

The Rev. Francis Kingsbury

BY

A. M. K. Cumaraswamy B. Sc., F. P. S. (Lond.)

(Registrar, University College, Ceylon)

THE passing of any great man leaves a gap, which for the time being, we are prone to believe, can never be filled. But this gap is definable, and the feeling of bereavement is generally confined to a particular group, or to adherents of a particular view. But in the passing of FATHER FRANCIS KINGSBURY, men and women of diverse ages, of differing faiths, and varied cultural outlook, bowed their heads in grief in the realization that a burning and a shining light had been extinguished, from our physical vision. Our faith indeed does soar higher, but while we are in flesh, our sense of loss is pardonable.

First and foremost, MR KINGSBURY was a great teacher. He loved learning, and he loved his pupils. Pedagogical Kenosis came to him naturally. He was equally at ease, whether expounding some intricate theological problem to a band of brilliant students, or explaining to a child of six some problem that baffled its mind. He was never too tired to teach. We who sat at his feet, week after week, trying to learn ancient Tamil Literature, or to understand more of the mysteries of God, can never be sufficiently thankful

for the impact he made on our livies, and for the challenging inspiration of his singleness of purpose and love of learning. Some of us frankly differed from him in our Christology. Then we remember with what tender love and understanding sympathy, with what respect to our feelings, he would deal with us. He was often misunderstood. Some friends who should know better, have thought of him as practically a Hindu. Nothing could be further from the truth. The Hindus would quarrel with him, far more than we Christians would. He was once accused of being a Muslim. He held with tenacity and with a conviction born of Experience, certain beliefs which would be anathema to the Hindu. He believed in a *Personal* Deity, with the *personal*, very much emphasised. He stoutly disbelieved in Transmigration. He was an uncompromising iconoclast — He learnt of Hindu devotees, but he had very little in common with Hindu Theologians. On the doctrine of Christ's Incarnation, I believe he bordered on heresy. But 'heresy' is the wrong word. He was not a heretic, he was a Jew, by faith — but with a passion and a love for the Lord Jesus, which would worry the average Jew. I would call him a Unitarian, but that would do scant justice to the warmth of his Christian experience. We pleaded with him once to give due emphasis to the "Jesus of Experience;" he wittily retorted I want "the experience of Jesus." And there was no element of unhealthy pride in any aspect of his life. He did not hesitate to shock people,, but the reason for this was his extreme honesty, and no foolish pride. He kept on growing continually, and this sometimes gave dull people a handle to charge him with inconsistency. He never reasserted a statement, merely because he had asserted it previously. Consistency or Reputation *per se* had no appeal for him. The result of this attitude often shocked his friends and pupils, but closer knowledge of his thought processes led us to love and admire him the more. Those of us Christians who hold fast to the Catholic Faith felt that he was at least on the border line of heresy on one point. We believe that Jesus Christ was God's answer to the aspirations of seers and sages of all time and of every clime, and this act of God the Father in coming down to meet man's aspiration and search was in time a unique event. I believe all Catholic Christians would consider this a fair statement of our belief. In practice, FATHER KINGSBURY in his inner life, in his intensely, devotional life of faith, did not strike us as holding a different view. The fact that even among Modernist Theologians, FATHER KINGSBURY had the closest alignment with Dean Rashdall would, I think support me in my interpretation. In his writings however, FATHER KINGSBURY seemed to go outside the Catholic position. We shall not judge him, for we who received so much

Christian inspiration from his saintly life, believe that all clouds have now lifted, and that he is now joining in the Heavenly Choir, and is singing with the redeemed of the Lord,

“Thou art the King of Glory,
O Christ:

Thou art the Everlasting
Son, of the Father.”

And we reverently invoke his spirit, “*Pater dilectissime, ora pro nobis.*”

A Humble Tribute to a Great Friend

BY
Gerty Bilmoria

I shall always remember our revered friend the REV. FRANCIS KINGSBURY, as one of the finest gentlemen in every sense of the word whom it has been my privilege to meet.

How well I recollect that Christmas Holiday morning in N’Eliya when we first met across the breakfast table. We were both in holiday mood, and used to go for walks together, how delighted he was to lean on my arm and tell me he imagined I was his daughter. I felt very humble at such time ; because it is only when one has the privilege of close association with such a man as FRANCIS KINGSBURY, that one realises ones own shortcomings. And what an abundance of humour combined with his rich stores of knowledge from which he was always willing and anxious to impart to others who sought after it. None could laugh more heartily than the REV. KINGSBURY, birthdays, wedding anniversaries etc. were never complete without his presence, and never was one such day forgotten by him during the lovely years of friendship which followed our N’Eliya holiday meeting.

I shall always remember how he related with his ever delightful sense of humour that he had been asked to give a broadcast entitled “If I had only one more hour to live.” It struck him as being very humorous, and, accompanied by hearty laughter, MR KINGSBURY told me how he would spend that very hour. My lack of knowledge of the language prevented me from hearing the actual talk, but those who did so will remember that his chief desire was to help his Fellow countrymen. God’s ways were such, that he actually did not have so very many more hours to live. His sudden death meant an irreplacable loss to us who were privileged to be his Friends, but he, I am sure was ready, and left us with that great faith and confidence which was always his.

தெக்கர் நிலை

(நவாலியூர் சே. நடராசன்)

புற்காப்பு

இறந்தனை யென்றுநா மறிந்தன மின்றே
மறந்துந் தமிழ்மற வாதோய் மறப்பி னும்
தமிழ்மறந் திடுமோ சாவா உள்த்தினை
இன்றுநீ போயினை யென்பதற்
கொன்றுநின் ஞர்வ மோய்ந்தது தமிழில்
நன்றுநீ கூறும் நல்லுரை கேட்கோம்
உலகம் பழிப்பினு முண்மையென் ருணர்ந்தவை
சலவைக் கல்லுளத் தன்மையில் கூட்டுவை
பழைமையிற் புதுமை பகருவை
என்று மிளையா யழகியாய்
பொன்றிய துன்னுட லெனி னும்
நின்றதில் வுகினீ நிறுத்திய கொள்கையே.

